TEROAREA KHMERILOR ROȘII

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

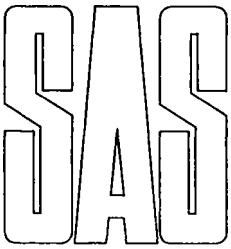

Teroarea khmerilor roşii

V.1.0

ISBN:
973-9138-35-7

Malko Productions – Paris,
La solution rouge
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

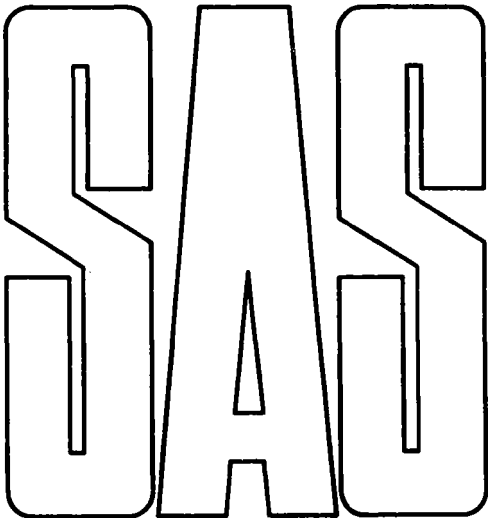

Teroarea khmerilor roşii

În româneşte de Cristina Szabo

1997

Capitolul I

— Nu mai da din cap, *bang-pro*[1], o să-mi verşi ceaiul, îl avertiză Ta-Mok[2] cu o voce suavă.

Rezemat de trunchiul noduros al unui smochin indian, cu cârjele sub braţul drept, ţinea în echilibru în mâna stângă o bucată de frunză de bananier pe care se aflau câteva sferturi de mango, de un verde strălucitor. Folosindu-se de o scobitoare, înţepă o bucată de fruct şi o duse la gură, contemplând printre gene şi fără pic de emoţie cele trei capete care ieşeau din pământ, la un metru distanţă de el.

Cei trei, legaţi fedeleş unul de celălalt, spate în spate, fuseseră aşezaţi în picioare într-o groapă adâncă, umplută în aşa fel încât să lase afară doar capetele. Acestea, legate forţat cu o coardă, constituiau suportul perfect pentru un ceainic plin ochi. Pe pământ fusese împrăştiat jăratec, pentru a ţine apa caldă în vas.

Acest luminiş, situat la mică distanţă de tabăra de bază a diviziei 62 a khmerilor roşii, la nord de Siem Reap, într-o regiune foarte accidentată din junglă, servea drept loc de pedeapsă şi de execuţie. Ta-Mok, comandantul diviziei 62 şi unul dintre şefii istorici ai khmerilor roşii, nu risca să fie deranjat: tabăra se afla în mijlocul zonei pe care o controla din 1979. Nici măcar trupele vietnameze nu fuseseră în stare să-l urnească. După plecarea lor, la sfârşitul lui ’87, armata regulată cambodgiană a guvernului Hun Sen eşuase şi ea.

Un sistem complicat de câmpuri minate, întărite cu arici de sârmă, echipaţi cu mitraliere grele şi trăgători de elită, împreună cu un sistem de baraje antitanc, făceau imposibil accesul în perimetru.

Ta-Mok profitase de situaţie şi tăiase arborii de esenţă rară din pădure, ceea ce-i adusese dolari frumoşi, permiţându-i să cumpere muniţii din Thailanda şi medicamente de la Phnom Penh.

După ce înghiţi ultima bucăţică de mango, îşi îndreptă atenţia spre cei trei aflaţi la picioarele lui, fixând cu privirea chipul

[1] Frăţioare (n.a.).

[2] Mok cel bătrân (n.a.).

crispat de durere al lui Hou-Sihorn, cel pe care îl apostrofase. Acesta încerca din toate puterile să nu-şi mişte capul, ca ceainicul aşezat în echilibru pe suportul uman să nu se răstoarne. Cu toate acestea, ceafa arsă de jăratec îi provoca mişcări reflexe, ca aceea pentru care fusese admonestat de Ta-MoK. Suflând din greu, cu gura deschisă, scotea un horcăit continuu. Era unul dintre cele mai rafinate suplicii inventate chiar de Ta-Mok. Nu era utilizat decât foarte rar, ca să nu se demonetizeze... în special pentru trădătorii care trebuiau pedepsiţi în mod exemplar. Ta-Mok cunoştea până unde putea merge fidelitatea. Piciorul drept îi fusese retezat de o grenadă aruncată de unui dintre oamenii săi... Un laş care voia să dezerteze. Ta-Mok aşteptase să-i fie amputat piciorul şi îl pedepsise cu mâna lui. Vinovatului îi trebuiseră opt zile până să moară, cu carnea ciopârţită cu o vargă fină de oţel, manevrată cu o ferocitate sistematică. Ta-Mok îl îngropase apoi de viu, lăsându-l să agonizeze încă două zile.

— *Bang! Bang!*[3]

Vocea rugătoare a bărbatului era aproape un murmur. Simţea cum ceainicul îi alunecă de pe cap, datorită tresăririi de mai devreme, ceea ce avea să întrerupă supliciul şi să-i aducă o pedeapsă suplimentară.

În momentul în care un soldat puse o mână de jăratec între cele trei capete, toţi urlară ca nişte fiare. Ta-Mok îi făcu să-şi înghită strigătele, ameninţându-i că le crapă ochii pe loc, în caz că nu «colaborează».

Supliciul era bine gândit. După ce ceaiul clocotea, acesta era turnat pe feţele celor trei şi ciclul reîncepea. Se punea altă apă la fiert, până ce vinovaţii vorbeau sau mureau.

Un geamăt ascuţit scăpă de pe buzele unuia căruia Ta-Mok îi vedea doar ceafa. Jăratecul îi ardea carnea, provocându-i o durere insuportabilă.

— *Bang-pro*, imploră el, adresându-se lui Hou-Sihorn, nu-ţi ajung suferinţele noastre, vorbeşte!

Ta-Mok surâse larg. Metoda funcţiona. Acela era vinovat doar de furtul unui porc de la o fermă, iar cel din stânga n-avea nici el prea multe să-şi reproşeze; violase o prizonieră folosită la deminare... Fuseseră legaţi de Hou-Sihorn doar pentru a-l face să mărturisească mai repede, scurtându-şi astfel supliciul. Violatorul îşi uni rugăminţile cu cele ale tovarăşului său, implorându-l pe

[3] Frate mai mare (n.a.).

adevăratul vinovat să nu-şi mai prelungească rezistenţa.

Ta-Mok nu-l scăpa din ochi, pândind apariţia pe chip a stigmatelor durerii.

Deţinea informaţii de o importanţă vitală pentru şeful khmerilor roşii, care trebuia să i le smulgă cu orice preţ.

Corul celor doi nefericiţi se amplifica, alternând injuriile cu implorările. Nu-şi făceau nici o iluzie; moartea îi aştepta oricum, dar în locul torturii îngrozitoare, sfârşitul ar fi fost uşor şi rapid. Dacă ceainicul se răsturna, Ta-Mok promisese să scoată mai întâi un ochi vinovatului, la următorul accident pe cel de al doilea, culminând cu tăierea urechilor...

Gemetele se transformară în urlete: ceaiul începea să clocotească şi metalul ceainicului făcea pielea capetelor să crape, producând o durere suplimentară.

Unul dintre cei trei «stâlpi» se mişcă doar câţiva milimetri şi ceainicul se înclină brusc. Recipientul rămase totuşi în echilibru, fără să se răstoarne. Ta-Mok nu reacţionă imediat, lăsând teroarea să-i pătrundă. Violatorul începu să strige fără oprire; metalul încins îi ardea craniul ras, provocându-i o suferinţă de nedescris.

Curios, unul dintre soldaţii care păzeau locul supliciului, un băiat de cincisprezece ani recrutat dintr-o tabără de refugiaţi, se întoarse. Încercând să-l călească, Ta-Mok îi ordonase să ucidă o ţărancă vinovată că refuzase să vândă orez khmerilor roşii.

Fusese executată cu lovituri de cazma în pântec, după ce fusese bineînţeles silită să-şi sape groapa. De atunci, tânărul soldat se obişnuise să-şi înfrâneze orice sentiment de milă sau de îngăduinţă faţă de cei consideraţi duşmani.

O disciplină de fier domnea în rândurile oamenilor lui Ta-Mok, ca în timpurile eroice ale luptei contra regimului pro-american al lui Lon Noi, în perioada 1970-1975. Soldaţii diviziei 62 îmbătrâniseră, aţâţi câţi supravieţuiseră, dar nu-şi pierduseră avântul ideologic. Îi cam dispreţuiau pe oamenii lui Pol Pot, refugiat în masivul Cardamomes, situat între Cambodgia şi Thailanda, având drept centru al dispozitivului orăşelul minier Pailin, distrus, dar mişunând de negustori thailandezi. Khmerii roşii controlau exploatarea de pietre preţioase, contrabanda între Thailanda şi Cambodgia şi o duceau destul de bine.

Ta-Mok înfiera această delăsare şi în special colaborarea cu thailandezii şi chiar cu occidentalii. Nimeni dintre oamenii lui nu vorbea vreo limbă străină, în afară de câteva cuvinte în chineză,

indispensabile în schimburile cu «fratele mai mare», protectorul din nord. Condiţiile de viaţă erau spartane. Însuşi Ta-Mok propovăduia de douăzeci de ani aceeaşi filosofie: «Ce-şi poate dori un om mai mult decât un ceas, un aparat de radio şi o bicicletă?». Cei trei mii de oameni ai săi trăiau foarte auster, plătind cu scrupulozitate ţăranilor orezul de care aveau nevoie. Forţaţi să trăiască în junglă, pierduseră contactul cu realitatea. Singura legătură cu lumea civilizată era un Antonov 24, care trecea câteodată pe deasupra lor, aducând la Siem Reap rarii turişti care doreau să viziteze ce mai rămăsese din templele de la Angkor. Ta-Mok interzisese să se tragă asupra aparatelor; autorităţile de Ja Siem Reap îi dădeau o parte din dolarii storşi de la turişti. În ciuda înjurăturilor adresate «celor de la Pailin», nu putea să rupă relaţiile cu ei: cea mai mare parte a armamentului chinez trecea prin Thailanda şi prin Pailin…

Încă mai visa să facă din Cambodgia o ţară agricolă cu trei milioane de locuitori, în care nu exista nici un oraş. Născut în nordul Cambodgiei, într-o familie de ţărani săraci, Ta-Mok ura oraşele şi pe locuitorii lor, trăind el însuşi ca un ţăran, în ciuda rangului de comandant suprem al regiunii de nord şi de fondator al Angkar-ului[4]. Se învăţase cu traiul frugal de pe vremea când era bonz, răspopindu-se apoi şi aruncându-se în vâltoarea luptei armate. Sub pretextul că deplasarea era dificilă, nu-şi vizita decât rareori camarazii de la Pailin, aflat la mai puţin de două sute de kilometri distanţă.

Mulţumită câtorva ziare chinezeşti care ajungeau la el, se delecta cu ştirile despre greutăţile Uniunii Sovietice, care se repercutau asupra duşmanului cel mai detestat, Vietnamul. Cu puţin noroc, khmerii roşii aveau să revină în curând la Phnom Penh, prinzând trenul «coaliţiei» antivietnameze, formate din khmeri roşii, din partizani ai lui Sihanouk şi din câţiva moderaţi. Ta-Mok îşi pregătea oamenii pentru aşa ceva. Pentru început, nu trebuia să dea pe faţă adevăratele intenţii. Odată ajunşi la putere, puteau reîncepe ce aproape reuşiseră în 1975. Alcătuise deja liste cu cei care trebuiau suprimaţi. De această dată, bătrânul prinţ Sihanouk avea să fie lichidat ca toţi ceilalţi, fără a mai pomeni de trădătorii care colaboraseră cu vietnamezii…

Urletele victimelor şi mai puternice, îi tulburară meditaţia. Ta-Mok se desprinse de copacul pe care se rezemase şi făcu un pas înainte, sprijinindu-se în cârje.

[4] Organismul de decizie al khmerilor roşii (n.a.).

Simţea cum i se răsuceşte stomacul de furie la gândul că unii din cei cu care luptase în orezării atâţia ani îşi pierduseră idealul, fiind gata de compromisuri, pentru o halcă de putere.

Cu toate că se ducea rar la Pailin, Ta-Mok avea o armată de informatori. Mulţumită lor mirosise ceva şi reuşise să-l atragă în capcană pe cel ce se afla în faţa lui, omul de încredere al unuia dintre conducătorii Angkar-ului.

Legănându-se în cârje, se apropie de Hou-Sihorn, îngenunchind pe singurul picior valid şi sprijinindu-se în ciotul ascuns de pantalonul verzui de uniformă. Ta-Mok nu purta nici un semn distinctiv al rangului pe care îl avea, în afară de pistolul Tokarev greu, fabricat în China, atârnat la cingătoare.

Văzând că lucrurile se precipită, tânăra santinelă se întoarse rapid. Ta-Mok era un tip susceptibil. Dacă îi întâlnea privirea, ar fi fost executat pe loc.

Bătrânul şef al diviziei 62 întinse braţul şi apucă ceainicul, ridicând apoi cu mâna stângă capul lui Hou-Sihorn, cel care deţinea secretele pe care dorea să le afle. Îi împinse şi mai tare ceafa spre jăratec, făcându-l să scoată un geamăt înăbuşit. Faţa îi era acoperită de sudoare şi avea privirea rătăcită. Ştia că nu poate aştepta milă de la călăul său. După cincisprezece ani petrecuţi în rândul khmerilor roşii, ştia bine că o şedinţă de tortură se termina rareori cu bine.

— *Bang-pro,* spuse Ta-Mok, cu voce suavă şi joasă, te respect pentru că ai fost un luptător curajos, dar prietenii tăi au apucat pe căi greşite. Trebuie să mă ajuţi să înţeleg ce se întâmplă. E spre binele tău.

Cel torturat nu răspunse. La ce bun? Vorbăria nu avea decât un singur scop: să-l facă să cedeze. Condusese şi el interogatorii şi cunoştea regulile jocului. În plus, durerea provocată de arsură era atât de violentă, încât îi paraliza creierul.

Ceva îngrozitor de dureros îi atinse faţa şi scoase un urlet inuman. Ta-Mok începuse să-i toarne ceai pe ochi. Victima încercă în zadar să-şi mişte capul, reuşind doar ca lichidul să-i inunde întreaga faţă. Ta-Mok se opri doar când nu mai rămase nici un strop de ceai în vasul turtit. Hou-Sihorn scoase un horcăit de agonie. Pielea umflată şi roşie îl durea îngrozitor şi se acoperise de băşici. Ta-Mok scurse bine recipientul şi chemă santinela.

— *Agn!*[5] Mi-au vărsat ceaiul, du-te şi mai adu apă şi jăratec, că

[5] Tu! (n.a.).

nu mai e aproape deloc.

Santinela plecă în fugă spre bucătăriile de campanie, revenind în câteva minute cu ceainicul plin şi cu o tavă de metal plină de jăratec. Le puse pe amândouă lângă Ta-Mok şi se îndepărtă fără să arunce măcar o privire.

Ta-Mok fixă îndelung faţa celui torturat. Nu reuşea să-i prindă privirea, dar din vasta lui experienţă ştia că avea să cedeze curând. Luă câţiva tăciuni cu un mic făraş de bambus, dar în loc să-i pună pe pământ, între capetele condamnaţilor, îi puse direct pe chipul lui Hou-Sihorn.

Acesta scoase un strigăt atroce, scuturând furios din cap şi încercând să scape de ei. Reuşi în parte, dar câţiva rămaseră lipiţi de piele. Un miros îngrozitor de carne arsă ajunse la nasul lui Ta-Mok, care se întoarse spre victimă, spunând cu aceeaşi voce suavă:

— *Bang-pro,* trebuie să mă ajuţi! Dacă nu, aceşti tăciuni au să-ţi roadă carnea până la os. Când vor ajunge la creier, ai să înnebuneşti. Mă auzi?

Hou-Sihorn îl auzise şi ştia că nu glumeşte. Regreta amarnic că se lăsase atras în această capcană. Cum oare mirosise bătrânul ce se punea la cale? În acest stadiu, era o întrebare pur retorică. Ta-Mok îi mai puse câţiva tăciuni pe cap şi Hou-Sihorn avu senzaţia oribilă că oasele i se topesc. Era îngrozitor.

Ta-Mok condusese cu o mână de fier centrul de interogatorii Tuol Sleng de la Phnom Penh, torturând acolo în cele mai crude moduri peste douăzeci de mii de trădători.

Chiar şi Pol Pot fusese impresionat de metodele lui.

Făcând un efort supraomenesc, Hou-Sihorn ridică privirea spre călău şi recunoscu plin de umilinţă:

— Ai dreptate, *Bang-pro,* au rătăcit drumul şi eu m-am alăturat lor în această greşeală.

Nu trebuia doar să mărturisească, ci să şi respecte frazeologia, altfel totul era în zadar.

Ta-Mok dădu înţelegător din cap, dar nu îndepărtă tăciunii de pe ţeasta arsă care împrăştia un miros respingător de carne friptă. În privire îi lucea un grăunte de nebunie. Se sprijini bine pe ciot şi începu interogatoriul pe un ton scăzut. Nu pentru că se temea de vreo indiscreţie din partea celorlalţi doi, care oricum aveau să moară, dar pentru că îi era ruşine de ce avea să audă.

Timp de mai multe minute, puse întrebări scurte, primind răspunsuri docile din partea interlocutorului său, care cedase de

tot. Ta-Mok mai văzuse această atitudine la cei care rezistaseră mult timp la tortură, prăbuşindu-se apoi după un anumit prag al durerii fizice. Insista, verificând şi înregistrând fără să noteze, bizuindu-se pe memorie. Nu lăsa să se vadă nimic din sentimentele pe care le încerca. Află în sfârşit tot ce-l interesa. Interogatoriul odată terminat, mătură cu un gest rapid tăciunii de pe creştetul victimei sale, apoi rămase nemişcat, întrebându-se dacă nu uitase ceva.

Hou-Sihorn închisese ochii, silindu-se să nu se gândească la nimic. Pielea opărită de pe faţă îl făcea să sufere mai mult decât arsurile de pe cap. N-avea rost să implore mila lui Ta-Mok. Din momentul în care mărturisise, ştia ce soartă îl aşteaptă. Îl încercau două sentimente. Pe de o parte, îşi dorea din tot sufletul ca tăcerea să se mai prelungească pentru câteva minute, sperând nebuneşte că va supravieţui. Pe de altă parte, era nerăbdător ca totul să se sfârşească. Omorâse prea mulţi ca să nu fie cuprins de un anume fatalism.

Un clinchet sec îl făcu să tresară, sângele pulsându-i mai repede. Strânse ochii mai tare. Era zgomotul chiulasei unui pistol armat. Inima parcă i se oprise deja. Nu se întâmpla nimic. O speranţă nebunească îl invadă. Khmerii roşii erau obişnuiţi să însceneze execuţii. Poate că bătrânul Ta-Mok îl mai considera util.

Deschise gura pentru a mulţumi, dar zgomotul împuşcăturii îi arse timpanele şi gândurile îi îngheţară. Glonţul pistolului Tokarev îi pătrunse prin frunte, făcând creierul să explodeze.

Ta-Mok nu-şi contemplă victima. Fără să lase arma din mână, se ridică dintr-o mişcare şi îşi recuperă cârjele. Din doi paşi se apropie de celelalte două victime care îl priveau terorizate. Nici măcar nu se uită în ochii lor. Întinse braţul, atingându-le aproape fruntea cu ţeava pistolului şi apăsă de două ori pe trăgaci.

Proiectilele traversară capetele celor doi, ucigându-i instantaneu. Ta-Mok puse liniştit pistolul la loc, chemând din nou santinela, care veni în goană.

— Taie-le capetele şi dă-le la porci, ordonă Ta-Mok. Acoperă restul cu puţin pământ.

De la începutul luptelor, khmerii roşii îngropaseră mii de victime sub un strat subţire de pământ, numind cu cinism această metodă «îngrăşăminte umane».

Ta-Mok se îndepărtă fără să se mai întoarcă, înaintând cu o viteză incredibilă, în ciuda handicapului său. Reîntors în tabără,

se întinse pe patul de campanie şi aprinse o ţigară.

Recapitulând dezvăluirile făcute de Hou-Sihorn, furia de care era cuprins se împletea cu dorinţa de răzbunare. Le rezerva adversarilor lui câteva surprize. Bătrânul Ta-Mok nu era încă terminat. Mângâie maşinal vechiul Kalaşnikov aşezat lângă el. Dacă nu putea folosi forţa împotriva celor mai puternici ca el, îi mai rămânea şiretenia, strategia ocolită. Trăsese din greu în timpul celor cincisprezece ani de lupte neîntrerupte, dar reuşise să supravieţuiască. După ce fusese rănit, chinezii, fraţii mai mari, îi propuseseră să se retragă în Thailanda, să instruiască oamenii şi să ţină lecţii de educaţie politică, motivând că îi era greu să se deplaseze. În dorinţa de a le dovedi că se înşelau, în săptămâna următoare, cu ciotul încă sângerând, atacase cu o mână de oameni un post guvernamental, ucigând toţi supravieţuitorii cu mâinile lui.

Ca şi în alte dăţi, lupta de acum avea să se termine cu o victorie…

Era şase seara şi noaptea cădea cu repeziciune peste pădurea rară din jur. Ta-Mok se simţea în largul lui şi începu să-şi ţeasă răzbunarea.

Capitolul II

Phong Ton coborî primul din autobuzul supraaglomerat, care oprise chiar în faţa pieţei centrale din Phnom Penh. Avusese norocul să găsească un loc, de la Battambang, în ciuda multor pasageri care călătoriseră în picioare, pe scări sau chiar pe acoperiş, alături de baloturi. Se opri pe carosabil, ameţit de zgomotul şi animaţia din jur. Se împlineau aproape zece ani de când nu mai fusese în capitală. Atunci – chiar înainte de venirea trupelor vietnameze – maşinile aproape dispăruseră şi populaţia, puţin peste trei sute de mii de locuitori, se adăpostea în casele abandonate de proprietarii deportaţi ia orezării.

O bicicletă-taxi scoase un şuierat strident, ca să se dea la o parte şi el urcă pe trotuar. În faţa lui, în parcarea unui cinematograf, străluceau sute de Honda nou-nouţe. Nemaipomenit! Privi în jur; piaţa era la fel de animată ca în 1975, înainte de sosirea khmerilor roşii. Parcă nimic nu se întâmplase.

Imensa structură în formă de X a pieţei centrale nu se schimbase nici ea. O înconjurau aceleaşi imobile vechi, mâncate de umezeală, aidoma unor cetăţi învinse, cu rufe la toate ferestrele. Nu existau ascensoare, nici electricitate, nici apă, dar erau ca nişte furnicare, pline de oameni care se înghesuiau chiar pe balcoane, nişte simple plăci de beton suspendate în gol. Vânzători de ţigări, restaurante pe roţi, nenumăraţi negustori ambulanţi, toţi mişunau pe trotuare, ca înainte… Phong Ton făcu câţiva paşi, amestecându-se în mulţime, cu sacul agăţat de umăr. O nelinişte surdă îl măcina. Nu avusese nici o problemă de la plecarea din Pailin, aflat la graniţa thailandeză, la trei sute de kilometri distanţă. Era foarte uşor de trecut dintr-o zonă în alta. Actele sale, emise pentru vechiul domiciliu din capitală, erau în regulă şi nu se deosebea de ceilalţi pasageri din autobuz. Oficial, venise la Phnom Penh să ceară o nouă locuinţă.

Îşi oferi plăcerea de a cumpăra un pachet de ţigări de la o vânzătoare tânără care îi aruncă o privire distrată, în sac avea un teanc gros de riali şi câteva rubine, împreună cu o adresă unde le putea schimba pe dolari. Nici locuinţa nu era o problemă… Khmerii roşii îşi păstraseră intacte reţelele din capitală. Avea să locuiască la unul dintre membrii reţelei sale. Administratorul era

mituit şi nu avea să semnaleze prezenţa lui la poliţie, aşa cum era obligat să o facă. Pentru orice eventualitate, ascunsese sub centură un mic pistol de calibru 6,35 cu două încărcătoare; chiar dacă i-l descopereau, nu era ceva prea grav, toată lumea era înarmată în Cambodgia. În afara facţiunilor politice, bandiţii la drumul mare erau din belşug…

După ce îşi aprinse o ţigară, se uită la ceas, puţin îngrijorat, în mod normal, cineva trebuia să-l aştepte la Phnom Penh, informându-l asupra misiunii. Nu se arătase nimeni… Era mândru că fusese ales de Angkar pentru o misiune atât de importantă. Numai că, întrucât lucrurile nu evoluaseră, se afla într-o ţară duşmană. Din ce în ce mai neliniştit, cercetă mulţimea care se înghesuia pe sub arcade, în faţa negustorilor de aur şi bijuterii. Era sigur că cei de la Siguranţă supravegheau sosirile autobuzelor, dar nu aveau nici un motiv să fie bănuitori.

Pe vremea când lupta la Phnom Penh, din 1975 până în 1979, se folosise de alt nume, iar toţi cei implicaţi erau deja morţi.

Un camion mare sovietic, plin cu o sută de nefericiţi înghesuiţi în picioare, trecu zdrăngănind. Îl căută din nou pe cel care trebuia să-l aştepte, în şuvoiul de ciclo-taxi şi în spatele lui, printre negustorii de flori. Inima i se zbătea în piept, temându-se să nu fie reperat dintr-o imprudenţă. Oraşul era înţesat de indicatoare provietnameze, aiurindu-i pe nou-veniţi.

După ce îşi recuperaseră pachetele, pasagerii din autobuzul cu care venise se împrăştiaseră în toate direcţiile. Ultimul se îndepărtă şi el, purtând pe umăr o cobiliţă de care atârnau la ambele capete vreo zece pui care cârâiau asurzitor, parcă presimţind soarta care îi aştepta. În curând fu singur. Panica îl invadă la gândul că mesajele fuseseră prost transmise şi avea să eşueze, sfârşind la închisoarea centrală sau poate mai rău. Cercetă împrejurimile. Câţiva biciclişti parcaseră de-a lungul grilajelor pieţei, fumând sau dormind. Unul dintre ei se îndreptă spre Phong Ton. Fără dinţi, cu chipul scofâlcit şi picioarele noduroase, avea un chiştoc în colţul gurii. Era îmbrăcat într-un tricou zdrenţuit, un şort uzat şi în picioare purta espadrile. Aruncându-i o privire fără expresie, îl întrebă:

— Unde mergi, *Pu*[6]*?*

Phong nu răspunse. Putea fi un informator. Celălalt îşi mestecă betelul[7] şi continuă:

[6] Unchiule (n.a.).

[7] Un amestec conţinând foi de piper indian, folosit în zonele tropicale

— Dacă mergi spre stadionul olimpic, pot să te duc pentru zece riali. Sunt obosit şi mă întorc acasă.

Vorbise destul de tare ca să fie auzit de tovarăşii săi. Phong Ton simţi cum îl cuprinde uşurarea. Era parola de recunoaştere.

— De acord, *Bang-pro*, zise el instalându-se în taxiul local.

Şoferul puse picioarele pe pedale şi porni încet spre bulevardul Acharmean. Phong Ton se lăsă pe spate, cercetând mulţimea. În spatele lui, biciclistul pedala fără să scoată o vorbă. Cine era? Când traversară intersecţia bulevardului Achar Hemeheay cu imensul bulevard Acharmean, închise ochii, ameţit de circulaţia intensă şi de zgomotul asurzitor. Motocicletele Honda zbârnâiau ca insectele, mergând în zigzag printre biciclete. Maşinile în care se aflau cinci sau chiar şase persoane, cu copii pe locul din faţă, treceau impasibile şi fericite. Una dintre ele trecu atât de aproape, încât Phong Ton crezu că îi sunase ceasul... Câţiva metri mai încolo, biciclistul opri la bordură şi coborî. Ţinea în mână o hârtie împăturită, pe care i-o dădu lui Phong Ton.

— Bine ai venit, Pu, spuse el, sper că ai călătorit bine. Fii foarte atent ticăloşii de vietnamezi sunt pe urmele noastre. Mai ales acum. În această hârtie vei găsi indicaţii despre locul unde vei sta. Nu ai motive să te temi, vei fi protejat de mulţi dintre ai noştri.

— Cine eşti?

Biciclistul zâmbi, arătându-şi cioturile dinţilor.

— N-are importanţă. Trebuie să fii prudent. Sunt un prieten.

— Şi întâlnirea mea?

— Ştiu despre ea, Phong. Te duci peste o oră la salonul de coafură de pe strada 130, colţ cu piaţa comercială. Te vei întâlni cu un străin care va veni să se tundă. Îl aştepţi să termine şi după aceea îl abordezi şi îi spui cum te cheamă. Mai departe, nu mă priveşte.

Fără să aştepte vreun răspuns, se urcă pe bicicletă, pierzându-se repede în marea de vehicule.

Liniştit, Phong Ton vârî hârtia în fundul buzunarului. Terorizat de circulaţie, mai rămase un timp pe trotuar, în faţa restaurantului *Internaţional,* fără să îndrăznească să traverseze. Chiar pe roşu, vehiculele veneau din toate părţile, într-un final, traversă din nou bulevardul Acharmean, luând-o pe sub arcadele străzii 130, mărginită de zeci de magazine. Unul dintre ele oferea

---

drept tonic şi astringent (n.t.).

cu plata în dolari televizoare Akai cu ecranul mare şi ultimele modele de aparate video Samsung cu stop cadru imagine cu imagine, importate fraudulos din Thailanda. Se întrebă cine îşi putea permite să plătească asemenea sume. Chiar fără să se grăbească, ajunse în câteva minute la salonul de coafură, care ocupa tot colţul străzii, înăuntru zări mai mulţi bărbaţi, întinşi pe fotolii ca de dentist, în jurul cărora roiau mai multe lucrătoare.

Phong Ton se întoarse din drum, aşteptând ora întâlnirii. Privirea îi fu atrasă de două grupuri de fete, aşezate pe bănci în faţa salonului. Intrigat, se întrebă ce căutau acolo: nu lucrau acolo, căci înăuntru aşteptau mai mulţi clienţi să fie serviţi.

Brusc îşi dădu seama: erau prostituate!

Nu avea de unde să ştie că noul primar al oraşului Phnom Penh trimisese de curând în centrele de reeducare toate târfele care invadaseră străzile şi hotelurile ca ciupercile după ploaie, ca în vremurile bune ale lui Lon Noi şi că ultimele focare de desfrâu îşi găsiseră adăpost în saloanele de coafură pentru bărbaţi.

Încremenit, Phong Ton avea impresia că picioarele i se lipiseră de trotuar. La Pailin femeile erau rare, doar ţărănci cu pielea întunecată, purtând pe chip un râs idiot, care nu ştiau decât să-şi ridice poalele prin orezării, pentru o *sampot*[8] sau câţiva riali. Phong Ton nu mai făcuse dragoste de mai multe săptămâni. Examină cu aviditate fetele, încrucişându-şi privirile cu una dintre ele.

Îmbrăcată sărăcăcios, cu picioarele goale, dar cu unghiile date cu ojă, avea o gură mare şi foarte roşie. Nu era frumoasă, dar corpul puţin cam greoi emana o senzualitate animalică. Contrar majorităţii cambodgienelor, avea un piept impozant, pe care bluza de abia îl putea cuprinde.

Când se simţi privită, zâmbi provocator şi îi susţinu privirea cu îndrăzneală. Phong Ton avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

Îi surâse şi el fetei. Aceasta se ridică imediat de pe bancă, se întoarse cu o încetineală calculată şi dispăru în salonul de coafură.

Pentru Phong Ton era ca şi cum soarele arzător s-ar fi ascuns în nori. Maşinal, intră după ea. Era puţin aiurit. Înăuntru, bărbaţii îşi aranjau părul, îşi făceau unghiile sau se bărbiereau. Noua «burghezie» de import. Patroana se apropie de Phong Ton şi îl întrebă cu o voce răguşită de alcool:

[8] Fustă lungă (n.a.).

— Sunteţi grăbit?

Îmbrăcat ca un ţăran, nu semăna cu clienţii obişnuiţi.

— Nu, nu, afirmă Phong Ton, bătând deja în retragere.

Deodată, lângă el apăru noua lui «cucerire», zâmbind şi mai parşiv. Privindu-l în ochi, spuse pe un ton liniştitor:

— E clientul meu, cât timp aşteaptă, doreşte un masaj.

Patroana îi aruncă o privire bănuitoare, ca şi când s-ar fi temut că nu avea bani.

— Costă trei mii de riali, spuse ea. Banii înainte.

Phong Ton vru să protesteze; la Pailin, un tuns nu costa mai mult de două sute de riali. Realiză apoi că era vorba despre un limbaj codificat. Patroana aştepta şi fu tentat să renunţe, dar se temea de privirea răutăcioasă a fetei. Coborând privirea spre unghiile lăcuite în roşu, simţi cum pântecul îi ia foc.

— Iată, zise el.

Cu senzaţia că săvârşeşte o mare greşeală, scoase din sac un teanc de zece mii de riali şi numără trei bancnote. Ar fi meritat să fie transformat în îngrăşământ uman, pentru că folosea banii destinaţi misiunii ca să plătească o târfă… Dar n-avea decât să trişeze puţin la preţul rubinelor pe care avea să le vândă, aranjând cu negustorul. Trei mii de riali nu erau decât cinci dolari…

— Pe aici, spuse suav fata.

O urmă în fundul magazinului, urcând împreună cu ea o scară îngustă. Fesele i se legănau la câţiva centimetri de Phong Ton. Murea de poftă să le atingă, dar nu îndrăzni.

Scara dădea într-o încăpere cu tavanul atât de jos, încât Phong Ton, care nu era defel înalt, fu nevoit să se aplece… Camera era mobilată doar cu o masă de masaj şi cu un scaun.

— Întindeţi-vă, *lauk!*[9] îi spuse fata pe un ton egal.

Phong Ton reuşea cu greu să respire normal. Întins pe masa de masaj, pândea zgomotele exterioare. Fata îi spusese să lase sacul pe un scaun şi să-şi scoată cămaşa. Apoi îi masase cu un aer indiferent umerii, aplicându-i imediat nişte comprese fierbinţi pe faţă. Îi scosese şi pantofii, spălându-i picioarele şi masându-i degetele mari…

Ridică o compresă pentru a admira silueta trupeşă. Dezamăgit, realiză că ea nu se dezbrăcase. Fata puse şervetul la loc, începând să-i maseze pieptul. Situaţia devenise ceva mai agreabilă, dar nu făcea trei mii de riali.

[9] Domnule (n.a.).

Degetele ei se îndreptară spre cureaua pantalonilor, declanşând imediat erecţia lui Phong Ton. Sadică, maseuza părea că nu bagă de seamă, continuând mişcările fără să-i scoată slipul, care comprima dureros membrul lui Phong Ton. Ar fi urlat, dar nu îndrăznea să se mişte.. Până la urmă ar fi făcut-o, dar ea trase de elastic şi putu să respire. Tresări atunci când degetele maseuzei îi mângâiară sexul. În sfârşit! Încetişor, ea eliberă glandul, trăgând de pielea prea întinsă. Phong Ton simţi atingerea umedă a unui prosop cu care ea îl curăţa. Se ruşină că nu-i trecuse prin minte o asemenea prevedere. Senzaţia următoare îl făcu să urce în al nouălea cer. Fata îşi unsese mâinile cu o cremă mirositoare, începând să-l masturbeze uşor şi cu pricepere. Tatonă cu mâna şi dădu de o coapsă, urcând apoi spre un sân pe care îl prinse în palme. Era rotund şi tare, cu sfârcul dur. Minunată explorare. Dădu la o parte compresele, pentru a vedea ce face.

Ruşinat, îşi aduse aminte de unii dintre camarazii lui, cei mai feroci, care mergeau până la a tăia sânii bătrânelor burgheze din Phnom Penh, mâncându-i apoi.

Ce vremuri nebune! Angkar-ul conducea cu puteri depline Cambodgia, suprimând pe toţi acei care se opuneau sălbaticei revoluţii. Pe atunci nu era decât un puşti, cu un Kalaşnikov mai mare ca el.

Furnicăturile care urcau dinspre şale îl făcură să înţeleagă că se apropia de culmea plăcerii. De altfel fata accelerase şi ea ritmul. Frustrat, o strânse cu putere de încheietură. Asta putea să facă şi el şi nu l-ar fi costat trei mii de riali!

— Ce s-a întâmplat? întrebă maseuza.

— Nu vreau aşa, zise Phong Ton, cu vocea sugrumată.

Se descotorosise de comprese şi o contempla pe fată, degetele ei înnodate în jurul sexului erect şi roşu.

— Ai plătit, remarcă ea pe un ton egal.

— Nu, nu e vorba despre asta, se opuse el, credeam că-mi faci altceva.

Ochii i se fixaseră pe gura mare şi roşie. Ea făcu pe neştiutoarea.

— E plăcut totuşi ce-ţi fac, remarcă ea.

— Vreau…

Se opri, puţin ruşinat, dar ea înţelesese. Fără să dea drumul sexului, îşi apropie faţa de el şi îşi lipi buzele preţ de o fracţiune de secundă, ceea ce îl făcu pe Phong Ton să simtă ca o

descărcare electrică.

— Da! imploră el. Continuă.

Indiferentă, ea se ridică.

— Pot să-ţi fac ceva foarte plăcut, spuse ea, dar trebuie să-mi mai dai două mii de riali.

— Două mii de riali, exclamă Phong Ton, indignat şi exasperat, dar e foarte scump!

Maseuza ridică din umeri şi reîncepu mişcarea de du-te vino.

— Nu te obligă nimeni…

Doar patru secunde şi ar fi explodat.

— Aşteaptă! spuse el, lăsând la o parte ruşinea.

Ea consimţi să-i dea drumul, lăsându-l să caute în buzunar. Alte două teancuri îşi schimbau proprietarul…

Maseuza îi zâmbi parşiv şi promiţător, băgă banii în sân şi aprinse un mic reşou cu alcool pus pe pardoseală, pe care se afla un ceainic. Alături, el zări o ceaşcă şi o farfurie.

— Ai noroc, spuse ea, nu sunt prea multe fete care fac aşa ceva. Şi-au găsit sfârşitul în orezării, ucise de afurisiţii ăia de polpotişti…

Dacă ar fi ştiut cine era el… Aşteptă câteva minute, apoi luă de pe reşou ceainicul în care apa nu clocotea încă. Turnă ceai în ceaşcă şi se instală pe un taburet la picioarele lui Phong Ton. Sexul acestuia îşi cam pierduse din semeţie, aşa că ea îl apucă cu mâna stângă, dându-i iarăşi aerul triumfător. Apoi luă o înghiţitură de ceai şi înghiţi aproape în întregime sexul erect.

Phong Ton scoase un răcnet de satisfacţie. Ceaiul îi gâdila terminaţiile nervoase, mărindu-i plăcerea. Fără să piardă o picătură de lichid, fata îşi accelera mişcările.

Phong Ton privea fascinat gura mare care se ridica şi cobora. Brusc, simţi cum testiculele îi sunt înmuiate în ceaşca de porţelan! Senzaţia fu derutantă la început, apoi deveni curios de agreabilă.

Nici măcar în visele lui cele mai nebuneşti nu-şi imaginase un tratament atât de delicat! Din nefericire, nu putea povesti nimănui. Luând o altă gură de ceai, fata reîncepu să-şi mişte buzele. Fu nevoit să se abţină din toate puterile ca să nu explodeze pe loc.

Era extraordinară.

Diabolică, ea se oprea de câte ori îl simţea că se apropie de orgasm. I-ar fi plăcut să-i mângâie sânii, dar nu reuşea să se ridice.

De patru ori îl încercă plăcerea nemaipomenită a gurii pline de ceai care îi sorbea seva. Se zvârcolea pe scândura de masaj ca şi când ar fi fost străbătut de un curent electric, fără să se mai gândească la cei cinci mii de riali.

După ce dădu la o parte ceaşca, fata îl apucă brusc de baza sexului, strângând cu putere. Buzele groase îşi schimbară ritmul, aspirându-l lent şi constant. Limba executa un balet îndrăcit. Simţi cum ceva clocotitor se iscă de la baza şalelor şi juisă.

Corpul lui Phong Ton se arcui şi bărbatul scoase un geamăt înăbuşit.

*

* *

Cu capul dat pe spate, aşezată comod în scaunul bicicletei, Palin Ek privea distrată animaţia străzii. Cu părul lins şi pometii proeminenţi, cu ochii migdalaţi fardaţi cu khol[10], cu gura mare şi vulgară, ieşită mult în afară datorită prognatismului maxilarului, avea un aer dur şi în acelaşi timp senzual. Mâinile foarte lungi, cu unghii roşii şi cocul de la baza cefei accentuau impresia de sofisticat. Pe un ton de comandă, îi spuse ceva biciclistului, care se opri lângă trotuar.

— Nu te mişti de aici, spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Te plătesc când mă întorc.

Cu pas vioi, se pierdu pe sub arcadele străzii 130. Mai mulţi bărbaţi întoarseră privirea la vederea fustei lungi de culoare violetă, care se mula pe crupa rotundă şi cambrată. Cu toate că avea tenul întunecat al thailandezelor din nord, avea întotdeauna succes, mai ales la străinii impresionaţi de mutra ei de sălbăticiune. Cocul în care erau înfipte mai multe ace lungi şi expresia dispreţuitoare a gurii îi ţineau la distanţă. Surâdea rareori, pentru că aşa îi era felul şi nu voia să-şi arate dinţii îngălbeniţi de opiu.

Se împiedică brusc. Un cerşetor olog, legănându-se în cârje, se aruncase la picioarele ei, întinzând mâna şi cerând de pomană cu o voce tânguitoare. Nu avea nici zece ani.

— Cară-te! spuse ea, sec.

Şi pentru că el insista, îl îmbrânci, trântindu-l la pământ şi îşi continuă drumul urmărită de privirile lui pline de ură. Erau mii asemenea lui la Phnom Penh, care călcaseră pe mine. În general erau priviţi cu indiferenţă, dar rareori aveau parte de ostilitate.

[10] Substanţă negricioasă, cu care orientalii îşi vopsesc sprâncenele şi pleoapele (n.t.).

Băiatul privi cu amărăciune fesele pline mulate de fusta violetă, întrebându-se prin ce minune o femeie ca ea scăpase de deportarea în orezărie. Statura ei impozantă o făcea să iasă în evidenţă printre fetele care vindeau ţigări sau purtau cobiliţa restaurantelor ambulante. Palin Ek mergea cu bărbia uşor ridicată, privindu-i sfidător pe cei din jur.

Câţiva metri mai departe, un tânăr stând pe vine lângă trei sticle de benzină se ridică, apropiindu-se de ea. Aproape fără să mişte buzele, îi spuse dintr-o suflare:

— Este în salonul de coafură, la primul etaj. Cămaşă albastră, un sac negru, câţiva dinţi lipsă în faţă.

Palin Ek dădu din cap fără să răspundă şi îşi continuă drumul, ca şi când celălalt doar încercase să intre în vorbă. Fără să dea atenţie fetelor aliniate pe bănci, intră în salonul de coafură, privind cu un aer inchizitorial bărbaţii lungiţi în fotolii. Toată numai zâmbet, patroana se îndreptă spre ea.

— Căutaţi pe cineva?

— Da, un prieten venit din provincie. Mi-a dat întâlnire aici. Poartă o cămaşă albastră.

— E sus, îşi face un masaj, spuse patroana. Coboară imediat.

Palin Ek îi mulţumi cu un surâs, aşteptă ca patroana să se întoarcă în cuşca ei şi se îndreptă spre spatele magazinului, ca şi când s-ar fi dus la toaletă.

Nimeni nu remarcă faptul că se strecurase pe scară... Ajunsă sus, pe palierul minuscul, ea se opri brusc, auzind gemetele sacadate, venind din spatele unei perdele. Băgă capul prin deschizătură, zărind silueta unui sex şi gura carp îl cuprindea.

*

* *

«Maseuza» înghiţi complet membrul erect, masturbându-l cu furie în acelaşi timp. Phong Ton urlă din cauza plăcerii violente. În momentul în care şuvoiul de spermă ţâşni, fata îşi îndepărtă brusc gura şi lichidul alb îi împroşcă buzele groase şi faţa. Continuă să agite membrul, până la ultima picătură, apoi se aplecă, mângâindu-l cu buzele şi curăţând sexul încă tare.

Phong Ton nu mai avusese niciodată parte de aşa ceva.

Cu răsuflarea tăiată, o privi cum pune ceainicul pe reşou şi îşi şterge liniştită faţa. Luă apoi compresele şi le puse din nou pe faţa lui Phong Ton.

— Mă întorc să te bărbieresc, îl anunţă ea, odihneşte-te câteva minute şi nu spune la nimeni ce ţi-am făcut.

El nici măcar nu răspunse, atât era de ameţit de voluptate. Cu impresia că nu mai avea corp, simţea încă sperma curgând în canalele seminale şi extraordinara plăcere a exploziei în gura atât de primitoare... Treptele scării scârţâiră şi el aţipi, toropit literalmente de plăcere. Călătoria la Phnom Penh începea bine.

*

* *

La vederea lichidului albicios, Palin Ek simţise un amestec de dezgust şi de excitare. Trăsese repede capul şi nici femeia, nici Phong Ton nu o zăriseră.

Coborî din nou, întrebându-se cum avea să-şi îndeplinească misiunea.

Timpul o presa.

Peste câteva clipe coborî şi «maseuza», cu un aer de indiferenţă pe chip. Palin Ek nu ezită decât o secundă, strecurându-se pe scară în sus în locul ei. Dădu perdeaua la o parte cu precauţie: Phong Ton stătea lungit în aceeaşi poziţie şi nu-şi ridicase nici măcar pantalonii, din care ieşea sexul flasc. Compresele calde îi acopereau faţa, împiedicându-l să vadă.

Palin Ek se apropie, făcând parchetul să scârţâie. El nu se impacientă şi doar întrebă:

— Mă mai laşi mult aşa, *bang pa-on*?

Palin Ek nu răspunse. Timp de câteva secunde, îl fixă pe bărbatul întins în faţa ei, cu buzele schimonosite într-un rictus plin de răutate.

Simţind o prezenţă, Phong Ton întinse mâna şi dădu de coapsa lui Palin Ek. Simţind mătasea în locul bumbacului aspru, făcu doar o remarcă:

— Te-ai schimbat...

În acelaşi timp, mâna ajunse la fesele cambrate, mângâindu-le.

— *Ba*[11], zise Palin Ek, simplu.

Îşi duse mâinile spre cap, apucând cu precizie cele două ace de oţel care îi prindeau cocul, lăsând părul lung să cadă în cascadă pe umeri. Ţinând acele ca pe nişte pumnale, se aplecă încetişor, fără să facă cel mai mic zgomot.

Apoi, dintr-un singur gest şi cu toată puterea, le înfipse în faţa bărbatului, chiar în dreptul ochilor.

[11] Da (n.a.).

Capitolul III

Phong Ton scoase un urlet înfiorător şi corpul i se arcui, căzând apoi pe o parte. Cele două ace de oţel trecuseră prin globii oculari, pătrunzând adânc în creier şi rămânând înfipte.

Agonia cambodgianului fu rapidă. Încercă să scoată acele pe bâjbâite, apoi creierul încetă să mai funcţioneze şi se prăbuşi pe podea cu faţa în jos, înfigându-le aproape până la ornamentele din rubine false.

Palin Ek era deja pe scară. Se lovi de «maseuza» alertată de urletele clientului ei, o răsturnă şi traversă salonul de coafură în fugă, fără să bage în seamă privirile uimite. În câteva secunde se pierdu în mulţimea de sub arcadele străzii 130. Cu părul în vânt, mergând repede, ajunse la bicicleta-taxi parcată la cincizeci de metri mai încolo. Se aşeză fără o vorbă şi şoferul apăsă pe pedale, îndepărtându-se de trotuar.

Încântată, tânăra khmeră închise ochii, încercând să-şi potolească bătăile inimii. De câtva timp, mişcarea khmerilor roşii, altădată unită, se scindase în două facţiuni. Una, dirijată în continuare de Pol Pot, gata să încheie anumite alianţe. Cealaltă, sub conducerea lui Ta-Mok, rămasă fidelă vechiului ideal al Angkar-ului. Primii erau consideraţi drept renegaţi de cei din urmă. Moartea unui trădător era ceva plăcut, având şi mai mare valoare în cazul în care o făceai cu mâna ta...

*

* *

— Aici strada 130, anunţă Chieng într-o engleză stricată, întorcându-se spre Malko.

— Foarte bine, spuse acesta din urmă. Lăsaţi-mă aici.

Cu toate că Chieng era un informator demn de încredere al CIA la Phnom Penh, detaliile negocierii pentru care venise erau păstrate în cel mai strict secret. De la sosirea la Phnom Penh, cu trei zile înainte, Chieng nu-l părăsise o clipă. Îl aşteptase la aterizarea cursei de la Ho Şi Min-Ville, cu o pancartă pe care era scris numele său. Malko venea de la Paris cu Air France, profitând de zborul non-stop Paris – Bangkok – Ho Şi Min-Ville, bucurându-se de confort până în ultima clipă. Malko nu ştia cum reuşise CIA să-l recupereze... În 1975 era şoferul primului

ministru Lon Noi şi scăpase de execuţie. Fusese trimis la orezării, împreună cu câteva mii de alţi cambodgieni. Scăpase de acolo slab ca un ţâr, cu câţiva dinţi în minus şi cu eternul surâs pe chipul plat.

Aparent, nu avea prea multe plăceri în viaţă: superbii ochelari Ray-Ban de vedere şi ţigările. Cum lăsa volanul din mână, aprindea una.

Ieşind din vechea Toyota, Malko pătrunse în domeniul vânzătorilor de aur şi al ultimilor anticari din Phnom Penh. Îi era greu să creadă că acest oraş liniştit, aproape fără maşini, dusese cândva viaţa nebună, plină de veselie şi de nepăsare din 1975, epoca în care prinţul Sihanouk, exilat în China în urma unei lovituri de stat care îl făcuse să piardă tronul, devenise ghidul spiritual al khmerilor roşii. Cei care îl siliseră să abdice, luând puterea în aprilie 1975, transformaseră Cambodgia în Kampuchia «democrată». Cu puţin timp înainte, în atmosfera de nesiguranţă întreţinută de tunurile khmerilor roşii, lumea făcea trafic, visa, construia planuri stranii şi, mai ales, vorbea despre căderea regimului Lon Noi, atât de corupt, încât sosirea iminentă a khmerilor roşii declanşase o bucurie sinceră. Nici un cambodgian nu-şi putea imagina oroarea care avea să ţină patru ani. În cârciumile din Mekong se dansa până în zori. Nici măcar rachetele care cădeau din când în când în centru nu ştirbeau moralul locuitorilor capitalei; nici în vis nu le trecea prin cap să plece…

Încă de la sosirea pe aeroportul de la Pochentong, cu trei zile în urmă, Malko sesizase diferenţa. Aeroportul era la fel de jalnic, dar nu mai erau avioane pe pistă, doar câteva elicoptere M26, greoaie, pictate în culori de camuflaj, oferite de sovietici şi Antonovul 24 care îl adusese de la Saigonul devenit Ho Şi Min-Ville.

Vameşa khmeră nu-i putuse examina actele din cauza lipsei luminii. Clădirile ruinate ale aerogării erau luminate slab. Se trezise în Toyota lui Chieng, în mulţimea de biciclete-taxi şi motociclete Honda, printre care se strecurau puţine maşini; opaiţele vânzătorilor ambulanţi erau singurele lumini de pe bulevarde. Nu se zărea nici un soldat, nici un semn de tensiune, dar la ora nouă seara, viaţa oraşului înceta; camuflajul…

Din vechiul Phnom Penh nu mai rămăsese nimic: fumătorii de opiu, nenumăratele restaurante mici cu bucătărie savuroasă, târfele aşteptând în ciclo-taxi în faţa hotelurilor, gata să

năvălească peste vizitatori. Acum, doar câteva biciclete mai staţionau în dreptul hotelurilor, şubrede şi fără speranţă: nu mai erau turişti, nici oameni de afaceri.

În 1975, hotelul unde se instalase Malko, *Cambodiana,* situat pe malul Mekongului, era în stadiul de construcţie. Câteva mii de refugiaţi îl umpluseră până la refuz. Khmerii roşii îi expediaseră la orezării şi cincisprezece ani mai târziu, un întreprinzător chinez din Singapore desăvârşise visul prinţului Sihanouk: un palat nou-nouţ într-un oraş-fantomă. Piscina era goală, în cele circa şaizeci de camere folosite nu erau telefoane, iar personalul pus la dispoziţia rarilor clienţi nu vorbea decât cambodgiana. Cine venea la Phnom Penh, în afara câtorva afacerişti, a celor din ONG[12] şi poate a unora ca Malko, veniţi să se joace cu focul într-o ţară care nu mai exista…

De şase luni, locul rezervat Cambodgiei la Naţiunile Unite era gol. Khmerii roşii fuseseră îndepărtaţi, noul guvern, considerat ca o emanaţie a Hanoiului, nefiind acceptat…

După se îşi contactase legăturile, Malko pornise să exploreze Phnom Penh-ul.

Deprimant.

Catedrala fusese dinamitată, cazinoul ras de pe faţa pământului, telefoanele nu mai funcţionau în oraş, toate bulevardele îşi schimbaseră numele: Monivong devenise Acharmean; Norodom – Tousamuth; De Gaulle – Stalin.

Ambasadele, în afară de cele ale ţărilor din Est, fuseseră transformate în cazărmi sau în adăposturi pentru refugiaţi. Numai maimuţele căţărate în smochinii din jurul oraşului nu se schimbaseră. Cea mai mare pagodă era încă la locul ei. *Royal,* floarea industriei hoteliere khmere, rebotezat *Samaki,* ajunsese o construcţie prăfuită şi fără viaţă, transformată pe jumătate în birouri şi a cărei piscină era goală. Celelalte hoteluri din oraş ar fi făcut şi Armata Salvării să se ruşineze: modeste, nu cereau decât cincisprezece dolari pe cameră. La ora opt restaurantele, rare şi ele şi populate doar cu cei din ONG, nu mai serveau.

Nici măcar o târfă! Nici un loc de fumat opiu! Disciplina morală comunistă, care urmase celei încă şi mai riguroase a khmerilor roşii, făcuse din Phnom Penh un oraş mort. Clădirile se ruinau, ocupate de sute de familii înghesuite fără urmă de confort. Spitalul Calmette semăna cu o bolniţă din Evul Mediu: fără

[12] Organizaţie non guvernamentală de sprijin umanitar şi medical (n.a.).

medicamente şi fără medici.

Cu toate acestea, pe străzi circulau sute de motociclete Honda nou-nouţe. Costau o mie două sute de dolari, într-o ţară în care un medic nu câştiga decât treizeci pe lună... Viaţa subterană se dezvolta cu repeziciune, sprijinită de trafic, de rivalităţi şi de contrabandă. Ţara era totuşi fărâmiţată, drumurile impracticabile, munţii ocupaţi de khmerii roşii, iar satele atacate cu regularitate. Maşinile noi începeau să-şi facă apariţia, importate prin contrabandă din Thailanda. Unele îşi luau zborul spre Vietnam, ţară încă şi mai săracă. Altele rămâneau la Phnom Penh, în mâinile generalilor fără trupe sau a cavalerilor de import care dansau în fiecare seară la ultimul etaj al hotelului *Monorom,* împreună cu tot ce avea mai provocator oraşul în materie de mini. Mii de antene de televiziune căutau spre cer de pe clădirile în ruine, iar pe piaţa neagră se găseau ultimele modele de cuptoare cu microunde marca Samsung, cu puţin mai scumpe ca la Bangkok.

*

* *

Ajuns în colţul străzii 130 cu piaţa comercială, Malko se opri îngrijorat. Un grup compact se bulucea în faţa salonului de coafură unde avea întâlnire. O ambulanţă staţiona lângă trotuar.

Se fofilă în mulţime. Era imposibil să priceapă ce se vorbea. Nici un străin în jur. Ajunse în sfârşit în faţa intrării şi se opri. Toate lucrătoarele stăteau în jurul unei tărgi puse pe podea. Cel întins pe ea nu mai mişca. Două pete mari şi roşii îi acopereau faţa. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde să priceapă că era vorba de nişte comprese îmbibate de sânge. După imobilitatea caracteristică, nu mai era nici un dubiu: omul murise.

Sosiră brancardierii, dând la o parte mulţimea şi luând cu ei macabra încărcătură. Doi poliţişti cu caschete plate, după moda vietnameză, împrăştiară curioşii. Într-un concert de văicăreli, patroana alunga ultimii clienţi, închizând magazinul...

Malko se îndepărtă câţiva metri, în timp ce mulţimea se împrăştia. Lucrătoarele se răspândiră ca vrăbiile. Patroana trase un grilaj de fier şi îl încuie cu un lacăt enorm... Oare cel de pe targă era omul de contact al lui Malko? Acesta din urmă mai rămase un sfert de oră prin zonă, apoi se îndreptă spre Toyota lui Chieng. În meseria lui nu existau coincidenţe. Misiunea la Phnom Penh începea prost...

Un puşti nu mai mare de zece ani, sprijinit în cârje şi cu

piciorul drept amputat de la genunchi, îi blocă trecerea, milogindu-se cu mâna întinsă.

— *Dollars...*

Malko îi dădu o sută de riali. Tânărul amputat privi bancnota, o mototoli ostentativ şi o aruncă în rigolă, repetând pe un ton furios:

— *Dollars, no riels. Money, money.*

Băiatul ştia ce vrea. Amuzat, Malko îi dădu un dolar. Ţinându-şi echilibrul pe cârje, băiatul privi în zare bancnota, ca un casier priceput, o frecă de mânecă, asigurându-se că nu se ia culoarea, apoi o ascunse printre zdrenţe.

În momentul în care Malko se pregătea să urce în Toyota, copilul îi tăie drumul, spunând cu volubilitate ceva în limba lui şi blocând portiera cu una dintre cârje.

— Ce vrea? îl întrebă Malko pe Chieng, care ieşise din maşină când îl văzuse apropiindu-se.

— *A-Pong*[13] zice ştie poveste salon coafură, traduse Chieng.

— Cât vrea?

— Cinci dolari.

Era ceva... care îl putea interesa pe Malko.

— De acord.

— Cere banii înainte, anunţă Chieng, scârbit de tupeul puştiului.

Malko se execută. Imediat, micul mutilat începu o lungă poveste tradusă destul de aproximativ de şofer.

— Un bărbat asasinat în timp masaj «tac-tac»[14], explică Chieng. Crede polpotist.

— De ce?

— El avut pistol şi rubine la el.

Furia îl invadă pe Malko. Intuiţia nu-l înşelase: era chiar omul cu care avea întâlnire. Parcursese cincisprezece mii de kilometri şi rezultatul era zero... Fără să mai pună la socoteală riscurile pe care le implica. CIA îl asigurase că e vorba de o misiune fără pericole, un soi de conferinţă de pace. Cât despre cel de pe targă, acesta îşi găsise pacea eternă... Puştiul olog îşi continuă povestirea.

— El asasinat de femeie, explică Chieng, cu ace în ochi. Cineva foarte rău.

— A fost arestată? întrebă Malko, plin de speranţă.

---

[13] Ţâşti-bâşti (n.a.).

[14] Expresie populară semnificând a face dragoste (n.a.).

— Nu, plecat.

— Cum de ştie că e vorba de o femeie?

— El văzut.

Devenea şi mai palpitant. Malko nu-şi putu ascunde interesul.

— Ce anume?

— Ea venit cu ciclo. El fost acolo şi cerşit. Ea intrat coafor şi plecat foarte repede cu acelaşi ciclo.

Tânărul amputat avea ochii strălucitori de excitare. Malko nu-şi mai revenea. De unde ştia atâtea acest Sherlock Holmes în faşă? Dacă era o provocare?

— De unde ştie atâtea? întrebă el.

— Polpotist ucis cu ace de păr… comentă Chieng. Când femeie venit, ea avut acele. Când plecat magazin, nu ace, părul aşa.

Descrise printr-un gest părui lăsat pe umeri.

Malko rămase cu gura căscată. Cu chipul ridicat spre el, puştiul aştepta un compliment. În ciuda piciorului amputat, părea voinic, rău şi inteligent, perfect apt pentru supravieţuire.

— A spus toate astea poliţiei?

Traducere şi hohote de râs din partea puştiului.

— Nu, nu, nu poliţie. Poliţia bate pe el şi trimite departe Phnom Penh. Primar nou foarte rău…

— O cunoaşte pe această femeie?

— Nu.

— Dar pe biciclist?

— Nu.

— Îl poate descrie?

Băiatul începu o serie de explicaţii complicate, în care reveneau des două cuvinte: *krua srah.*

— Ce vrea să spună? întrebă Malko.

— Culoarea pielii, negru strălucitor, explică Chieng. Negru foarte frumos.

Rămânea de aflat cine avea interesul să facă să eşueze întâlnirea pregătită de luni de zile, în principiu în cel mai mare, secret, dar al cărei rezultat risca să deranjeze multă lume.

În momentul în care Malko se aşeza, puştiul se aplecă spre maşină şi îi spuse ceva şoferului, care îl îndepărtă cu un gest plictisit.

— Ce spune? întrebă Malko.

— Zice ştie cum aflat număr ciclo-taxi care luat femeie.

— În regulă!

— Vrea o sută de dolari… completă Chieng. Cu siguranţă că

minte.

Malko surâse fără să răspundă. Chieng putea fi un informator al poliţiei cambodgiene. Folosindu-l ca traducător, o informaţie vitală risca să devină publică. Malko nu-şi făcea iluzii. În orice caz, crima oribilă dovedea că în filiera care îl adusese la Phnom Penh se infiltraseră adversarii.

— Nu mă interesează, zise el, dar puştiul e amuzant. Unde locuieşte?

— Aici, explică Chieng. El orfan, părinţi ucişi de polpotişti. El călcat pe mină în orezărie.

— Cum îl cheamă?

— *A-Pong.*

Tânărul mutilat sări în sus, vizibil furios.

— *No, no A-Pong.* Sam! spuse el bătându-se în piept. Sam. Repetă el de mai multe ori.

Malko îi surâse şi îi spuse lui Chieng să-l conducă la hotelul *Samaki.* Înainte să înceapă ancheta, trebuia să tragă nişte concluzii.

Capitolul IV

Câteva animale împăiate zăceau îngrămădite în vitrinele prăfuite din holul slab luminat de la *Samaki.*

Uşor încordat, Malko urcă treptele, întrebându-se ce avea să găsească acolo. Crima de la salonul de coafură nu prevestea nimic bun… funcţionara care picotea la recepţie nici măcar nu ridică privirea în timp ce el se îndrepta spre scara întunecată.

Ajuns la primul etaj, Malko bătu la o uşă pe care scria cu litere albe: WORLD HANDICAP. Imediat, o cambodgiană minionă veni să deschidă.

— *The office is closed*[15]*,* spuse ea cu o voce cântată.

— Trebuie să vorbesc cu Jane Baron, spuse Malko. Anunţaţi-o.

Cambodgiana n-avu timp să răspundă. O voce foarte gravă de femeie strigă dintr-o cameră învecinată.

— Cinee?

— Sunt Malko.

— OK, veniţi încoace.

Ca să pătrundă în camera de alături, Malko traversă un birou plin de cartoane şi afişe. O femeie cu umeri de luptător, cu părul scurt şi blond şi cu ochii foarte albaştri, fără urmă de machiaj, cu trăsături regulate, dar complet asexuate, ridica nişte haltere. Era îmbrăcată cu un slip şi cu un sutien de bumbac alb, care dădeau la iveală un corp musculos, fără urmă de grăsime, cu un pântec plat şi cu fese de ciclist.

Puse jos halterele şi îi întinse lui Malko o mână cu unghiile pătrate şi tăiate foarte scurt.

— Scuzaţi-mă, e tocmai ora mea de cultură fizică.

Părea fiica naturală a lui Chris Jones şi a lui Milton Baalbek. Avea tot atâta feminitate cât amândoi luaţi laolaltă, încă de la prima lor întâlnire, lui Malko îi venea să-i spună «colonele»… Cu toate acestea, Jane Baron nu era decât un «case officer»[16] al CIA, specializată în probleme asiatice, vorbind chineza şi khmera şi lucrând sub acoperirea unei organizaţii de caritate. Celibatară, cu o vechime de douăzeci de ani în cadrul Companiei, îndrăzneaţă,

[15] E închis (n.a.).

[16] Agent de teren (n.a.).

după spusele lui Oswald Lovell, şeful centralei CIA la Bangkok. Cu acesta, Malko se întâlnise înaintea zborului Air France spre Ho Şi Min-Ville.

O femeie de fier.

De mai multe luni parcurgea ţările Asiei de sud-est, distribuind proteze în taberele de refugiaţi şi în sate. Era de la sine înţeles că cei din ONG-ul în care lucra nu ştiau că aparţine de CIA…

— Tocmai am… începu Malko.

Jane Baron îl întrerupse cu un gest.

— Aşteptaţi.

Întorcându-se spre un fel de pat de campanie, spuse ceva în khmeră şi Malko zări o micuţă cambodgiană cu privirea speriată, îmbrăcată în sampong, ghemuită pe podea. Interpelată, ea se ridică, adună câteva lucruri şi se strecură afară ca un şoarece.

— Este maseuza mea, explică Jane Baron, nu vorbeşte engleza, dar nu se ştie niciodată.

În momentul în care maseuza ieşea, el surprinse privirile schimbate de cele două femei. Se părea că «colonelul» nu era aşa de asexuat pe cât dădea impresia… Ochii albaştri ai lui Jane Baron îl priviră pe Malko şi vocea autoritară întrebă:

— Aţi fost acolo? Ce s-a întâmplat?

Înainte ca el să poată scoate un cuvânt, ea se aşeză pe pat, cu picioarele încrucişate, fără măcar să se îmbrace, ca şi când Malko nu era o persoană de sex opus. Aprinse o ţigară cu un Zippo puternic ca un aruncător de flăcări şi suflă fumul.

Graţioasă ca un sergent major de infanterie marină…

— A fost o neconcordanţă, mărturisi Malko.

— Nu v-aţi întâlnit cu Phong Ton?

— Ba da, dar era mort.

Jane Baron, care îşi masa coapsele, se opri brusc.

— Mort! Ce s-a petrecut?

— O necunoscută i-a înfipt două ace de păr în ochi, înainte să pot sta de vorbă cu el.

— Aţi asistat la…

— Nu, dar am găsit un martor.

Îi povesti episodul cu tânărul amputat şi ce aflase de la el. Jane Baron îl ascultă, cu privirea întunecată de furie.

— E grav, spuse ea, asta înseamnă că operaţiunea noastră a fost deconspirată, în ciuda tuturor precauţiilor luate. Înainte să trecem la etapa următoare, trebuie să aflăm cine e de vină.

— Care este etapa următoare?

— Vom relua contactul cu cei care l-au trimis pe Phong Ton, i-o tăie scurt Jane Baron, foarte sigură de ea. Sunteţi la curent cu importanţa pe care o dă Compania acestei afaceri.

Malko descoperise natura misiunii sale de abia la Bangkok, cu o săptămână înainte, în timpul unui dineu pe terasa restaurantului *Oriental,* la care participase Oswald Lovell. Americanii ţineau foarte mult ca pacea să revină în Cambodgia. De la invazia khmerilor roşii în 1975, multe se produseseră, făcând ca situaţia să devină de nesuportat... Mai întâi, vietnamezii, care jinduiau dintotdeauna la Cambodgia şi îi urau pe khmerii roşii dominaţi de chinezi, invadaseră ţara în 1979, făcându-i pe khmerii roşii să se retragă până la frontiera cu Thailanda şi eliberând astfel trei sferturi din teritoriu. Până în 1986, situaţia rămăsese staţionară, pe de o parte guvernul vietnamez «fantomă» de la Phnom Penh şi pe de altă parte khmerii roşii, susţinuţi de China, care ocupau încă anumite regiuni şi puncte de rezistenţă, făcând imposibilă reîntoarcerea la normal.

Nici o ţară nu recunoscuse guvernul de la Phnom Penh, ceilalţi dizidenţi alăturându-se khmerilor roşii, într-o coaliţie pe cât de eterogenă, pe atât de ineficace. Situaţia trena, nici una dintre părţi nefiind destul de puternică să preia avantajul. Apoi, în 1986, vietnamezii se retrăseseră în mod oficial, lăsând locul unui guvern numit de ei, având drept ministru pe Hun Sen şi o armată întărită. Bineînţeles că khmerii roşii încercaseră să preia puterea, dar nu reuşiseră.

De atunci, diversele partide, care îşi pierdeau timpul cu conferinţe internaţionale şi reuniuni secrete, nu reuşeau să se pună de acord.

Toată lumea se temea de un singur lucru: să nu revină khmerii roşii la putere şi să reînceapă genocidul. Cu toate că sinistrul Pol Pot se ţinea în umbră, Angkar-ul nu-şi schimbase ţelurile şi cambodgienii erau convinşi că, odată întorşi, polpotiştii aveau să adopte din nou aceleaşi metode.

Din prietenie pentru Vietnam, sovieticii îi înarmaseră din belşug pe cambodgieni, lovind în acest mod în China populară, care ar fi dorit la Phnom Penh un guvern supus ei, fie că era vorba de genocid sau nu.

— Iată fundalul, îi explică Oswald Lovell lui Malko. Situaţia ar fi definitiv blocată dacă nu am avea anumite legături serioase cu khmerii roşii...

— Cum aşa? Lucraţi cu Pol Pot! tresărise Malko.

Ca şi când Winston Churchill ar fi luat ceaiul cu Hitler.

— Este un secret foarte bine păstrat, confirmase cel de la CIA. Am reuşit deja să ne apropiem de anumite persoane, în perioada 1970-1975. Unul dintre agenţii noştri, Hu-Nim, a fost cooptat în conducerea Angkar-ului. Din nefericire, a fost executat în 1978, când prietenii lui au descoperit legăturile pe care le avea cu noi. Cred, de altfel, că îl bănuiau de mult, dar în ’78 se gândeau că nu mai au nevoie de noi: preluaseră puterea. S-au înşelat însă.

— Cum aşa?

— În 1980, ne-au cerut ajutorul prin intermediul chinezilor. Vietnamezii se pregăteau să-i extermine, hăituindu-i în masivul Cardamomes, în ciuda complicităţii cu thailandezii şi a sprijinului din partea chinezilor. Atunci le-am dat o mână de ajutor… trimiţându-le muniţii şi comandouri britanice să-i antreneze. Lucrurile au evoluat bine. Chiar eu am tratat cu Khien Sampan, care se afla atunci la Bangkok.

Khien Sampan era cel mai «prezentabil» dintre khmerii roşii, un fel de ministru al Afacerilor externe itinerant. Pretindea că nu avea nici o responsabilitate pentru genocid, ceea ce în mod evident era fals. Malko fusese uimit de cinismul americanului.

— Sunteţi la curent cu ce au făcut în acea vreme, subliniase el. Sunt responsabili de genocidul a aproape două milioane de cambodgieni.

Lumea întreagă era la curent.

— Bineînţeles, admise Oswald Lovell.

— Cu toate acestea, Compania a fost de acord să-i ajute?

Şeful centralei surâse rece şi cinic.

— Nu Compania, ci preşedintele Statelor Unite… Sper că vă daţi seama că într-o situaţie atât de delicată nu puteam avea iniţiative… Era nevoie de ordine scrise şi le-am obţinut. Se mai află încă în arhivele de la Langley, la dispoziţia generaţiilor viitoare.

Malko era îndeajuns de obişnuit cu cinismul politicii, pentru a fi cu adevărat uimit, dar totul avea un preţ.

— Ce aţi obţinut în schimb?

Americanul surâse cu inocenţă.

— Nimic, voiam doar să-i înfuriem pe vietnamezi. Preşedintele Reagan nu putea suporta ideea ca Statele Unite să fie învinse şi ridiculizate de aceşti «gooks»[17]. Astfel, oricine le era duşman,

[17] Nume peiorativ dat orientalilor (n.t.).

devenea prietenul nostru... A mers: am împiedicat vietnamizarea Cambodgiei. De altfel, chinezii ne-au fost foarte recunoscători. Ne-au mulţumit, permiţându-ne să instalăm staţii de ascultare de-a lungul frontierei lor cu URSS-ul. Gorbaciov nu apăruse încă pe firmament...

Încă o poveste exemplară.

— Şi acum ce se petrece? întrebase Malko. Vietnamezii au plecat şi Reagan e la pensie..

Şeful centralei CIA surâse din nou.

— Situaţia nu este defel mai simplă acum, e blocată. Vietnamezii se tem că Pol Pot revine la putere şi că khmerii roşii, simţindu-se puternici, vor deveni inflexibili în privinţa condiţiilor participării lor la un nou guvern... În culise însă, discuţiile sunt dure, pentru că au apărut două elemente noi. Mai întâi faptul că sovieticii, acum ruinaţi, nu mai pot ajuta Cambodgia, nici Vietnamul. În consecinţă, Vietnamul se vede nevoit să diminueze ajutorul acordat Cambodgiei.

— Aceasta a făcut ca guvernul lui Hun Sen să devină foarte fragil. Apoi, după apropierea dintre Bush şi Gorbaciov, URSS şi SUA nu se mai situează pe poziţii opuse în privinţa Cambodgiei. Dintr-un foc, ruşii ne-au furnizat nişte informaţii extrem de neliniştitoare.

— Fosilele din Comitetul Central de la Hanoi, care au toţi între şaptezeci şi optzeci de ani, s-au înţeles cu chinezii şi cu khmerii roşii, propunându-le o idee nouă.

— Care?

— «Soluţia Roşie».

— Adică?

— În mare, iată ce le-au spus: suntem toţi comunişti, de ce să nu ne înţelegem? Să abandonăm politica de deschidere propusă de moderaţi, ca Hun Sen şi să formăm un nou guvern pur şi dur, care va fi sută la sută comunist. Închidem graniţele, cum a făcut Birmania şi ne întoarcem la soluţia propusă de Angkar, autarhia. Pe drum, îi lichidăm pe toţi cei suspectaţi de legături cu Vestul.

— Bine dar sunt nebuni! protestă Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Nu, ei cred în continuare în comunism, în ciuda eşecului lui tragic. Au puterea în Vietnam şi există oameni care gândesc ca ei şi la Phnom Penh. Chea-Sim, un fost bonz ca Ta-Mok şi membru influent în guvernul lui Hun Sen.

— Această «Soluţie Roşie» are vreo şansă de reuşită?

Oswald Lovell îşi recăpătă expresia gravă.

— Da, negocierile internaţionale sunt blocate. Khmerii roşii simt că sunt pe calea cea bună şi Hun Sen ştie că dacă îi lasă să revină într-un guvern de coaliţie, îl vor acapara…

— Bine, obiectase Malko, dar cambodgienii au de gând să-i suporte, după tot ce s-a întâmplat?

— Nu li se va cere părerea, aşa cum nu s-a întâmplat nici în ’75…

Era îngrozitor. Americanul nu-i dăduse timp lui Malko să-şi revină.

— Noi, cei din cadrul Companiei, am elaborat un plan pentru a contracara Soluţia Roşie, explicase el, datorită legăturilor noastre cu anumiţi membri ai khmerilor roşii. Ideea este următoarea: să încheiem un acord cu ei, măcar cu cei controlabili, în aşa fel încât ei să se angajeze să nu mai înceapă cu prostiile. Graţie legăturilor noastre cu ruşii, putem să-i informăm şi pe vietnamezi, ca să înceteze cu opoziţia faţă de un guvern de coaliţie format din khmeri roşii moderaţi şi cambodgieni provietnamezi şi ei moderaţi. Asta presupune întrunirea anumitor condiţii şi timpul ne presează. Iată de ce vă trimit la Phnom Penh.

— De ce nu trataţi afacerea la Bangkok, unde khmerii roşii pot ajunge mai uşor? obiectase Malko.

Americanul dăduse din cap a negaţie.

— Imposibil. Am ales un arbitru, o cambodgiană pe nume Sopia Sen, de care suntem siguri şi pe care o acceptă şi vietnamezii. Această persoană se află la Phnom Penh şi poate să-i ţină la curent pe Hun Sen şi pe prietenii lui vietnamezi cu stadiul tratativelor. Ea fixează concesiile minime care trebuie obţinute de la oamenii lui Pol Pot, fără de care vietnamezii vor da peste cap întreaga operaţiune. Totul trebuie să se petreacă în Cambodgia, pe viu. Hun Sen este un tip foarte bănuitor. El însuşi este un vechi khmer roşu şi ştie cum se comportă amicii lui…

— Pentru ce s-a aliat cu vietnamezii? îl întrebase Malko.

— Ca să-şi salveze pielea în 1970. Era condamnat la moarte pentru că-şi apărase prost poziţia de colonel. Adevăratul motiv este că fusese format la Hanoi, pe vremea când chinezii şi vietnamezii erau mână în mână.

— Ce roi voi avea la Phnom Penh? întrebase Malko.

— Să vegheaţi la buna desfăşurare a acţiunii, transmiţând propunerile khmerilor roşii provietnamezilor şi invers. Să

încercaţi să-i faceţi să semneze un acord de principiu. Odată făcut acest lucru, restul negocierii se va derula la Bangkok. Dacă nu reuşiţi, Cambodgia se va cufunda din nou în nenorocire.

Malko fusese mişcat. Cunoscuse prăbuşirea din 1975, descoperind, ca de altfel tot globul, oroarea regimului «eliberator» al lui Pol Pot. Nefericitul popor cambodgian nu merita două genocide în douăzeci de ani.

*

* *

Iată că acum dificultăţile începeau. Jane Baron îl privea bănuitoare, ca şi când ar fi fost responsabil de asasinatul feroce căruia îi căzuse victimă persoana lui de contact.

— Sunteţi sigur că nu aţi comis nici o imprudenţă? întrebă ea.

Malko simţi cum îi sare ţandăra.

— De abia am coborât din avion, obiectă el. În afară de dumneavoastră nu m-am întâlnit cu nimeni. Nici măcar Chieng nu a aflat până în ultimul moment locul unde trebuia să merg.

— Nu înţeleg, mărturisi americana. Chiar eu am fost la Pailin, acum cincisprezece zile, cu ocazia unui turneu al organizaţiei noastre. Cambodgienii erau desigur la curent, dar am fost şi la Battambang, la Kompong Speu, la Kompong Som. Phong Ton, cel cu care trebuia să vă întâlniţi, era un om prudent, cu care Compania întreţinea relaţii atent supravegheate. Era vărul lui Hu-Nim, informatorul nostru din Angkar executat în 1978. Atunci când m-am întâlnit cu el, a avut o atitudine extrem de pozitivă, pentru că afacerea fusese discutată la cel mai înalt nivel... Şi khmerii roşii sunt obosiţi şi neliniştiţi: chinezii au anunţat că nu le vor mai livra material de război...

— Adevărat?

— Chinezii au spus aceasta la cererea noastră, dar mai au provizii pentru încă trei ani. Munţii Cardamomes sunt plini de ascunzători secrete burduşite cu armament greu. Cât despre oameni, pot lua destui din taberele de refugiaţi, un adevărat izvor de nesecat...

— Nu există nici un informator printre vietnamezi?

Jane Baron îşi aranjă sutienul.

— Nu ştiu! mărturisi ea într-un târziu. Avem acordul lui Hun Sen care, fiind prea moderat, ar fi măturat de către o Soluţie Roşie, în favoarea lui Chea-Sim, dar acesta din urmă are şi ei partizani.

— Este posibil ca ei să fi fost la curent cu negocierile?

— Cu negocierile, da, admise ea, dar nu cu detaliile, cum ar fi acela al sosirii lui Phong Ton, doar dacă el nu a comis o imprudenţă. Poliţia e în mâinile vietnamezilor, care patrulează pe motociclete Honda în timpul camuflajului, veghind la respectarea lui. Nu există cambodgieni printre ei.

Umerii largi se gârboviră parcă şi ea aprinse o nouă ţigară. Fostul hotel *Royal* era cuprins de o tăcere de moarte, aidoma întregii Cambodgii. În încăpere domnea o căldură umedă şi neplăcută. Jane Baron se ridică şi se duse după un prosop.

— Voi încerca s-o găsesc pe ucigaşa lui Phong Ton, sugeră Malko. Am nevoie de o armă.

— E plin de arme la Phnom Penh, îl asigură americana, nu este o problemă. Chieng vă va face rost de una. Înainte de toate, trebuie să o anunţăm pe Sopia Sen.

— Oswald Lovell nu mi-a spus nimic despre ea.

— Sopia Sen a lucrat cu prinţul Sihanouk şi am contactat-o cu mulţi ani în urmă. Ne-a făcut servicii foarte mari. Se bucură de încrederea vietnamezilor şi în special de cea a lui Hun Sen.

Altfel spus, Sopia Sen trăia pe spinarea multora.

— Unde locuieşte? întrebă Malko.

— La Phnom Penh, desigur; vă aşteaptă să o vizitaţi. Iată adresa ei. Este la capătul bulevardului Tousamuth. Chieng ştie unde anume. Duceţi-vă acum. Între timp, voi încerca să iau legătura cu cei din Pailin…

— Vă întoarceţi acolo… sugeră el.

— Durează prea mult, spuse Jane Baron. Am nevoie de o autorizaţie şi le-aş stârni bănuielile. Am însă o legătură de siguranţă aici la Phnom Penh, o voi activa.

— Foarte bine, spuse el, mă duc acolo, dar şoferul meu va afla.

— N-are importanţă, spuse repede Jane Baron, doar v-am spus că guvernul Hun Sen e la curent şi ştie ce rol jucaţi. Dacă nu ar fi fost aşa, nu v-aţi fi aflat aici.

Jane Baron îi zdrobi din nou falangele lui Malko, dar privirea ei îşi pierduse din siguranţă. Afară noaptea căzuse brusc şi Phnom Penh-ul, cu miile de biciclişti, părea întors în timp cu cincizeci de ani. Toyota se pierdu în magma de ciclo-taxiuri. Motocicletele Honda pârâiau care mai de care, deseori conduse de femei ce purtau pe cap pălării în culori vii, de fapt nişte caschete de vânătoare ceheşti. Cei câţiva poliţişti neînarmaţi, în uniformele prea largi de un verde muştar, nici măcar nu se osteneau să

dirijeze circulaţia.

Malko se întreba ce primire avea să-l aştepte din partea femeii care ţinea în mâini soarta khmerilor roşii şi a vietnamezilor.

*

* *

Vila Sopiei Sen era la capătul bulevardului Tousamuth, protejată de ziduri înalte îmbrăcate în sârmă ghimpată. Timp de cinci minute, Malko bătu la o poartă de fier, după care apăru un cambodgian slăbănog şi o întredeschise. Fără să înţeleagă nimic din spusele lui Malko, consimţi totuşi să-l primească într-o cameră cu pereţii goi, în care se simţea un miros de mucegai. Un birou, o masă mare şi, într-un colţ, un bărbat care dormea ghemuit pe o masă mare şi joasă, având lângă el un Kalaşnikov. În casă nu se auzea nici un zgomot. Malko se aşeză pe un scaun chinezesc, îngrozitor de incomod şi aşteptă.

Peste câteva minute, o mişcare imperceptibilă îl făcu să se întoarcă.

O femeie extrem de frumoasă intrase în cameră. Avea o figură triunghiulară, cu nişte ochi foarte depărtaţi, vii şi machiaţi ca la New York şi gura rujată. Cocul complicat şi foarte înalt îi dădea un aer hieratic. Mâinile subţiri aveau unghiile exagerat de lungi… Era îmbrăcată într-o cămaşă de mătase neagră şi o fustă roşie, strânsă pe talie, care îi ajungea până la glezne.

Picioarele goale erau aidoma mâinilor. Malko avu impresia că se află în faţa unei curtezane de clasă, mai degrabă decât în faţa unui diplomat.

— Vin din partea lui Jane Baron, spuse el. Bănuiesc că sunteţi Sopia Sen.

— Aşa este, zise femeia pe un ton melodios. Aveţi veşti bune?

— Din păcate, lucrurile au început foarte prost, mărturisi Malko.

Cât timp povesti, pe faţa cambodgienei nu tresări nici un muşchi. Doar la sfârşit, buzele i se deschiseră într-un surâs plin de ferocitate.

— Domnule Linge, spuse ea cu o voce suavă, acestea sunt veşti foarte bune.

Capitolul V

Timp de câteva secunde, Malko rămase interzis. Moartea legăturii sale nu putea fi o veste bună... sau Sopia Sen nu avea aceleaşi interese ca CIA. Cambodgiana continua să-l fixeze, surâzând ironic şi feroce. Întinse braţul şi îl apucă de mână ca pe un copil.

— Veniţi la mine în birou, spuse ea, am să vă explic.

Îl duse într-o cameră luminată slab de o lampă cu un abajur verzui. Un străvechi aparat de climatizare sforăia astmatic. Biroul era plin de hârtii şi pereţii nu se vedeau de hărţi ale Cambodgiei, pline de pete de toate culorile. Singurul element modern era un televizor Akai, aşezat într-un colţ. Sopia Sen se trânti pe o canapea adâncă, invitându-l pe Malko să se aşeze lângă ea.

— M-am gândit să cinăm împreună, îl anunţă ea, aveţi un alt aranjament? Aşa vom avea timp să stăm de vorbă.

— Cu plăcere, acceptă Malko, aflat cu toate acestea în defensivă.

Sopia Sen luă o sticlă de Moet de colecţie, cufundată într-o frapieră cu gheaţă şi scoase două pahare.

— Mulţumită contrabandei, spuse ea veselă, avem aici cele mai bune produse franţuzeşti.

În bar erau aliniate mai multe sticle de Gaston de Lagrange, de Cointreau şi de şampanie. Umplând paharele, ea ciocni cu Malko.

— Pentru Cambodgia! Are mare nevoie.

Erau probabil primele vorbe adevărate pe care le spunea de la începutul întâlnirii.

— Pentru plăcerea de a vă fi întâlnit, îi răspunse Malko, galant.

Ea bău paharul dintr-o înghiţitură. Ochii migdalaţi străluceau, dar nu din cauza alcoolului. În ciuda bluzei negre, închise până la gât şi a fustei lungi, iradia o puternică aură sexuală.

— Trebuie să vă explic bucuria de adineauri, începu ea. Suntem angajaţi în negocieri extrem de delicate şi de riscante cu polpotiştii. Fiecare incident de pe parcurs este un mesaj. Cel pe care mi l-aţi adus este unul foarte important...

— De ce? întrebă Malko, trăgând cu ochiul la rubinul enorm de pe mâna ei.

Sopia Sen izbucni într-un râs zglobiu.

— Îi ador pe americani, întotdeauna sunt foarte candizi.

— Nu sunt american, protestă Malko, ci austriac.

— Ştiu, ştiu, îl corectă cambodgiana, dar lucrând atâta timp cu ei… Bine, să mă explic. Acordul pe care trebuie să-i semnăm cu polpotiştii implică mai multe condiţii cerute atât de vietnamezi, cât şi de americani: repartizarea locurilor din guvernul provizoriu, condiţiile de încetare a focului şi cele de demilitarizare, excluderea lui Pol Pot din orice activitate ce se va desfăşura după aceea… De asemenea, compensaţii financiare pentru toată lumea, ceea ce este normal, nu-i aşa?

— De unde ştiţi că Pol Pot se va retrage? o întrebă Malko, intrigat.

— Îi cunosc bine pe oamenii de acest gen, spuse ea. L-am văzut pe Pol Pot acum două luni, în Thailanda. Un bărbat fermecător, foarte fin, foarte rezonabil…

Atât de rezonabil, încât condusese genocidul a două milioane de compatrioţi. La fel de adevărat era că Hitler iubea câinii, Stalin era mort după copii şi că lui Saddam Hussein îi plăcea să se roage în moschei.

— Pol Pot s-a recăsătorit de curând, continuă Sopia Sen şi are un copil cu o tânără de treizeci de ani, de care este îndrăgostit nebuneşte. În plus – ea coborî tonul făcând o grimasă pofticioasă – nu se simte prea bine şi trebuie să-şi trateze hemoroizii într-un mare spital din Bangkok. A încheiat un acord cu chinezii, cu americanii şi cu Hun Sen. Dacă planul nostru funcţionează, chinezii îl vor primi la Pekin cu onorurile cuvenite unui şef de stat, putând să rămână acolo până la moarte, americanii nu-l vor căuta, iar cambodgienii de aici îi vor permite să exploateze rubinele de la Pailin, prin intermediul unei societăţi fondate împreună cu un om de afaceri thailandez…

Iată cum sfârşesc revoluţionarii! Câţi morţi au fost necesari pentru asta. Sopia Sen îşi mai turnă puţin Moet şi ciuguli dintr-o farfurioară un crevete prăjit, pe care îl înmuie într-un sos roşiatic şi i-l duse lui Malko la gură. Acesta avu impresia că mănâncă napalm. După ce îşi şterse lacrimile şi bău o cană cu suc de lămâie, frumoasa cambodgiană continuă:

— Ceilalţi polpotişti de la Pailin s-au săturat de malarie, de junglă şi de luptele din orezării. Astfel, dacă toată lumea este rezonabilă, vom ajunge la un rezultat. Numai că nu trebuie să ai încredere în polpotişti…

Malko nu era satisfăcut în privinţa asasinării lui Phong Ton, trimisul «celor de la Pailin». Se pare că Sopia Sen simţi aceasta, căci continuă repede:

— Temerea mea era că polpotiştii se vor preface că negociază, aşa cum fac deseori. Asasinarea acestui Phong Ton mă linişteşte.

— De ce?

Ea se aplecă spre el, cu ochii strălucitori.

— E simplu. Phong n-a fost ucis de cei de aici, care doresc foarte mult acest acord. Nu este vorba nici de cei de la Pailin: era mult mai simplu să nu-l fi trimis. Nu mai rămân decât doi comanditari posibili: fie partizanii Soluţiei Roşii, aşa cum este Chea-Sim, dar nu cred că au curajul să se opună pe faţă politicii lui Hun Sen, fie acela dintre polpotişti care este împotriva acordului: Ta-Mok.

Sopia tăcu, trecându-şi limba poftîcioasă peste buzele groase, cu privirea pierdută în cea a lui Malko.

— Cine este Ta-Mok? întrebă Malko.

— Unul dintre şefii istorici ai khmerilor roşii, cel mai feroce. Un fost bonz, un luptător de prima mână, foarte respectat de tovarăşii lui şi în special de chinezi. N-a cerut niciodată nimic pentru el personal şi trăieşte şi astăzi în condiţii destul de aspre în regiunea Siem Reap, pe care o controlează cu câteva mii de oameni. Ta-Mok urăşte lumea occidentală şi în mod special pe americani. El l-a demascat pe Hu-Nim, membrul Angkar care lucra pentru CIA. Este o persoană cu care nu se poate trata şi care continuă să creadă în idealurile Angkar-ului şi în întoarcerea Cambodgiei în Evul Mediu. Cu toate că a fost bonz, urăşte budismul din toate puterile. A decapitat cu mâna lui toate statuile lui Buddha de la templele din Angkor…

Se vede treaba că lumea era plină de nebuni furioşi… Cu toate acestea, Malko nu pricepea bucuria Sopiei.

— Dacă de el e vorba, ar trebui mai degrabă să fim neliniştiţi, remarcă el.

— Deloc! exclamă cambodgiana, pentru că dacă şi-a dat osteneala să ucidă acest mesager, înseamnă că se teme, deoarece este convins că cei de la Pailin vor cu adevărat să încheie o înţelegere cu noi! Asta e vestea bună!

Ar fi trebuit să-i explice asta şi răposatului Phong Ton…

— De altfel, continuă teribila Sopia, printre condiţiile acordului există una pe care partenerii cambodgieni nu vor să o negocieze: împreună cu documentele semnate de către reprezentanţii

Angkar-ului, vor şi capul lui Ta-Mok.

Malko căută privirea Sopiei Sen. O lucire glacială şi înfricoşătoare sclipea în ea. Ca să pună punctul pe i, cambodgiana continuă:

— Dacă Ta-Mok rămâne în viaţă, nu se poate încheia nimic. Are multe mii de oameni în subordine, putând continua ani buni lupta de gherilă, un stoc serios de arme şi prieteni printre militarii chinezi care să-i facă rost de altele. De altfel, pe vremuri, metoda era folosită în mod curent, evitând nişte situaţii supărătoare: un mort nu se mai răzgândeşte.

Aşa cum un condamnat la moarte executat nu mai recidivează... Sopia Sen poseda un bun-simţ feroce. Văzând că Malko tace, ea se aplecă atât de tare spre el, încât îi simţi parfumul şi întrebă cu o voce melodioasă:

— Ce credeţi?

— Dacă acest Ta-Mok este la curent cu acţiunea, va face tot ce-i stă în putinţă pentru ca acest acord să eşueze.

Ea făcu o mutră dispreţuitoare.

— Nu va avea timp! Cei de la Pailin se vor ocupa de el.

— Cum îl vor prinde?

— Îl vor convoca la o reuniune a tuturor şefilor istorici ai Angkar-ului, care trebuie să ratifice acordul şi îl vor lichida. Va fi uşor în acea zonă, nu poate veni cu mulţi oameni.

— Sunteţi sigură că nu este o altă cale?

Sopia Sen îl privi plină de milă.

— Nu. De altfel, Ta-Mok are legături cu Hanoiul, cu toate că este prochinez. Soluţia Roşie i-ar conveni de minune.

— În aşteptarea eliminării lui, remarcă Malko, Ta-Mok poate încerca să saboteze lucrurile. Dacă se leagă de noi?

— Îl vom împiedica! spuse triumfător Sopia. Aflând numărul acestui ciclo-taxi, sunt sigură că vom putea merge pe filiera reţelei sale clandestine de la Phnom Penh şi îi vom lichida pe *toţi.* Ne vor ajuta prietenii mei vietnamezi. Cu puţin noroc, îi vom putea întinde o cursă şi lui Ta-Mok.

O bătrână cambodgiană cu dinţii pătaţi de betel şi cu capul ras intră, se înclină foarte adânc în faţa Sopiei Sen şi spuse câteva cuvinte pe un ton scăzut.

— Cina e servită, anunţă cambodgiana.

Ea se ridică şi Malko o urmă pe o terasă unde se afla un bufet mare plin cu boluri de orez, creveţi enormi, peşti, friptură de raţă şi legume diverse. Cambodgiana aduse cu ea sticla de Moet

vechi. Masa din lemn de ulm, încrustată cu marchetărie, era superbă şi… insolită la Phnom Penh. Sopia remarcă interesul lui Malko şi surâse.

— Mi-am permis o mică plăcere, mărturisi ea. Un prieten mi-a cerut să comand pentru el mai multe mobile decoratorului Claude Dalle de la Paris şi am luat asta pentru mine. Încrustaţiile sunt din lemn de lămâi şi Macassar…

— E superbă, fu de acord Malko.

Sopia Sen desfăcea creveţii enormi cu unghiile lungi şi îi dădea lui Malko să îi înmoaie în sosul arzător ca vitriolul… El se chinui să mestece câteva bucăţi de raţă, dar era atât de tare, de parcă făcuse drumul pe jos de la Battambang. Din fericire, pe masă se mai afla şi orez…

— Sunt sigură că vom pune mâna pe Ta-Mok, zise Sopia, plină de încredere, dar trebuie să luăm foarte repede legătura cu cei de la Pailin. N-aş vrea ca prietenii noştri de aici să se neliniştească şi să aibă impresia că Ta-Mok va bloca tot… Sunt capabili să dea înapoi şi să-şi îndrepte atenţia spre Soluţia Roşie, atât de înceţi sunt la minte. S-ar putea să-i cuprindă şi teama.

Mâncară repede. Sopia se ridică şi Malko o urmă în micul birou. Se aşezară din nou pe canapea. Bătrâna care servise masa apăru din nou şi murmură câteva vorbe la urechea cambodgienei. Aceasta răspunse sec şi îl întrebă pe Malko:

— Aţi venit cu un taxi sau un ciclo-taxi?

— Am venit cu un şofer.

— A plecat.

Malko nu fu prea mirat. Ceasul arăta nouă şi jumătate. Camuflajul începuse de o jumătate de oră.

— Mai găsesc un mijloc de transport la ora asta? întrebă el.

Sopia Sen avea o expresie stranie.

— Nu-mi place ce se întâmplă, zise ea. To mi-a spus că a văzut nişte oameni care dădeau târcoale. Începând cu ora nouă, nu mai sunt poliţişti pe străzi. În afara barajelor din centru, forţa de ordine nu-şi face simţită prezenţa. E preferabil să rămâneţi aici peste noapte. Dacă se întâmplă ceva…

— Voi încerca să găsesc un ciclo-taxi, sugeră Malko, care se grăbea să ajungă la hotel.

Ea îi bară practic drumul.

— Nu. Veniţi, spuse ea autoritar, veţi dormi în birou. Şi eu fac aşa adesea.

Se resemnă să o urmeze şi ea îi arătă masa mare şi joasă, pe

care fusese puse o rogojină şi o pernă subţire.

— Aici nu riscaţi nimic, spuse ea. Vă las. Pe mâine dimineaţă.

Ea plecă, fără să aştepte un răspuns…

Nemulţumit, Malko îşi scoase cămaşa şi pantalonul, rămânând doar în slip şi se întinse pe lemnul de santal.

Nu era prea confortabil, dar obosit de decalajul orar, căzu imediat într-o toropeală accentuată şi de şampania băută. Patul era îngrozitor de tare, aidoma unui pat de fachir.

*

* *

Un uşor foşnet îl făcu să tresară şi se trezi. Deschise ochii şi nu văzu nimic la început, din cauza întunericului adânc. Simţi o undă de parfum şi ştiu că era Sopia… întinse mâna spre locul unde simţise prezenţa străină şi degetele întâlniră mătasea sub care ghici carnea călduţă şi elastică. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că era vorba de o coapsă feminină. Mâna sa urcă până spre pubis şi auzi un suspin uşor lângă ureche.

— Opriţi-vă, zise cambodgiana cu o voce pierdută.

Lăsă mâna în jos şi o simţi aşezându-se lângă el pe masa-pat.

— Ce se întâmplă? întrebă el, trezit de-a binelea.

— Am auzit un zgomot, explică Sopia Sen. Mi-a fost teamă să nu între aici şi să vă ucidă.

— Cine?

— Polpotiştii, zise ea, ca şi când era de la sine înţeles. Sunt foarte bine pregătiţi pentru atacurile de noapte. Strangulează şi pleacă fără să lase nici o urmă. Cel de-al doilea soţ al meu a murit aşa acum doi ani, la Bangkok.

Suspină din nou. Afară se auzi zgomotul asurzitor al unui camion care trecea pe bulevard. În încăpere nu se auzeau decât respiraţiile lor. Întins pe spate, Malko aştepta. Văduva nu vorbea decât de necazurile ei. Brusc, simţi o mână pe piept, chiar pe stern. Apoi degetele începură să se mişte imperceptibil, masând circular şi coborând spre pântec. Sopia Sen era mânată doar de nelinişte… Tresări atunci când o gură caldă îi cuprinse mamelonul stâng. O limbă ascuţită începu să se învârtă ameţitor şi el scoase un geamăt de plăcere.

— *It hurts?*[18] şuşoti ea ipocrit.

Mângâierea se oprise. Văzând că Malko nu răspunde, văduva îşi reluă mişcarea. Probabil că îngenunchease pe masa de lemn, pentru că el simţi părul lung şi despletit atingându-i pieptul, în

[18] Doare? (n.a.).

timp ce gura ei se plimba de la un mamelon la altul.

Probabil că nu la polpotişti învăţase asemenea tehnică…

În acelaşi timp, mâna ei dreaptă alunecase în jos, oprindu-se în dreptul slipului şi continuând mişcarea circulară. Când puse şi mâna stângă, Malko îşi manifestă într-un mod vizibil satisfacţia. Malko vru să o mângâie şi el şi căută pieptul femeii.

De abia avu timp să atingă rotunjimea unui sân, că Sopia Sen tresări violent şi se trase înapoi. Îi îndepărtă mâinile şi îi spuse cu o voce alterată:

— *Please, don't touch me!*[19]

Ca şi când şi-ar fi cerut iertare, ea se apropie de Malko şi, cu un deget delicat, îndepărtă elasticul slipului, permiţând sexului să se elibereze. Ca ghidată de laser, gura ei îl atinse cu precizia unei rachete «inteligente». Malko gemu din nou. Ea îl cuprinsese pe tot dintr-o singură mişcare. Ca un metronom bine reglat, buzele începură să urce şi să coboare, cu o mişcare înceată şi ritmică.

Pentru că pieptul Sopiei era «teritoriu interzis», fel îşi strecură o mână pe sub fusta ridicată până la jumătatea coapsei.

Ca toate cambodgienele, nu purta nimic pe dedesubt. Cel puţin această tradiţie nu fusese schimbată de khmerii roşii. Degetele întâlniră o ridicătură perfect epilată, un sex ca de copil, din care curgea miere. Sopia îi dădu drumul brusc, scoţând un suspin aproape dureros.

Apoi, cu un gest rapid, ea îşi ridică fusta pe coapse şi îl încălecă. El îşi simţi sexul menţinut în poziţie verticală intrând în contact cu cel al cambodgienei. O apucă instinctiv de coapse, silindu-se să o pătrundă dintr-o singură mişcare. Sopia se ridică însă şi murmură:

— Uşor.

O lăsă să alunece în jos, simţind ceva extraordinar. Femeia avea un sex strâmt ca de fetiţă. Era senzaţia îmbătătoare de a fi îmbrăţişat de un sex adolescentin. Sopia îi risipi această impresie de prospeţime, începând să se mişte ca o adevărată târfă, cu mâinile înfipte în şalele lui Malko.

Se agita din ce în ce mai tare, aplecată în faţă ca un jocheu alergând pentru Marele Premiu. Ţinând-o de coapse, Malko o ajută în această cavalcadă delicioasă, care îi strângea sexul într-o teacă pe care avea poftă să o sfâşie. Ea începu să geamă încontinuu, în timp ce el se ridica pentru a o pătrunde şi mai

[19] Vă rog, nu mă atingeţi! (n.a.).

tare. Îşi simţea sexul lovind peretele elastic, de parcă viola o adolescentă.

După furia cu care se mişca, el înţelese că avea să juiseze în curând.

O ultimă mişcare de şale îi smulse un strigăt răguşit şi ea începu să tremure din tot corpul, murmurând cuvinte de neînţeles. Rămase în echilibru câteva secunde, apoi se răsuci brutal pe o parte, atât de violent încât se lovi cu capul de lemnul de santal al mesei care le servise drept câmp de luptă. Câteva secunde lungi ea rămase nemişcată ca o moartă, în timp ce Malko îşi recăpăta răsuflarea. Apoi, fără o vorbă, ea se îndepărtă fără să-i spună măcar «noapte bună».

*

* *

— V-am adus ceaiul. Iertaţi-mă dacă nu avem şi unt, dar nu se găseşte aşa ceva la Phnom Penh.

Hieratică, îmbrăcată ca în ajun, Sopia Sen puse platoul pe marginea mesei. La ora şapte dimineaţa era machiată ca regina din Saba. Nu reuşi să-i prindă privirea. În timp ce Malko bău ceaiul, ea se aşeză pe masă.

— De îndată ce aflaţi ceva despre acea femeie, veniţi aici. Cineva că va conduce înapoi.

— Aveţi vreun mesaj pentru Jane Baron?

— Să ia rapid legătura cu cei de la Pailin. Eu îi voi linişti pe prietenii mei, spunându-le că a fost o necorelare şi că mesagerul nu a putut veni.

După ce bău ceaiul, Malko ieşi în căldura relativă a dimineţii. Circulaţia ciclo-taxiurilor era deja intensă. La Phnom Penh, lumea se scula la cinci şi la şase era la lucru. Un Mercedes 260 SL aştepta în curte, cu un cambodgian la volan. Nou-nouţ, fără plăcuţă de înmatriculare şi cu volanul pe dreapta... ceea ce însemna că fusese adus prin contrabandă de la Bangkok... Se urcă în maşină şi şoferul porni imediat, croindu-şi drum cu sunete lungi de claxon prin mijlocul sutelor de ciclo-taxiuri. Depăşiră o Honda pe care se aflau şase persoane şi Malko se simţi ca un bătrân colonialist.

De abia intrat în holul hotelului *Cambodiana,* surâzătorul Chieng îi ieşi înainte, arătându-şi cioturile dinţilor.

— *Good morning, sir.*

Malko îl privi sever.

— Nu m-aţi aşteptat aseară, am rămas blocat de camuflaj.

Ca un adevărat asiatic, Chieng îşi ascunse jena sub un surâs radios.

— Nu, nu, nu plecat, protestă el. Bătrână venit şi spus nu mai aveţi nevoie de mine. Eu am permis de liberă trecere pentru camuflaj.

Imediat, pentru a-şi întări buna credinţă, el agită o hârtie în khmeră, împodobită cu o ştampilă hexagonală.

— Cine vi l-a dat? întrebă Malko.

— Am un văr la Ministerul de Interne. Cinci dolari.

Cel puţin i-o spunea pe şleau.

— Aş vrea să merg imediat în oraş, spuse Malko. Mă lăsaţi lângă piaţă.

Se grăbea să-l găsească pe Sam, tânărul cerşetor. Ajuns în cameră, observă imediat că fusese percheziţionată... Hârtiile din servieta diplomat erau răvăşite şi nu mai găsi firul de păr pe care îl pusese în paşaport.

Sopia Sen îl minţise doar pentru a-şi potoli fantasmele de văduvă, sau îl reţinuse după începerea camuflajului pentru a le permite prietenilor ei să-i scotocească în linişte prin cameră?

În timp ce cobora pe bulevardul Tousamuth, îi spuse lui Chieng:

— Am nevoie de o armă.

— Nici o problemă! zise cambodgianul surâzând larg.

Ca şi când i-ar fi cerut ziarul de dimineaţă.

Ajuns în faţă la *White Hotel,* a cărui faţadă era de un galben spălăcit, Malko coborî. Piaţa era pe partea opusă a bulevardului.

— Acuma plec, anunţă Chieng. Nevoie multe muniţii?

— Două încărcătoare ajung, spuse Malko.

Jane Baron îi spusese că fiecare locuitor din Phnom Penh avea un M16 sau un Kalaşnikov sub pat. Nu trebuia să fie greu să găsească o modestă armă de mână.

Un ciclo-taxi se aruncă literalmente sub roţile unui BMW nou-nouţ, chiar în mijlocul intersecţiei, declanşând un îngrozitor ambuteiaj şi Malko profită pentru a traversa, scăpând cu greu să nu fie răsturnat de un tânăr khmer pe bicicletă. Acesta îşi ţinea copilul într-un coş pe cadru şi purta o pălărie roşie înfundată până în dreptul ochilor.

Ajuns teafăr pe trotuarul celălalt, se îndreptă spre arcadele străzii 130.

La capătul lor, în faţa pieţei, constată că Sam nu era acolo.

Asta risca să pună capăt definitiv anchetei sale.

Capitolul VI

Căldura umedă şi grea înmuie cămaşa lui Malko în cinci minute. Continuându-şi căutările, parcurse pe jos întreaga piaţă. Un miros greţos venea dinspre clădirile ruinate şi gălbui, înconjurate de băltoace dezgustătoare. O pădure de antene orna toate acoperişurile: singurul lux al acestor refugiaţi nenorociţi. Trecătorii îl măsurau cu curiozitate. În afară de cei de la ONG, nu prea aveau ocazia să vadă străini la Phnom Penh. Ciclo-taxiurile mai puţin leneşe îl urmau la câţiva metri. Negustorii de aur încercau să-l atragă în dughene. Îşi dădu seama imediat că era în pericol în această mulţime. Phong Ton fusese asasinat în apropiere. Îşi spuse atunci că, în cazul unui atac, s-ar fi expus fără rost. Cel puţin în 75 exista o bază CIA, erau avioane, elicoptere, o ambasadă SUA păzită ca Fort Knox.

Acum ambasada era distrusă, la fel ca toate cele ale ţărilor occidentale. Doar legaţia sovietică se mai întindea pe cele cinci hectare de-a lungul fluviului Mekong, împreună cu blocurile unde erau cazaţi diplomaţii sau cei asemenea lor. Alţi câţiva reprezentanţi ai blocului estic mai rămăseseră oficial pe poziţii, însă făceau în mod discret pregătiri de mutare. Vietnamezii încă mai mişunau prin toate structurile administrative. Pentru un spion din Vest nu exista nici un loc sigur unde să se refugieze. În privinţa unei exfiltrări era şi mai rău: singurele zboruri cu plecare de la Phnom Penh, de două ori pe săptămână, decolau spre Saigon, sau mai bine zis spre Ho Şi Min-Ville, deci spre Vietnam…

Drumurile ţării fiind blocate de khmerii roşii sau de alţi luptători din rezistenţă, singura şansă era doar portul Kompong Som, prin care tranzita o mare parte din contrabanda cu Thailanda, dar şi acolo era greu de ajuns, din cauza blocadelor polpotiste.

— *Mister! Mister!*

Malko se întoarse brusc. Sam, micul invalid, fugea spre el, făcând slalom printre florăresele ghemuite pe trotuar, deplasându-se atât de repede cu cârjele lui, încât Malko se întrebă dacă nu era de fapt un simulant… Ajuns lângă el, puştiul cu ochii strălucitori întinse mânuţa murdară. Dolarii creau legături între oameni. Malko îi zâmbi şi se priviră câteva clipe

fără un cuvânt. Se părea că în afară de «Mister» şi «dolar», Sam nu mai ştia nici un cuvânt în engleză, dar nu era un idiot. Trăgându-l pe Malko spre un intrând mirosind îngrozitor, îi propuse:

— *Hundred dollars?*

Făcu gestul de a scrie ceva. Preţul cerut în ajun pentru a-i furniza numărul ciclo-taxiului cu care plecase ucigaşa lui Phong Ton.

Malko nu avu chef să mai stea la discuţie. Scoase cinci bancnote de douăzeci de dolari din buzunar şi i le întinse.

Sam le foşni din nou şi le privi în zare, cu seriozitatea unui casier de la banca Chase Manhattan, apoi le făcu să dispară printre zdrenţele cu care era îmbrăcat. Malko îi dădu atunci un stilou şi un carneţel. Greoi, puştiul scrise cinci cifre: 84652, apoi făcu cu mâinile gestul de a pedala.

Era numărul ciclo-taxiului cu care plecase ucigaşa.

Se pregătea să o şteargă, când Malko îl prinse; prin gesturi, încercă să-i explice ce voia. Mai întâi rupse în faţa puştiului îngrozit două bancnote de o sută de dolari, apoi îi întinse două jumătăţi. Prin aceeaşi metodă îl făcu să priceapă că i le va da şi pe celelalte dacă îl va duce până la ciclo-taxiul respectiv… Chipul lui Sam se înnegură… Stătea pe gânduri şi ceva îl supăra. Într-un sfârşit, dădu serios din cap şi îi apucă pe Malko de încheietura stângă. Punând arătătorul pe ceas, ridică cealaltă mână arătându-i patru degete.

Îi dădea întâlnire la ora patru…

Arătând spre trotuar, îl făcu să înţeleagă că şi locul rămânea acelaşi. Malko îl văzu îndepărtându-se în direcţia ciclo-taximetriştilor care priveau prosteşte în gol, staţionând în faţa pieţei. Din acest moment puştiul îl putea păcăli foarte uşor. Era de ajuns să se înţeleagă cu oricare dintre taximetriştii din Phnom Penh… Numai că nu avea altă modalitate să o găsească pe ucigaşă.

Până la ora patru, avea timp destul să facă bilanţul cu inefabila Jane Baron.

*

* *

— Nu trebuie să te încrezi în Sopia Sen, îl dăscăli Jane Baron. Sunt sigură că are un interes personal să-l elimine pe Ta-Mok. Or, acest lucru riscă să dea peste cap totul.

Jane Baron nu-şi ascundea furia. În ţinută de jogging şi şiroind

de transpiraţie, îşi dăduse întâlnire cu Malko la piscina goală de la *Samaki.* Era mai masculină ca niciodată.

— Nu eu am ales-o drept interlocutoare, remarcă Malko.

— Eu nici atât, răspunse americana pe un ton aspru. Le spusesem să aleagă pe cineva mai «curat» pe post de mesager, dar mi s-a spus că am vederi înguste. Şeful centralei de la Bangkok s-a culcat cu ea, bineînţeles. Se pare că şi-a denunţat soţul khmerilor roşii, pentru a se mărita cu un bătrân chinez, vlăguit, dar miliardar.

— Unde este acesta?

— La Bangkok. Se duce să se... Cu el o dată pe lună. O dată la trei luni el o urcă într-un zbor Air France, la clasa întâi, ca să-şi cumpere rochii de la Paris. Ultima dată a profitat ca să aducă un mobilier complet din lemn de ulm, creaţie a lui Claude Dalie, unui general de aici care e mare boss în traficul cu Mercedesuri. Au fost trei conteinere, mai bine de 100 000 de dolari!

— Altceva ce ar mai fi?

— Se are foarte bine cu cei de la Pailin. Ştiu că are un acord secret cu ei pentru a forma o companie de exploatare a rubinelor. Cred că acesta este adevăratul motiv pentru care vrea să-l elimine pe Ta-Mok, ca să nu împartă cu el. Se culcă şi cu Hun Sen, Malko se felicită că se abţinuse să povestească modul în care îşi petrecuse noaptea. Ceea ce se întâmplase venea să confirme spusele lui Jane Baron. Sopia Sen era o femeie deşteaptă, care se folosea admirabil de corpul ei. Numai că aliaţii nu pot fi întotdeauna aleşi.

— Ne ajută, da sau nu?

— Da, admise fără chef Jane Baron, s-a culcat cu atâţia, încât şi-a format relaţii.

— Pentru cine lucrează?

— Pentru ea, desigur, se ofuscă americana. Nu se gândeşte decât la bani şi la putere.

— Ce facem în acest caz? întrebă Malko.

— Nu ne putem lipsi de ea, recunoscu silit trimisul CIA. Vietnamezii n-ar accepta niciodată să stea de vorbă cu noi în mod direct, dar trebuie supravegheată atent.

— Ce aveţi de gând să faceţi pentru a lua din nou legătura cu interlocutorii noştri de la Pailin?

— Trebuie să las un mesaj într-o cutie poştală nefolosită.

— Apropo, spuse Malko, e adevărat că vietnamezii vor capul lui Ta-Mok?

Jane Baron se înroşi de furie.

— Nici măcar asta nu ştiu. Nu avem nici o legătură cu ei... Sopia Sen conduce jocul...

Era promiţător.

— Voi petrece restul zilei la *Cambodiana*, anunţă Jane Baron, avem o reuniune acolo cu Medecins du Monde. Sper că veţi avea curând veşti bune despre acea ucigaşă.

*

* *

Malko se întoarse din nou la *White Hotel.* Pentru că era devreme, o luă pe jos pe bulevardul Acharmean, unde domnea o activitate febrilă. Chieng îl urma îndeaproape la volanul Toyotei. Peste tot se reconstruia, se deschideau dughene, în special farmacii, la distanţă de zece metri una de alta. Erau prospere datorită medicamentelor falsificate fabricate în Thailanda şi expirate de când lumea, ceea ce nu-i deranja pe cumpărători, care le alegeau după culoare...

Ajunse în dreptul arcadelor. Sam nu era acolo, dar nu aşteptă prea mult şi micul cerşetor apăru în capătul galeriei, legănându-se între cârje. Surâzând fericit, se apropie de Malko.

— A găsit informaţia care mă interesează? îl întrebă Malko pe Chieng, pe care îl chemase cu un semn.

— Da, da, găsit! traduse Chieng peste câteva clipe, trebuie mers Oraş Sportiv, ciclo-taxi acolo.

— Bine, atunci să mergem, zise Malko.

Fericit, tânărul se urcă în Toyota, strângându-şi unicul picior sub el. Dură aproape o jumătate de oră până coborâră bulevardul Achar Hemeheay, înecaţi în marea de ciclo-taxiuri şi Honda şi ajunseră într-un enorm sens giratoriu dominat de instalaţii sportive, aflat la intersecţia bulevardului Pokambor cu Sivutha. Sute de ciclo-taxiuri erau aliniate unul lângă altul, conducătorii lor dormind sau mâncând în birturile în aer liber. Surâzând plin de încredere, Sam îşi luă cârjele şi coborî. Pornind climatizarea, Malko se înarmă cu răbdare.

După douăzeci de minute, Sam apăru din nou, vesel şi tolănit într-un ciclo-taxi. «Şoferul» lui avea acelaşi aer abrutizat ca ceilalţi, fără dinţi, cu privirea absentă şi pulpele enorme... Tânărul amputat sări pe caldarâm ca un adevărat echilibrist şi începu imediat o lungă tiradă, tradusă de Chieng.

— Este ciclo care luat femeie, dar zice nu aduce aminte unde lăsat.

Imposibil să prindă privirea omului. Malko fierbea de furie, simţindu-se la strâmtoare. Celălalt putea spune orice. Cu un aer abrutizat, continua să tragă din ţigară. Făcu din nou apel la bagheta magică.

— Spune-i că dacă face un efort de memorie, are de la mine cinci dolari.

La 600 de riali dolarul şi 50 de riali cursa, asta făcea şaizeci de curse.

Un licăr de interes trecu prin privirea slăbănogului, dar nu-şi recăpătă memoria. De abia la cincisprezece dolari îşi aduse aminte de faimoasa cursă. Chieng traduse imediat.

— Zice condus femeie mare restaurant *Kleang Romsev.*

Ce pacoste! Or era o pură invenţie, or avea o şansă să dea de ea. Sam părea şi el dezolat şi neliniştit că nu-şi va primi jumătăţile de dolari. Dintr-o dată, fu cuprins de zel.

— Sam vine şi el, traduse şoferul, nu departe.

— Să mergem, acceptă Malko, fără să-şi facă prea mari iluzii.

Era cam şase după masa şi, din cauza camuflajului, lumea cina devreme. Peste zece minute intrară într-o curte plină de maşini, de ciclo-taxiuri şi de Honda. O muzică răsunătoare ieşea dintr-o clădire mare cu acoperişul plat, în faţa căreia nişte vlăjgani stăteau de pază. Femei destul de bine îmbrăcate şi bărbaţi intrau fără încetare.

Sam îl trase pe Malko de mânecă, făcându-i semn să se îndrepte spre intrare. Cerberii îi primiră cu un surâs radios: nu erau prea mulţi străini... Malko se opri în prag: în sala imensă erau cel puţin trei sute de persoane. În faţa unor mese ocupate în întregime se afla o orchestră cocoţată pe o estradă, în spatele unei cântăreţe îmbrăcate în costum tradiţional, care murmura o melopee khmeră, ritmată şi plăcută.

În faţa estradei, mai multe cupluri formau un şir mişcător, ţinându-se de şolduri şi imitând mişcările ondulatorii ale dansurilor khmere clasice. Lumea era amestecată: fete în mini, care purtau chiar şi ciorapi negri, în fuste multicolore sau rochii lungi. Toate femeile erau machiate cu grijă şi păreau foarte vesele. Una dintre ele îi făcu un semn provocator din ochi lui Malko, invitându-l să i se alăture. Câteva perechi flirtau fără jenă, prin colţuri sau dansând.

Malko reperă un cambodgian care, înlănţuit de partenera lui, pipăia fesele îmbrăcate într-o fustă în carouri ale unei vecine, iar aceasta nu protesta.

Semăna cu Cambodgia de dinainte de epoca Pol Pot, un amestec de sexualitate dezlănţuită cu o poftă de viaţă fără griji. Peste tot se zăreau sticle de bere cu sutele. Atmosfera era prietenoasă şi destinsă. Şirul se rupse, lăsând loc inevitabilei lambada, pe care cambodgienii o dansau cu o concentrare comică.

Chieng îi duse la o masă aflată la marginea ringului, unde abia se puteau auzi din cauza zgomotului asurzitor. După ce se aşezară, Sam dispăru, şontâcăind din cârje. Chieng se aplecă spre Malko şi urlă:

— De obicei, aici nu dans.

Malko de abia răspunse. Folclorul cambodgian era cu siguranţă simpatic, dar avea impresia clară că aruncase dolarii pe fereastră…

Să te ascunzi în mulţime pentru a descuraja filajul era un truc vechi de când lumea. Ameţit de zgomot şi fără să-şi facă prea mari iluzii, privea dansatorii. Aceştia de abia mâncau, năpustindu-se pe ring ca nişte nebuni. Se pregătea să atace tăiţeii înăbuşiţi parcă în ulei ars, când Sam apăru, legănându-se furios între cârje. Prin gesturi, îl făcu pe Malko să înţeleagă că trebuia să-l urmeze. Faţa îi strălucea, dar Malko nu îndrăznea să creadă într-o minune. Puştiul se strecură prin mulţime, până la un soi de cuşcă de sticlă, care flanca estrada, în dreapta orchestrei. Ea adăpostea două mese mari, izolate de vacarmul din jur prin nişte paravane transparente. Prima era ocupată de vreo cincisprezece cambodgieni, aproape toţi bărbaţi. În spatele lor, multe femei foarte machiate. Fără să ezite, Sam îi arătă cu cârja una dintre ele.

— *Krua srah! Krua srah!* repetă el, fericit.

Ea se afla la un colţ al mesei, în spatele unui bărbat corpolent, îmbrăcat în haine kaki, care se pregătea să-i ofere un crevete cu beţişoarele. Malko fu izbit de aerul ei mândru, datorat cocului enorm care îi strângea tot părul la ceafă. Maxilarul era foarte împins în faţă şi gura era roşie ca un far. Pomeţii înalţi şi faţa triunghiulară îi dădeau un aer sălbatic. Ea surâse spre vecin şi Malko avu impresia că se pregătea să-şi devoreze prada… Necunoscuta nu avea nimic blând în ea. După ce înghiţi crevetele, se ridică şi ieşi din boxă, trecând nu departe de Malko şi Sam şi îndreptându-se spre toaletele aflate lângă orchestră. Malko putu să-i admire silueta mulată într-o rochie chinezească mov, închisă până la gât şi crăpată pe o parte. Contrar majorităţii

asiaticelor, avea forme şi nu se sfia să le arate. Se întoarse spre Sam. Cu un surâs fericit, încercând să risipească orice urmă de îndoială, amputatul mimă gestul unui toreador care înfige săbiile într-un taur. Mesajul era clar: se aflau în faţa ucigaşei lui Phong Ton, trimisul khmerilor roşii de la Pailin.

Capitolul VII

Malko privi îndelung prin geamul salonului privat femeia pe care i-o arătase Sam. Întoarsă de la toaletă, se aşezase din nou lângă bărbatul corpolent îmbrăcat în kaki. Chiar de la distanţă, i se putea citi dispreţul de pe figură. Aşa botoasă cum era, părea gata să muşte. Malko examină masa mai de aproape. Toţi erau cambodgieni.

Satisfăcut, Sam îl abandonă şi se duse să se aşeze la masă. Un picol trecu prin apropiere, purtând pe o tavă o sticlă plină cu coniac Gaston de Lagrange şi mai multe sticle de bere. Sticla de coniac trecu din mână în mână şi se goli imediat. Toţi ocupanţii mesei râdeau în hohote, se apostrofau şi tachinau fetele aşezate în spatele lor.

Hieratică, ucigaşa îşi păstra demnitatea.

Malko se întoarse şi el la masă. Sam şi Chieng înfulecau de zor. Chien îşi ridică ochelarii Ray-Ban cu lentile groase şi spuse, surâzând a scuză:

— Trebuie mâncat foarte repede, după un servim, din cauză camuflaj.

— Cine sunt fetele acelea de acolo? întrebă Malko.

Chieng micşoră ochii, plin de maliţie.

— Animatoare! explică informatorul. Sunt drăguţe cu clienţii şi apoi fac «tac-tac»…

— Credeam că este interzisă prostituţia.

Chieng surâse jenat.

— Da, da, interzisă! Dar cei de la masă sunt din poliţie. Cel voinic, în uniformă, este căpitanul Jan Sarin, şeful Biroului Doi al Ministerului de Interne. Ucide mulţi polpotişti. Ei niciodată plătit consumaţia.

Un picol se pregătea să aducă o a doua sticlă de Gaston de Lagrange. Căpitanul Sarin era pagubă pentru restaurant.

Ceea ce îi spusese Chieng îl tulburase pe Malko, confirmând teoria Sopiei Sen.

Dacă ucigaşa cu coc lucra pentru khmerii roşii, de ce se afla în compania unui poliţist însărcinat să-i extermine?

Se întoarse spre Sam şi îl întrebă pe Chieng:

— Este absolut sigur că e vorba de femeia pe care a văzut-o

ieşind din salonul de coafură când a fost ucis Phong Ton?

Şoferul repetă întrebarea şi băiatul dădu hotărât din cap, lansându-se într-o lungă tiradă.

— El foarte sigur, conchise Chieng.

Malko se uită din nou la necunoscută. Surâdea, arătându-şi toţi dinţii. Un surâs de vampir, dublat de o senzualitate animalică.

Discret, Malko îi strecură băiatului cele două jumătăţi de bancnote. O avere... Sam le înfundă în buzunar, mulţumi cu un surâs, îşi luă cârjele şi plecă.

În jurul lor, oamenii dansau un soi de farandolă îndrăcită, repetând refrenul cântăreţei şi formând un şir aidoma unui şarpe uriaş ce se unduia printre mese. Malko era la a treia bere. Deodată, pe la opt, orchestra se opri, oamenii se împrăştiară şi muzicanţii începură să-şi strângă instrumentele.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

— Curând camuflaj, răspunse Chieng. Muzicanţi drum lung până acasă.

Clienţii se ridicară şi ei şi sala mare se goli aproape de tot, sutele de sticle de bere rămânând abandonate pe mese şi pe jos. Numai ocupanţii mesei mari din cuşca de sticlă nu plecaseră. Din contră, li se aducea o a treia sticlă de Gaston de Lagrange, pe care căpitanul Jan Sarin o împărţi cu dărnicie în jur. Poliţia cambodgiană căpătase gustul luxului.

Sala în care se aflau se golea însă. Rămăseseră ultimii. Cu părere de rău, Malko fu nevoit să se resemneze. Ţinea totuşi cu tot dinadinsul să afle mai multe despre femeia cu coc.

— Nu puteţi afla cum se numeşte această femeie? îl întrebă pe Chieng.

— Putem aflăm! promise şoferul.

Dispăru în fundul sălii şi reveni peste zece minute.

— Nume la ea Palin Ek, anunţă el, dar nu vine fiecare seară. Poate mâine.

Se ridicară, deoarece personalul se pregătea să-i plieze şi pe ei o dată cu scaunele şi cu mesele. Afară domnea un praf straşnic, stârnit de motocicletele Honda.

— Să mai aşteptăm puţin în maşină, sugeră Malko.

Se instalară în Toyota, parcată alături de o duzină de alte vehicule. În curând rămaseră singuri în curtea pustie. Nimeni nu mai ieşea din restaurant... Fură nevoiţi să aştepte mai bine de o oră până când un grup afumat de băutură se ivi în uşa localului

Kleang Romsev. Era grupul poliţiştilor. Unii dintre ei, contrar obiceiurilor khmere, îşi îmbrăţişau partenerele, alţii se chinuiau să meargă drept... Berea şi coniacul îi turtiseră. Un cuplu se instală în maşina de lângă ei. Un cambodgian bondoc cu faţa rotundă şi o fată în mini, cu piepteni în păr. Pentru că maşina lor nu pornea, Malko aruncă o privire şi înţelese. Bărbatul aşezat la volan dăduse capul pe spate, cu o expresie de fericire pe chipul cu trăsături grosolane, iar însoţitoarea lui nu se mai zărea.

Alţii se urcaseră în maşini şi se îndepărtaseră.

În sfârşit apăru şi impozantul căpitan Jan Sarin, cu ţigara în gură şi escortat de Palin. Rămaseră o clipă pe terasă şi discutară ceva, apoi se despărţiră fără măcar să-şi strângă mâna. El se îndreptă spre un Mercedes şi se aşeză pe bancheta din spate.

Palin o luă pe jos prin întuneric, în direcţia bulevardului. Malko ieşi repede din maşină, având timp să o vadă urcându-se într-un ciclo-taxi, care o aştepta. Unii sfidau camuflajul pentru a face rost de ceva bani în plus. Malko se întoarse în grabă la Toyota, gată să fie strivit de Mercedes.

— Urmăriţi fata, îi spuse lui Chieng.

Acesta porni imediat. Ciclo-taxiul era deja departe, dar după cum mergea îl ajunseră repede. Bulevardul era pustiu şi filajul era dificil. Brusc, ciclo-taxiul coti la stânga, pe o potecă neluminată. Malko şi Chieng fură nevoiţi să meargă înainte, parcurgând un sens giratoriu lipsit de lumină şi se întoarseră pe urmele lui, chiar în momentul în care acesta ieşea de pe alee.

Ciclo-taxiul era gol!

— Opriţi-l! îi ceru Malko lui Chieng. Vreau să ştiu unde a lăsat-o.

Docil, Chieng întoarse. Ciclo-taxiul ajunsese deja la sensul giratoriu. Se auzi un fluierat puternic şi mai mulţi soldaţi ieşiră din întuneric. Un baraj, aşa cum se întâmpla deseori seara la Phnom Penh. Conducătorul coborî şi începu să parlamenteze cu poliţiştii, dornici şi ei să câştige câţiva riali...

Un alt soldat făcu semn Toyotei să treacă, după ce îl zări pe Malko. Nu-i plictiseau pe străini.

Îşi rumegă în minte întrebările, până când ajunse la *Cambodiana*. Cine erau cei ce ordonaseră asasinarea lui Phong Ton? Ta-Mok sau cambodgienii «mari şi tari», artizanii Soluţiei Roşii? Situaţia era din ce în ce mai complicată.

Ajuns în cameră găsi un bilet strecurat pe sub uşă.

«Întâlnire mâine la nouă. Acasă. Jane.» Iată că doamna de la

CIA făcuse demersurile promise. Spera numai să fie vorba de veşti bune.

*

* *

Malko o vizitase deja pe Jane Baron în ziua sosirii. Locuia într-o căsuţă pe o stradă paralelă cu bulevardul Acharmean, cam în faţa spitalului Calmette. O găsi pe Jane Baron pe terasa minusculă, făcând exerciţii sub privirile îngrozite ale unui servitor, îmbrăcată doar într-un trening, cu părul scurt şi blond legat cu o bentiţă. Se opri gâfâind şi îi arătă lui Malko un fotoliu.

— Termin imediat, spuse ea. În ţara asta, dacă te laşi pe tânjală…

Nu risca nimic, cu fizicul ei de aruncător de greutăţi. După ce termină, se debarasă fără nici o urmă de pudoare de trening şi apoi de sutien. Malko o privi puţin uimit şi ea îi surâse ironic.

— Vă deranjează? Sunt lesbiană, aşa că…

O cambodgiană slabă ca o trestie, îmbrăcată pudic într-o fustă lungă, apăru cu un vas în mână. Îl privi curioasă pe Malko, înainte să-i toarne apă de spălat lui Jane Baron.

Cu capul dat pe spate şi şalele cambrate, americana îşi freca pielea cu putere. Poziţia pe care o adoptase ar fi fost extrem de provocatoare în cazul unei femei normale. După ce termină, se aşeză pe fotoliul de lângă Malko.

— Am reînnodat legăturile cu cei de la Pailin, îl anunţă ea.

— Bravo! spuse Malko. Care este rezultatul?

— N-am reuşit încă să vorbesc cu persoana responsabilă. Sunt întotdeauna foarte misterioşi. Am primit răspuns la mesajul pe care l-am lăsat în cutia de scrisori. Va trebui să mergeţi astăzi pe la unsprezece pe strada 323, la numărul 61, pentru că eu am o întâlnire cu ministrul Sănătăţii publice.

— Cu cine trebuie să mă întâlnesc?

— Nu ştiu. Veţi fi contactat. Totdeauna este…

Se întrerupse. O tânără tocmai intra pe poarta grădinii, cu un soi de traistă agăţată pe umăr. O roşcată voinică, la fel de feminină pe cât era Jane Baron de masculină. Părul îi ajungea până la jumătatea spatelui şi era îmbrăcată cu un fel de combinezon de pânză albă, care nu reuşea să-i ascundă pieptul bogat. Nişte ochi mari şi negri străluceau pe o faţă ca de fetiţă. Puse jos traista şi spuse:

— Ce căldură!

— Fă un duş! îi propuse Jane Baron. Sherry, îţi prezint un

membru al asociaţiei noastre, Malko Linge. A venit să vadă ce facem în Cambodgia. Malko, Sherry este o fată formidabilă. A părăsit California pentru ţara asta împuţită şi pentru 500 de dolari pe lună.

«Fata formidabilă» îl salută pe Malko dând din cap cu un gest sec şi îl întrebă:

— Cu ce probleme aţi venit în Cambodgia?

Se simţea atâta agresivitate în vocea ei, încât el rămase uimit. Se forţă totuşi să surâdă.

— Jane v-a spus, trebuie să fac un raport asupra acţiunii dumneavoastră.

— Cum spuneaţi că vă numiţi?

Malko repetă numele, apoi îi spuse pe litere. Fermecătoarea Sherry făcu o mutră dezgustată.

— Nu sunteţi american…

— După cum bine ştiţi, suntem o asociaţie internaţională, răspunse Malko, calm.

— OK, zise tânăra, atunci ar trebui să veniţi cu noi la Kompong Thon. Acolo veţi vedea *adevăratele* probleme ale Cambodgiei. Camuflaj de la şapte seara, trei ore de electricitate pe zi, atacuri permanente ale khmerilor roşii şi amputaţi fără număr! Nu e decât la şase ore de mers de Phnom Penh. Plecăm mâine dimineaţă, dacă drumul e liber.

— Malko nu şi-a terminat ancheta aici, i-o tăie imediat Jane Baron, vizibil contrariată, dar cu siguranţă că va merge mai târziu.

Sherry îi aruncă o privire plină se subînţeles şi suspină:

— OK, vă las cu micile voastre secrete, mă duc să fac baie.

Se îndepărtă legănându-şi coapsele superbe şi dispăru în spălătorie.

— Ce a apucat-o? întrebă Malko sufocat, după ce ea dispăru.

Jane Baron răspunse pe un ton scăzut.

— Este «pură». Încă de la început m-a bănuit că nu am venit aici din filantropie. A scris chiar o scrisoare direcţiei din Honolulu, în care spunea că organizaţia îşi întinează idealurile acceptând o «oaie neagră» ca mine, care face spionaj sub acoperirea ajutorului umanitar. Păcat, pentru că e foarte frumoasă. Aţi văzut ce piept are. Cei din alte ONG-uri îi spun «ţâţe mari».

— N-a fost o situaţie jenantă?

Jane Baron surâse amuzată.

— De ce? Doar Compania finanţează World Handicap. A primit

un răspuns amabil, care nu a liniştit-o. Din fericire, pleacă mâine dimineaţă... Bine, e timpul să vă duceţi la întâlnire.

— Staţi puţin, vreau să-mi iau rămas bun.

Înainte ca ea să-l poată opri, traversă grădina ajungând la spălătorie, care nu avea uşă, ceea ce îl scuti să mai bată... Sherry cea castă era cufundată într-o cadă mare de piatră, din care nu i se vedea trupul decât până la mijloc. Recunoscându-l pe Malko, privirea ei se umplu de furie.

— Ce căutaţi aici? spuse ea cu o voce stridentă.

El îi zâmbi angelic.

— Voiam să vă urez noroc la Kompong Thom, spuse el suav şi adăugă:

— Şi să vă spun că aveţi un piept formidabil.

— Ticălosule, maniacule, degeneratule!

Malko bătu în retragere, urmărit de strigătele lui «ţâţe mari». Jane Baron îl privea cu un aer reprobator.

— Sunteţi prost crescut, spuse ea, sec.

Malko se înclină uşor.

— Sunt dezolat, dar dacă dumneavoastră mi-aţi arătat pieptul în mod spontan, m-am gândit că e un obicei în grupul vostru. Ne vedem mai târziu.

Chieng îl aştepta fumând eterna lui ţigară. Malko răsuflă uşurat şi se urcă în Toyota cu arcurile rupte.

— Mergem pe strada 323, îl anunţă el.

Nu-i pomenise lui Jane Baron despre femeia cu coc, aşteptând să afle mai multe.

*

* *

În faţa casei cu numărul 61 de pe strada 323, cincizeci de bonzi, în robe de culoarea şofranului, aşezaţi pe nişte taburete minuscule, acompaniau bătând în cutia de orez de pe piept cântecul nazal şi discordant care se auzea dintr-un difuzor. Acesta era fixat pe un Nissan transformat ad-hoc în dric. Malko zări câteva femei cu ochii roşii şi cu figura tristă şi nişte bărbaţi ghemuiţi. Se aşeză într-un colţ şi aşteptă.

Ciudată întâlnire...

Cântecul se opri brusc şi invitaţii începură să împartă bonzilor orez din nişte vase mari. Aceştia îşi umpleau ochi cutiile. După ce acest ceremonial se termină, intonară o melopee foarte lentă, fără difuzor, ţinând mâinile împreunate în faţă. Se aruncă orez peste coşciug şi unul dintre bonzi rosti câteva cuvinte adresate în

mod vizibil mortului…

Malko se uitase atent în jur, dar nu văzuse mesagerul de care pomenise Jane Baron… în final, urcară sicriul în Nissan, care ieşi din curte în marşarier. Bonzii începură să se împrăştie. Înainte de a pleca, fiecare se înclină în faţa unei femei micuţe, îmbrăcate după moda cambodgiană, cu ochelari cu lentile groase şi buze pline.

Văduva… A cui?

În timp ce bonzii se împrăştiau, Malko intră la noroc în rândul care se îndrepta spre văduvă. Nimeni nu-i dădu atenţie, de parcă era făcut din aer… Ajunse în faţa ei. Procedă la fel ca ceilalţi, împreunându-şi mâinile în dreptul pântecului şi ridicându-le apoi în dreptul feţei, în tradiţionalul «sawadee».

Văduva îi răspunse ia salut, Întinzându-i mâinile. Palmele li se atinseră. Simţi cum i se strecoară o hârtie în mâinile strânse şi se strădui să nu o scape atunci când desfăcu palmele. Se îndepărtă şi aşteptă să ajungă ia Toyota, pentru a despături peticul de hârtie. Cu litere de tipar, scrise cu neîndemânare, mesajul spunea: *Samaki*. Bungaloul 7. 6 p.m.

Dricul porni într-un concert de cântece ascuţite şi melodramatice. Bonzii se împrăştiară ca vrăbiile, strângând la piept cutiile Cu orez.

Malko se întrebă unde avea să ducă acest joc. Uciderea lui Phong Ton spunea multe despre hotărârea şi ferocitatea adversarilor săi, indiferent cine erau aceştia. În ciuda promisiunii, Chieng nu-i făcuse rost de armă.

Întâlnirea din seara aceea nu prevestea nimic bun.

Capitolul VIII

Piscina goală şi ciobită accentua aerul sinistru al hotelului *Samaki.* Malko se opri în faţa grădinii în care se aflau bungalourile, care semănau cu nişte magazii pentru unelte de grădinărit. Doar climatizoarele fixate în pereţi dovedeau că erau ocupate.

I se păru că aude râsetele celor care se aflau acolo în 1975. Mulţi dintre ei erau acum morţi sau dispăruseră. Fuseseră exilaţi, fugiseră sau erau în închisoare... Alungă gândul şi coborî treptele sub privirile indiferente ale unui grădinar. Bungalourile nu aveau numere Bătu la o uşă, apoi la alta, fără să aibă succes. În sfârşit, la penultimul, auzi paşi şi uşa fu deschisă de o tânără îmbrăcată într-un fel de capot, cu picioarele goale şi privirea ascunsă de nişte ochelari imenşi. O asiatică, cu faţa încadrată de un păr drept. Buzele îi tremurau şi Malko realiză că erau ude de lacrimi.

În spatele ei se auzea o muzică melancolică.

Ea se sili să surâdă.

— Pe cine căutaţi?

Malko spuse doar atât:

— Cred că am întâlnire cu cineva în acest loc.

Femeia nu-şi ascunse surprinderea.

— Aici? Dar nu sunt decât eu... şi nu am întâlnire cu nimeni...

Fu rândul lui Malko să rămână surprins. Poate că hârtia fusese ceva formal.

— Acesta este bungaloul 7?

— Da. Cu cine aveaţi întâlnire.

Era greu să-i spună adevărul.

— Cu atât mai rău, zise ei, probabil că e o greşeală.

Perplex şi agasat de situaţie, se întoarse şi traversă din nou grădina de la *Samaki,* deja cuprinsă de întuneric. Cum avea să ia legătura cu cei de la Pailin? Se pregătea să urce treptele terasei clădirii principale, îndreptându-se spre birourile organizaţiei World Handicap, când văzu o siluetă desprinzându-se de perete. Ghici în penumbră un asiatic scund, îmbrăcat într-o cămaşă cu carouri şi un pantalon de pânză.

— *Lauk* Lange? întrebă el pe un ton scăzut şi cu un pronunţat accent khmer.

— Da, răspunse Malko, surprins şi stând în defensivă.

— Îmi pare rău, continuă necunoscutul, a fost o greşeală, era vorba de bungaloul 8, nu de 7. Sunt dezolat. Vreţi să mă urmaţi, vă rog?

Simţind cum i se ia o piatră de pe inimă, Malko îl urmă, intrând în clădirea vecină celei la uşa căreia bătuse. Ghidul său aprinse o lampă cu lumină slabă, ce nu putea fi văzută de afară. Climatizarea nu funcţiona şi în încăperea minusculă domnea o căldură sufocantă. Cambodgianul aprinse o ţigară şi îl avertiză imediat:

— Să nu mai veniţi aici, nu folosim niciodată acelaşi loc de două ori. E prea periculos. Vietnamezii sunt foarte răi. Când pun mâna pe noi, ne torturează într-un mod oribil şi apoi ne ucid. Corpurile nu sunt găsite niciodată.

— Cum procedează? nu se putu abţine Malko să nu întrebe.

Asiaticul râse mânzeşte.

— Lângă Siem Reap este o fermă de crocodili, pentru piei. Sunt foarte graşi...

Bărbatul trase un fum şi Malko zări tocul pistolului agăţat la brâu.

— Cine sunteţi? întrebă el.

— Mă numesc Chang, spuse interlocutorul lui şi mă ocup de structura pe care o avem la Phnom Penh. La mine trebuia să locuiască Phong Ton. Din nefericire...

Lăsă fraza în suspensie.

— Cine l-a ucis? întrebă Malko.

Chang ezită.

— Nu suntem încă siguri. Poate vietnamezii.

— Cu toate acestea, obiectă Malko, sunteţi gata să vă aliaţi cu ei. Acesta este scopul prezenţei mele în Cambodgia.

Cambodgianul clătină grav din cap.

— Nu toţi vietnamezii sunt la fel, preciză el. Domnul Hun Sen îşi ştie interesele, dar alţii, ca Chea-Sim, nu doresc un acord. Când toate se vor aranja, vom avea mult de furcă până vom elimina persoanele periculoase, în cazul în care nu vor pleca de bunăvoie.

Un nou război civil în perspectivă...

— Şi dacă nu vietnamezii sunt ucigaşii? întrebă Malko.

Chang nici nu clipi.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el, politicos.

— Cred că unul dintre oamenii dumneavoastră, Ta-Mok, refuză

compromisul, continuă Malko. S-ar fi putut să vă saboteze.

Cambodgianul era vizibil încurcat. Îşi ascunse jena, râzând scurt.

— E o posibilitate. Am trimis un mesager la Pailin şi tovarăşii mei din Angkar vor face o anchetă. Asta nu schimbă cu nimic proiectele noastre, nu-i aşa?

Părea foarte dornic să-l liniştească pe Malko.

— Am luat act de angajamentul dumneavoastră, răspunse acesta, dar sunt autorizat să vă spun că prietenii domnului Hun Sen sunt foarte îngrijoraţi. Ce mesaj le pot transmite?

— Spuneţi-le că nu s-a schimbat nimic, afirmă Cheng. Tovarăşii mei de la Pailin se pregătesc să trimită alt negociator. Va mai dura câteva zile. Vom rămâne permanent în contact şi, pentru a vă dovedi buna noastră credinţă, în dorinţa de a simplifica lucrurile, vă voi permite să intraţi în contact direct cu unul dintre membrii reţelei noastre din Phnom Penh.

— Vă mulţumesc pentru încredere, spuse Malko.

— Este vorba despre un negustor de bijuterii şi antichităţi din piaţa Toutophom. Are standul 24. Dacă doriţi să transmiteţi un mesaj, duceţi-vă la el şi întrebaţi-l dacă a primit rubinul de cinci carate pe care îl aştepta de la Pailin. Vă veţi întoarce la el şi vă va comunica locul de întâlnire cu mine.

Malko notase totul în minte şi interlocutorul lui deveni brusc nervos, ca şi când s-ar fi grăbit să plece.

— Când va veni noul negociator de la Pailin?

Chang stătu pe gânduri câteva clipe.

— Duceţi-vă la piaţă peste trei zile.

Era un început.

— Şi dacă Ta-Mok se află în spatele acestei crime? întrebă Malko.

— Ne vom ocupa de această situaţie, afirmă Chang. Spuneţi-le prietenilor dumneavoastră că următorul mesager de la Pailin va aduce ce au cerut şi ceva în plus faţă de propuneri, de acord?

— Ce anume?

— Capul tovarăşului Ta-Mok, îi spuse Chang, liniştit.

Malko nu-şi arătă dezgustul.

— Cum veţi proceda ca să-l neutralizaţi, din moment ce stă în defensivă?

Chang arboră un surâs care ar fi îngheţat o armată de crocodili.

— Tovarăşul Ta-Mok este invitat la o reuniune plenară a

Angkar-ului, la Pailin. Acolo îl vom neutraliza. Evident, dacă aţi fi putut merge acolo, lucrurile ar fi fost mai simple.

Polpotiştii se gândeau probabil să-i ofere lui Malko o bucată din Ta-Mok, aşa cum i-ar fi oferit un copan de curcan... Ştia atâtea despre Asia, că se săturase. Era mai bine să nu pomenească de Palin, atâta vreme cât nu ştia pentru cine lucra. Avea timp destul să-i asmuţă pe prietenii feroce ai lui Chang, din momentul în care exista o certitudine. Interlocutorul lui îi întinse mâna.

— 1990 este anul Calului, spuse el şi conform calendarului chinezesc, este anul în care se iau decizii. Ne va purta noroc.

— Sper, spuse Malko, înainte de a se strecura în grădină şi de a traversa din nou hotelul *Samaki.* Îl găsi pe Chieng fumând o ţigară, cu acelaşi zâmbet de nezdruncinat pe chip.

— Mergem la Sopia Sen, îl anunţă Malko.

*

* *

— Eram sigură că a fost vorba doar de o nepotrivire, spuse frumoasa Sopia, cu vocea muiată în miere. Cei din Pailin vor cu adevărat să facă pace. În sfârşit vom scăpa Cambodgia de comunism. Am să transmit această veste bună.

Plină de euforie, luă dintr-un mic bar o sticlă de Cointreau, puse gheaţă în două pahare, turnă alcoolul şi îi întinse unul lui Malko.

— Pentru reuşita noastră!

Aroma Cointreau-ului îi gâdilă plăcut nările şi îl lăsă să alunece încet pe limbă.

— Şi prinţul Sihanouk?

Sopia Sen îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Clovnul ăla bătrân! Va face ce-i spun chinezii, aşa cum a făcut întotdeauna. E de ajuns să fie bine hrănit, porcul, ca să semneze orice. Dacă e cuminte, va primi un post onorific.

Se aflau în micul birou decorat cu hărţi, aşezaţi comod pe canapea. Devotată politicii, Sopia Sen părea să fi uitat complet ce se întâmplase între ei.

Degusta Cointreau-ul cu delicateţea unei pisici. Purta o bluză închisă până la gât şi o fustă în carouri. Privirile li se încrucişară şi ea surâse.

— Americanii trebuie să fie foarte mândri de dumneavoastră!

Malko surâse cu modestie.

— N-am făcut încă mare lucru, dar situaţia poate evolua... Am

dat de ucigaşa lui Phong Ton.

Privirea cambodgienei scânteie.

— Unde se află? Vom distruge reţeaua lui Ta-Mok.

— Poate că nu e vorba de Ta-Mok.

Sopia Sen îl ascultă cu figura imobilă, apoi dădu din cap.

— Nu se poate să fie vorba de vietnamezii adepţi ai Soluţiei Roşii. Îl cunosc pe căpitanul Jan Sarin, este de partea noastră. Probabil că există o explicaţie. Această Palin trebuie capturată şi interogată.

— De ce să nu încredinţăm această sarcină prietenului dumneavoastră Jan Sarin? sugeră Malko.

Aerul reprobator al Sopiei Sen îl făcu să se oprească.

— Nu, zise ea, nu ştim cu cine este complice această femeie. Nu. Pot aduna câţiva oameni de încredere. Îi veţi întinde o cursă şi mi-o veţi aduce.

— Aici?

— Aici, confirmă ea, cu un surâs care îi descoperea gingiile, dându-i un aer de hienă. Mă voi ocupa personal.

Malko simţi că îl ia cu frig. Poate că Palin, ucigaşa, era în posesia unor informaţii vitale: cine era comanditarul crimei şi cum aflase acela de întâlnirea dintre Malko şi Phong Ton.

— Şi apoi? spuse el. Va trebui să-i dăm drumul.

Sopia Sen ridică din umeri.

— Îi vom da drumul pe fundul unei orezării.

Văzându-l pe Malko atât de şocat, ea adăugă pe un ton amar:

— Dacă puneau mâna pe dumneavoastră, aţi fi păţit-o mai rău. Sunt nişte sălbatici.

Preferă să nu răspundă. În clipele ei de transă, Sopia Sen făcea să-i îngheţe sângele în vine. Îi simţi privirea şi o auzi spunând pe un ton mai destins:

— Acest Chang v-a promis într-adevăr capul lui Ta-Mok?

— Da.

Cu aceeaşi delectare, ea mai luă o înghiţitură de Cointreau, ca şi când ar fi băut din sângele duşmanului şi învârti cuburile de gheaţă în pahar.

— Va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea, suspină ea. Cred că am să-l ţin la rece câtva timp ca să mă mai uit la el. Apoi am să-l dau la şobolani. De ani de zile visez la asta, mai precis din 1975.

Malko încercă să ghicească Ce se ascundea Sub privirea întunecată, dar nu reuşi.

— De unde atâta ură?

Sopia Sen îl privi lung, apoi aprinse o ţigară, pe care o aruncă imediat. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Aşteptaţi, spuse ea, nu pot vorbi aşa, pur şi simplu, e prea dureros...

Spuse câteva vorbe paznicului, care dispăru şi reveni peste câteva clipe cu o pipă veche de fildeş, nişte ace de oţel şi un flacon pântecos plin cu o substanţă de culoare brună. Trecură în camera de alături şi Sopia Sen se instală pe patul-masă, sprijinindu-se de perne. Cambodgianul aprinse lampa, luă puţin opiu cu vârful acului fin şi începu să-l răsucească deasupra flăcării.

Se auzi un sfârâit, apoi mirosul fad de opiu umplu încăperea. Sopia. Privi cu aviditate materia brună pe care sclavul o îndesa în pipă. După ce o umplu, ea o duse la buze cu lăcomie şi începu să aspire cu ochii închişi, până la ultimul fum. Cambodgianul îi prepara deja alta... Ea fumă şase pipe la rând în douăzeci de minute, înainte de a deschide ochii. Expresia i se schimbase, era voalată, şovăitoare, distrată. Şi vocea i se schimbase, de parcă era în transă.

— Tocmai născusem un copil, spuse ea, când khmerii roşii au intrat în Phnom Penh. Soţul meu era colonel în armata lui Lon Noi şi ştiam că nu am nici o şansă. Pe 16 aprilie 1975 am traversat tot oraşul cu maşina, ca să ajung la ambasada Franţei cu copilul. Era deja înconjurată de khmerii roşii şi avea lacăt la poartă. Am zărit un diplomat în curte şi l-am implorat să-mi ia măcar copilul. Avea lacrimi în ochi, dar m-a refuzat...

Atunci am plecat din nou. Polpotiştii m-au arestat imediat şi m-au dus la Cartierul General al lui Ta-Mok, la Tuol Sleng. Nu-şi pierduse încă piciorul, se ţinea drept, capul îi era ras şi pe chip nu avea nici o expresie. Ştia cine eram. M-a anunţat că soţul meu fusese executat. L-am implorat să-mi salveze copilul. N-a spus nimic, s-a dus să-l ia din maşină, l-a tras afară de picioare şi l-a zdrobit capul de un copac, aruncându-l apoi într-o groapă unde putrezeau deja alte cadavre. Mai văd încă şi acum petele cenuşii şi roşii ale creierului răspândit pe scoarţa copacului, un arbore de pâine. De atunci, cum văd unul, cum îmi vine să vomit.

Ea tăcu. Servitorul îi întinse o pipă plină şi ea fumă mult timp, strângând între dinţi fildeşul, ca şi când ar fi vrut să-l zdrobească.

Malko avea un nod în gât. Această femeie disperată şi feroce îl făcea să trăiască realitatea genocidului cambodgian. Teoria şi

cifrele nu erau nimic pe lângă suferinţă.

— Apoi, continuă Sopia Sen cu o voce răguşită din cauza opiului, mi s-a părut că ajung în iad... Ne-au dus pe jos în regiunea Battambang: eram cinci sute de femei. Jumătate au murit pe drum. Celelalte au fost nevoite să lucreze paisprezece ore pe zi în orezărie, aproape moarte de foame. Pe mine mă urau în mod special, pentru că eram tânără, frumoasă şi de la oraş. Mă forţau să mestec betel şi gărzile se amuzau să mă trezească noaptea pentru a mă viola cu rândul.

Apoi a urmat comedia cu căsătoria. Fiecare trebuia să se mărite cu un gardian, pentru a da copii Revoluţiei. O idee a lui Ta-Mok... îmi mai rămăsese puţină demnitate. Am refuzat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko, speriat de ce ar fi putut auzi.

— Asta, spuse Sopia Sen.

Lăsând deoparte pipa, ea îşi descheie bluza şi îşi expuse brusc pieptul. Malko simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Sfârcurile fuseseră ciopârţite şi smulse, din mameloane rămânând doar nişte cicatrice roşiatice. O adevărată oroare.

— Asta mi-au făcut, cu cleştii, spuse Sopia pe un ton fără expresie. Până când am acceptat să mă culc cu «soţul» meu.

Cu mâinile tremurând, îşi încheie la loc bluza. Malko avea un chef nebun să bea o vodcă. Privirile li se încrucişară şi ea surâse amar.

— Dacă aţi fi văzut asta aseară, n-aţi fi fost în stare... Iată de ce o fac întotdeauna pe întuneric. Sunt însă fericită, mi-am pus dinţii care îmi căzuseră, trăiesc, respir, fac dragoste şi mă gândesc la răzbunare... Prietenele mele, cele din lagărul 15, nu au avut această şansă. Când trupele vietnameze au ajuns la Battambang, Ta-Mok le-a adunat în curte pe cele cinci sute de femei din lagăr, lăsându-le să stea în plin soare. A dat un ordin gardienilor. Fiecare a luat câte o săpăligă şi au început să ne masacreze sistematic. O lovitură care zdrobea vertebrele cervicale şi ele cădeau moarte, fără să scoată o vorbă, ca o masă informă.

— N-aţi încercat să fugiţi?

— Erau gardieni peste tot şi nu te puteai ascunde nicăieri. Câteva au încercat să scape, dar au fost oprite cu o rafală şi lăsate să agonizeze în noroi. Loviturile de baionetă desăvârşeau «opera».

— Şi dumneavoastră?

Înainte să răspundă, ea mai trase un fum din pipa de bambus.

— Am avut noroc. Eram printre ultimele… Călăul meu obosise. M-a lovit peste umăr şi nu şi-a dat seama. Am căzut pe burtă şi m-am prefăcut moartă. Erau grăbiţi şi n-au mai verificat. Am rămas întinsă în orezărie mai bine de opt ore, până în momentul în care blindatele vietnameze şi-au făcut apariţia. Nu-şi credeau ochilor… Din cinci sute de femei, eram singura în viaţă.

Tăcerea se lăsă în încăpere. Lampa de opiu sfârâia în continuare. Sopia Sen bău paharul de Cointreau dintr-o singură înghiţitură. Lui Malko i se făcuse pielea ca de găină.

— Deci dumneavoastră aţi cerut capul lui Ta-Mok, nu vietnamezii, spuse el.

Ea surâse cu cruzime.

— Au considerat că era o idee bună. Când cei de la Pailin îl vor ucide, nu vor mai putea da înapoi, răzgândindu-se. Şi acum să ne ocupăm de această Palin.

Capitolul IX

O tânără cambodgiană, machiată până în vârful unghiilor, cu ochii depărtaţi şi pomeţii proeminenţi, cu paiete pe pleoape, buze răsfrânte, cu mini şi cu ciorapi negri în ciuda căldurii, apetisantă fără să fie frumoasă, se ondula la marginea ringului aidoma vechilor Asparas, dansatoarele khmere sacre. Lucirea din ochii ei nu avea nimic sacru însă... Lăsându-şi baltă partenerul, un tânăr subţiratic cu ochelari, se fâţâi prin faţa lui Malko, cu o expresie fără echivoc.

Fondul de ten deschis la culoare cu care încerca să-şi ascundă culoarea întunecată a pielii îi dădea reflexe violete pe chip.

Malko îşi continuă drumul, examinând sala de la *Kleang Romsev.* Era plină ochi! Muzica răsunătoare părea să electrizeze clienţii. Din cauza camuflajului, trebuia să-i dea zor, căci se făcuse deja 18.30.

După cincisprezece ani de oroare, cambodgienii se dezlănţuiau ca nebunii sub asaltul decibelilor.

Mai multe fete singure erau instalate discret în boxele răspândite de-a lungul zidurilor şi aveau în faţă pahare de care nu se atingeau. Dame de companie clandestine. Malko le examină de departe, încercând să le distingă trăsăturile în penumbră. O reperă pe Palin după coc. Era singură într-o boxă întunecată, îmbrăcată într-o rochie chinezească de un albastru electric şi fuma o ţigară.

Malko se întoarse la masa unde Chieng, şoferul, bea o bere.

— Cum pot face rost de o animatoare? întrebă el.

— Ah! Foarte uşor, explică şoferul. Dat doi dolari chelner şi alegi. Apoi cinci dolari pentru ea. Dacă vrei «tac-tac», zece dolari.

— Aranjaţi în aşa fel încât să vină aici Palin.

— Imediat, spuse informatorul CIA.

Era extrem de eficace. Anii petrecuţi în orezărie îl învăţaseră să se descurce. Malko făcuse rost de un Colt 45 automatic, puţin ruginit şi de două încărcătoare. Probabil că arma fusese îngropată, dar funcţiona. Chieng ceruse pe ea doar o sută de dolari. Fuseseră la *Kleang Romsev* şi cu o seară înainte, dar Palin nu apăruse.

Chieng apăru, vizibil satisfăcut.

— Ea vine aici, îl anunţă el.

— Perfect, îi mulţumi Malko. Mă aşteptaţi în maşină şi facem aşa cum am stabilit.

Chieng îşi termină berea şi se îndreptă spre ieşire. Femeia pe care voia să o prindă în cursă era o ucigaşă, iar el îşi lăsase Coltul în Toyota, pentru că era greu de ascuns. Palin n-avea nici un motiv să se teamă, dar nu putea şti cum vor evolua lucrurile.

Un incident minor îl neliniştise pe Malko. Plecând în ajun de la Sopia Sen, observase un ciclo-taxi parcat în faţă, fără vreun motiv aparent... Jane Baron îi semnalase şi ea prezenţa ciclo-taxiurilor în jurul casei, pe o stradă îndepărtată unde nu exista şansa găsirii unui client. Modalitatea ideală de supraveghere: la Phnom Penh erau cu miile.

Atunci Malko pusese la punct un plan foarte simplu. Avea să-i propună lui Palin să meargă la el acasă şi urma să o ducă la Sopia Sen. Palin nu s-ar fi ferit: mulţi membri ai ONG-urilor închiriau vile în cartierul de sud-est, noua zonă rezidenţială din Phnom Penh, unde casele fuseseră zugrăvite recent şi unde locuia chiar primul-ministru Hun Sen. Apoi urma să o facă să vorbească, ceea ce era puţin mai delicat...

Malko spera să cedeze în faţa ameninţării cu poliţia cambodgiană. Dacă nu, nu avea altă soluţie decât să o ducă la căpitanul Jan Sarin, care se pricepea să scoată adevărul.

Reflecţiile îi fură brusc întrerupte: hieratică, o adevărată alteţă regală, Palin traversa sala venind spre el. Ajunse la masă, îi zâmbi scurt şi se aşeză lângă el, punând alături un pachet de ţigări.

— Bună seara, spuse ea, mă numesc Palin.

— Vorbiţi bine engleza, remarcă Malko.

— Am învăţat-o în Thailanda, explică animatoarea, într-o tabără de refugiaţi unde am stat doi ani, atunci când polpotiştii au venit în ţara mea. Iau în continuare lecţii, dar mă costă 35 de riali ora.

— Ce vreţi să beţi? întrebă Malko.

— Cointreau. *On ice.*

Orchestra se dezlănţuise din nou şi se vedeau nevoiţi să urle.

Îi examină mâinile: fine, lungi, aristocratice, cu unghiile foarte roşii. Avea într-adevăr o ţinută princiară. Privirea de nepătruns fixa doar orchestra. Era conştientă de frumuseţea ei. Pieptul se reliefa pe sub mătasea albastră a rochiei lungi. Tenul închis la

culoare degaja totuşi lumină, care parcă venea din interior.

— Locuiaţi la Phnom Penh înainte de evenimente? o întrebă Malko, după ce ospătarul aduse un Cointreau şi o vodcă Stolychnaya.

— Da, spuse ea, într-o casă foarte frumoasă, lângă ambasada Franţei. Părinţii mei aveau orezării şi erau bogaţi. Acum stau într-o cabană de lemn şi mă consider fericită că mai sunt încă la Phnom Penh.

Oraşul fusese golit de locuitori în ’75, la venirea khmerilor roşii. Apoi în noiembrie ’79, atunci când vietnamezii îi alungaseră pe khmerii roşii, noul guvern distribuise vilele şi imobilele goale mai întâi membrilor de partid provietnamezi şi simpatizanţilor. Foştii proprietari nu mai aveau nici un drept asupra bunurilor lor. Unii locuiau în nişte cocioabe în faţa fostei lor case atribuite prietenilor regimului…

— Ce s-a întâmplat cu părinţii dumneavoastră? întrebă Malko.

— Au murit, spuse Palin, fără altă explicaţie.

Aprinse o ţigară, regretând parcă faptul că spusese prea mult. Ospătarul puse pe masă mai multe farfurii şi Palin începu să mănânce cu poftă. În faţa lor, un cuplu tânăr de cambodgieni se contorsiona pe ring într-o parodie de rock-and-roll… Palin făcu o grimasă de dispreţ.

— Americanii au făcut mult rău ţării mele, mormăi ea. Au terfelit totul.

— Khmerii roşii au distrus Cambodgia, obiectă Malko.

Palin făcu o mutră dojenitoare.

— N-ar fi fost nici un genocid dacă americanii nu l-ar fi cumpărat pe ticălosul de Lon Noi, îndemnându-l să înceapă războiul. Nu prea cunoaşteţi istoria acestei ţări. Ce faceţi la Phnom Penh?

— Trimit materiale medicale pentru spitale. În ţară nu aveţi de nici unele.

Palm se sufocă de furie.

— În parcarea acestui restaurant sunt cel puţin trei Mercedesuri! Maşini care valorează milioane de riali… Cu şase luni în urmă erau doar două în oraş, acum sunt cincizeci! Aţi văzut, servesc aici cele mai bune băuturi franţuzeşti importate din Thailanda, coniac Gaston de Lagrange, Cointreau, şampanie Moet şi Chandon, totul pe dolari, în timp ce oamenii mor de foame! Jumătate din populaţie este şomeră. Nu sunt medicamente în spitale, iar un medic câştigă treizeci de dolari pe

lună… Oamenii lui Hun Sen sunt la fel de corupţi ca cei ai lui Lon Noi.

— Vorbiţi foarte bine engleza, remarcă Malko, aţi putea găsi o slujbă într-un hotel sau într-un restaurant.

Privirea lui Palin se întunecă de furie.

— Ca să fiu plătită cu câţiva dolari pe lună de ticăloşii de chinezi de la Singapore, care s-ar şi culca cu mine pentru aceşti bani! Prefer să fac ce fac.

— V-am zărit seara trecută în compania unor persoane foarte vesele, în salonul privat.

— Nişte porci, spuse ea, ironic. Se îndoapă cu coniac şi cu Johnny Walker şi cred că stăpânesc lumea. Pentru că fac parte din poliţie, cred că totul le e permis.

Era dezlănţuită. Malko realiză brusc cât de ireală era această conversaţie. Palin era probabil o ucigaşă aflată în solda khmerilor roşii, care nu erau la curent cu adevărata ei identitate. Engleza perfectă şi personalitatea ei îl intrigau: era mai mult decât o executantă. Sau Sam, tânărul amputat, îl pusese de la început pe o pistă falsă.

Rockul făcuse loc unei muzici mai plăcute şi perechile se năpustiră pe ring.

— Să dansăm, îi propuse lui Palin.

Ea se ridică fără să comenteze şi începură să danseze un slow siropos. Palin se lipise de el şi, când Malko îi petrecu un braţ după talie, trăgând-o mai aproape, ea îi înconjură gâtul cu braţele şi ridică privirea.

— Aţi vrea să vă culcaţi cu mine? întrebă ea calm.

Pusese întrebarea într-un mod foarte natural. Malko n-avu timp să răspundă.

— Străinii care vin aici caută femei, continuă ea. E normal, în Cambodgia totul e de vânzare, suntem atât de săraci. Dacă îmi daţi douăzeci de dolari, rămân cu dumneavoastră şi după camuflaj.

Muzica siropoasă se opri, lăsând locul unui cântec khmer dulce şi ritmat. Palin se îndepărtă de Malko şi începu să se onduleze cu o graţie extraordinară la un metru de el, mişcându-şi braţele, gâtul, coapsele şi pântecul. Nu-i lipsea decât costumul tradiţional al dansatoarelor sacre. Evoluţia sa era cu mult mai erotică decât unduirile obişnuite ale unui slow. Coapsele i se balansau languros, mimând mişcările dragostei, îl fixa pe Malko într-un mod provocator, cu mâinile unite deasupra capului, ca o Aspara

de la curtea regelui din Angkor.

Când se întoarseră la masă, Malko era din ce în ce mai uluit. Palin se comporta ca o animatoare oarecare, dornică să-şi stârnească clientul. Chipul trufaş se mai îndulcise. Pometii nu mai păreau atât de proeminenţi, scoţând în evidenţă gura cu buze roşii şi promiţătoare. Malko se uită la ceas. Opt şi patruzeci şi cinci.

— Mergem, propuse el, vor închide în curând.

— O secundă, spuse Palin, care se ridică şi dispăru în fundul sălii.

Nota care îi fu adusă lui Malko reprezenta salariul pe un an al unui ciclo-taximetrist. Palin se întoarse. Lui Malko îi trecu prin minte un gând neplăcut: dacă dădea pe mâna Sopiei Sen cea feroce o nevinovată?

— La ieşirea din localul *Kleang Romsev* o luă pe Palin de braţ, conducând-o spre Toyota, dar ea se desprinse.

— Unde vreţi să mergem?

— În vila mea de pe strada 320.

Palin se opri.

— Nu, nu-mi place să merg acasă la străini. Sunt tot soiul de spioni în jur şi risc să fiu deportată de poliţie într-o tabără de reeducare pentru elemente antisociale.

Malko nu prevăzuse această neconcordanţă.

— În acest caz, unde vreţi să mergem? întrebă el.

Ea ezită un pic şi spuse:

— La mine. Nu e foarte confortabil, dar mă simt mai liniştită.

— Bine, acceptă Malko. Mergem cu maşina mea.

Cu atât mai rău, se vedea silit să o ameninţe pentru a o lua pe sus. Aici era imposibil, era lume prea multă.

— Nu, spuse Palin, la mine în cartier sunt foarte puţine maşini şi vom fi remarcaţi. Vom lua un ciclo-taxi.

Fără să aştepte răspunsul, ea se îndreptă spre vehiculele aliniate în curte. Urcă în cel de al treilea, invitându-l pe Malko să se aşeze lângă ea. De-abia încăpeau pe bancheta strâmtă. Malko întoarse capul, sperând că lui Chieng îi va veni ideea să-l urmeze. Nu-l zări pe informatorul CIA, care era deja la volan.

Ciclo-taxiul mergea destul de încet, alunecând tăcut pe bulevardul larg, cu magazinele deja închise. Se mai zăreau doar câteva licăriri pe trotuar, indicând locul negustorilor ambulanţi. Lipită de Malko, Palin nu scotea nici o vorbă. Îşi spuse că avea să se aleagă cu o aventură pe care nu o căutase. Trebuia găsit un

alt mijloc să o atragă pe Palin la Sopia Sen. Până atunci, avea să se comporte normal, ca să nu-i stârnească bănuielile.

După un kilometru cotiră la stânga pe un drum de pământ străjuit de case de lemn, luând-o apoi pe o străduţă şi mai îngustă. Nu se zărea nici ţipenie, iar Toyota nu apărea. Ciclo-taxiul opri în faţa unei căsuţe cu o verandă minusculă, înconjurată de o barieră de lemn.

— Am ajuns, anunţă Palin, sărind graţios din vehicul. Veniţi.

Întră în grădiniţa străjuită de un bananier impunător. Cel care îi adusese coborî şi el şi parcă bicicleta lângă zid, fără să-i ceară nimic. Malko îi întinse o hârtie de 50 de riali, dar el o refuză.

— Vă va aştepta, spuse Palin şi vă va duce la hotel. Îl veţi plăti atunci.

Era foarte bine organizată. Întrară într-o încăpere pătrată, luminată doar de un bec. Într-un colţ era bucătăria, un simulacru de baie, o masă pe care era pus un ceainic şi un pat foarte jos cu o plasă contra ţânţarilor în colţul cel mai întunecat. Pereţii erau împodobiţi cu poze din reviste. Palin scoase dintr-un dulap o sticlă de Johnny Walker începută.

— Nu am decât asta.

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

Ea puse la loc sticla şi se apropie. Lipindu-şi pântecul de al lui începu să-i descheie cămaşa. După ce îl lăsă cu pieptul gol, începu să-şi folosească extrem de conştiincios buzele şi mâinile. Unghiile lungi făceau minuni. O adevărată profesionistă. Când consideră că era destul de excitat, îi desfăcu cureaua, îi scoase pantalonii şi apoi pantofii.

— Veniţi, spuse ea.

Malko se întinse pe pat, îmbrăcat doar în slip. Rămânând complet îmbrăcată, Palin îngenunchie pe podea, lângă el. Cocul complicat îi dădea un aer de gheişă.

Începu să-l mângâie, oprindu-se de această dată în dreptul pântecului, atingându-i interiorul coapselor şi frământându-i pieptul. Mişcările erau calme, ca de dentist, dar tehnica impecabilă compensa lipsa de pasiune. Datorită acestui balet erotic, Malko începu să se destindă, decis să profite cu adevărat de ocazie. Viaţa agitată pe care o ducea şi care se putea încheia oricând, îl făcea să aprecieze orice plăcere.

Mâinile abile ale lui Palin îi pompau parcă sângele în sex. Malko cunoştea această stare foarte bine: nu dorea decât să-şi satisfacă simţurile. SIDA era prea puţin cunoscută la Phnom Penh

şi putea merge mai departe. Era din ce în ce mai convins că Sam îl escrocase şi că Palin nu era decât o femeie frumoasă încercând să supravieţuiască într-o ţară devastată.

Cambodgiana îi scoase cu delicateţe slipul, contemplând sexul rigid. Se uită în ochii lui Malko şi buzele deschise într-un surâs plin de senzualitate dădură la iveală dinţii îngălbeniţi de tutun, dar extrem de regulaţi.

— Acum, spuse ea, va fi foarte bine. Ca să apreciaţi, trebuie să închideţi ochii.

Malko se supuse, concentrându-se asupra plăcerii care avea să urmeze. Simţi unghiile lui Palin atingându-i virilitatea cu o îndemânare diabolică, în locul cel mai sensibil. O senzaţie atât de puternică, încât era aproape de durere. Îşi încordă şalele şi mormăi de satisfacţie. Unghiile îşi încetară jocul.

— Va fi încă şi mai bine! spuse Palin cu o voce răguşită.

Se încordă şi mai tare, imaginându-şi teaca de catifea care avea să-l cuprindă: gura. Brusc, un gând sâcâitor îi deranjă fanteziile.

Dinţii! Palin avea nişte dinţi impecabili. Toţi cei deportaţi de khmerii roşii suferiseră de malnutriţie şi pierduseră o mare parte din dinţi, aşa cum păţise Chieng.

Deschise ochii.

Palin era în continuare îngenuncheată, dar nu se pregătea să-l atingă cu gura. Cu torsul drept, îşi ridicase mâinile spre cocul fixat cu două ace groase ornamentate cu bile de metal argintat.

Privirile lui întâlniră sclipirile de ură din ochii lui Palin. Un val de adrenalină făcu sângele să-i pulseze mai repede în artere.

Palin smulse ambele ace din păr, agitându-le ca pe nişte pumnale, buza superioară îi descoperi dinţii într-un rictus feroce şi Malko văzu ceea ce nenorocitul de Phong Ton nu mai apucase să vadă.

Cu un strigăt turbat, Palin îndreptă armele improvizate spre faţa lui.

Capitolul X

Reacţionând într-o fracţiune de secundă, Malko îşi împinse braţele înainte, îndepărtând mâinile lui Palin. Cele două ace de păr se înfipseră în cearceaf, de o parte şi de alta a capului, trecând pe lângă ochi la câţiva centimetri. Nu avu timp să răsufle. Cu o forţă neaşteptată, Palin se trase în spate, încercând să scape. Reuşi să o prindă totuşi de mâneca dreaptă, făcând-o să dea drumul unuia dintre ace, care se rostogoli sub pat.

Privirea îi căzu pe locul unde se înfipsese cel de al doilea ac de oţel: în jurul găurii minuscule era o pată gălbuie. Capătul acului fusese înmuiat în ceva.

Brusc, în mintea lui Malko se făcu lumină.

Datura![20]

Otrava utilizată frecvent de Vietcong în timpul războiului din Vietnam, care ucidea instantaneu prin paralizia muşchilor respiratori.

Cu un salt disperat, reuşi să o prindă de încheietură, în momentul în care se pregătea să lovească. Ea mormăi ca o fiară şi împinse genunchiul în faţă. Lovitura brutală la baza pântecului, urmată de ameţeală şi de o durere ascuţită îl făcură pe Malko să transpire brusc. Palin îi strivise cu genunchiul ceea ce îngrijise cu atâta dragoste câteva minute mai devreme! Cu răsuflarea tăiată, îndoit de durere, Malko reuşi să-şi păstreze destulă forţă pentru a nu da drumul pumnului stâng al cambodgienei.

Ciufulită şi cu părul pe faţă, aceasta se zbătea ca o tigroaică, încercând să-l zgârie pe Malko cu acul de păr pe care îl ţinea încă în mână. O singură julitură era de ajuns pentru a-l ucide. Durerea se mai potoli şi reuşi să-i prindă încheietura şi cu cealaltă mână. O răsuci brutal, făcând-o să scape tija de oţel.

Palin ţâşni ca o pisică începând să caute celălalt ac pe sub pat. Ridicându-se şi ţinându-l ca pe un pumnal, se aruncă într-o fracţiune de secundă asupra lui Malko.

Acesta se răsuci, parând atacul şi punând masa din mijlocul camerei între el şi Palin. Ea îl pândea. Cu un salt suplu se urcă pe masă, gata să sară asupra lui Malko, care zări într-un colţ o

[20] Datura stramonium – ciumăfaie, laur – plantă din familia solanaceelor, extrem de toxică (n.t.).

umbrelă folosită de cambodgieni să se apere de soare. O apucă şi se servi de ea ca de o spadă, ţinând furia la distanţă. Aceasta nu reuşi să-l lovească, din cauza vârfului umbrelei care o înţepa în pântec. Malko era încolţit: Palin se afla între el şi uşă. Ea avea timp să aştepte.

Îi veni o idee. Apucând plasa de ţânţari, o răsuci în jurul braţului şi înaintă. Surprinsă, Palin nu avu timp să reacţioneze, într-o fracţiune de secundă, Malko o aruncă peste ea, orbind-o.

În timp ce ea se zbătea să scape, el o prinse pe la spate, apucându-i încheietura cu ambele mâini şi lovind-o puternic de masă. Cu un strigăt de durere, Palin dădu drumul acului ucigaş, pe care Malko îl împinse sub pat cu o lovitură de picior. Palin se aruncă asupra lui, cu ghearele scoase. O clipă îi trecu prin minte chinezoaica cu unghiile otrăvite, dar îşi dădu seama că dacă ar fi fost aşa, ea n-ar fi avut nevoie de ace: ar fi putut pur şi simplu să-i scoată ochii…

Lupta era feroce. Palin avea o forţă remarcabilă. Dezlănţuită, cu părul în ochi, se arunca asupra lui cu o violenţă nebănuită, zgâria, muşca, făcând bale la gură. Malko nu reuşea s-o imobilizeze sub el.

Se luptară pe muteşte, fiecare încercând să-l neutralizeze pe celălalt. Brusc, ea deveni inertă în braţele lui şi căzu la pământ. Surprins şi crezând că i s-a făcut rău, el se ridică gâfâind. În secunda următoare ea se aruncă spre o mini comodă, având timp să deschidă un sertar şi să pună mâna pe un pistolet automatic negru, până în clipa când Malko o ajunse… De data aceasta, renunţă la galanterie şi închise sertarul cu o lovitură violentă de picior, prinzându-i încheietura înăuntru. Palin trase un urlet. Malko profită şi o strânse de gât cu ambele mâini, căutând carotidele.

Cel mai bun mijloc de a provoca o sincopă în câteva secunde… Palin luptă din toate puterile, apoi dădu ochii peste cap, picioarele i se înmuiară şi căzu la pământ.

Malko o întoarse pe burtă şi, sfâşiind plasa de ţânţari, îi legă mâinile şi gleznele la spate. Era şi timpul: ea îşi recăpătase cunoştinţa şi se zbătea ca un peşte pe uscat. Malko se îmbrăcă în grabă şi verifică dacă legăturile erau solide. Palin avea ochii ca nişte cărbuni aprinşi. Muşchii feţei îi jucau pe sub piele. Malko luă cele două ace de păr şi pistolul, pe care îl înfăşură într-o bucată de pânză.

— De ce aţi încercat să mă ucideţi? întrebă el.

Palin nu răspunse, fixându-l cu o privire plină de ură. Neclintită ca un zid: uitase brusc toată engleza.

— Bine, spuse el, am să vă duc la poliţie. Vor şti să vă facă să vorbiţi.

Un gând neplăcut i se învârtea prin cap: cum îl identificase Palin? Ca să vrea să-l ucidă, trebuia să ştie cine era. Vorbise oare ciclo-taximetristul? Sau supravegherea discretă la care era supus îi permisese lui Palin să-l repereze? În marea masă de asiatici era imposibil să îţi dai seama cine te fila şi cine nu. Nu exista nici o diferenţă vizibilă între un şofer cinstit şi unul polpotist. Poate că interogatoriul cambodgiene! Avea să lămurească acest punct esenţial.

Malko se uită la ceas. Nouă patruzeci şi cinci. Camuflajul începuse de mult.

Unde putea fi Chieng?

Deschise uşa şi ieşi în grădiniţă. Zări în faţa lui o masă întunecată. Ciclo-taxiul care îl aştepta. Era salvat!

Traversă grădina şi împinse portiţa, strigându-l pe şofer, care se ridică brusc. Zărindu-l pe Malko, ezită câteva secunde, apoi fără să scoată un sunet se urcă pe bicicletă şi se afundă în întuneric cu toată viteza. Malko renunţă să-l urmărească, nevoind s-o lase pe Palin singură. Edificat, se întoarse spre casă. Afacerea fusese pregătită temeinic. Taximetristul era complice cu Palin. Probabil că fusese recrutat pentru a se debarasa de corpul lut Malko, după ce acesta fusese otrăvit. O contemplă pe Palin care se răsucea ca un animal, mormăind de furie.

Ce să facă?

Dacă o lăsa acolo, ca să se ducă după ajutor, ea risca să dispară, ajutată de complici. Îi era greu să se plimbe prin Phnom Penh noaptea, cu o femeie legată în spate. Înainte de a merge ia poliţie, trebuia să o ducă la Sopia…

Într-un final se hotărî. Poate că Chieng îl aştepta pe bulevard, acolo unde ciclo-taxiul făcuse la stânga pe străduţă. Chiar dacă nu era aşa, erau destui biciclişti clandestini în timpul camuflajului, întorcându-se acasă sau căutând un loc de dormit. Cu dolari putea ajunge oriunde dorea.

Când se aplecă să o apuce pe Palin şi să o pună pe umăr, aceasta îi scuipă în faţă şi reuşi să scape, rostogolindu-se. Reuşi să o prindă şi să o aşeze pe masă şi de acolo pe umăr. Ea îl înjură în cambodgiana, îl muşcă de umăr, dar, neputincioasă, fu nevoită să se supună. Malko îi pusese la loc în păr cele două ace.

Pistolul îl băgă în buzunar, cu un glonţ pe ţeavă.

Porni la drum pe străduţa întunecată. Cunoştea îndeajuns de bine Phnom Penh-ul ca să ştie încotro s-o ia. Străzile se încrucişau în unghi drept, ca în oraşele americane şi purtau numere.

Palin era slabă şi uşor de cărat, în ciuda loviturilor de picior pe care încerca să i le plaseze fără încetare. Dacă reuşea să evite barajele din intersecţiile importante, era în regulă.

*

* *

Mergând pe trotuarul bulevardului Sivutha, Malko ajunse aproape de intersecţia cu magistrala nord-sud, bulevardul Acharmean. Auzi în spate pârâiturile unui motor în doi timpi. Se întoarse: o Honda cu doi bărbaţi îl ajungea din urmă. Primul semn de viaţă de când plecase de la Palin de acasă. Nu avu timp să se ascundă. Honda opri scurt în faţa lui şi cel de pe locul din spate ţâşni cu pistolul în mână, interpelându-l nu prea politicos pe Malko în khmeră. Palin începu să vocifereze imediat pe un ton ascuţit, răsucindu-se ca o anghilă...

Cu ochii ieşiţi din cap de surpriză, tânărul cu pistolul contempla scena. Tovarăşul lui se apropie şi el. Plăcuţa de înmatriculare a Hondei era roşie: erau poliţişti, probabil vietnamezi.

Situaţia le depăşise aşteptările: nu vedeau în fiecare noapte un străin, cu o cambodgiană legată fedeleş şi pusă pe umăr. Prin gesturi, primul îi făcu semn lui Malko să o pună jos. Acesta fu nevoit să se supună. Palin protesta în continuare. Unul dintre poliţişti îi desfăcu legăturile şi celălalt îl percheziţiona pe Malko şi găsi pistolul... Tensiunea crescu dintr-o dată. Cei doi vietnamezi, extrem de incitaţi, nu vorbeau decât limba lor şi khmera şi nu-l puteau înţelege. Spre uşurarea lui Malko, unul dintre ei lansă un apel prin walkie-talkie... Aproape imediat, tonul lui Palin se schimbă: din virulent deveni plângăcios. Încercă să se îndepărteze, dar unul dintre poliţişti îi ordonă să rămână pe loc. Singura temere a lui Malko era ca ea să nu se folosească de acele de păr ca să scape prin surprindere de cei doi. Situaţia risca atunci să se complice serios...

Temerea sa nu se adeveri: o Volgă veche cu girofar sosi în câteva minute, sunând puternic din sirene. Din ea ieşiră doi poliţişti îmbrăcaţi în uniforme verde muştar, cu caschete turtite şi cu revolver la centură. Ascultară explicaţiile colegilor lor şi a

ale lui Palin, apoi şeful se întoarse spre Malko.

— Această femeie spune că aţi încercat să o violaţi şi că aveaţi intenţia să o aruncaţi în Mekong... spuse el într-o engleză stricată.

— E ridicol, protestă Malko. Este o persoană periculoasă, o polpotistă şi a încercat să mă ucidă. Acele de păr sunt otrăvite.

Cei patru poliţişti se întoarseră spre Palin. Cuvântul «polpotist» avusese efectul unui şoc electric. Şeful îi ordonă ceva, apoi repetă cuvintele, deoarece ea nu se mişcase. Într-un final, ea fu silită să scoată acele de păr şi să le arunce... Imediat, unul dintre poliţişti îi legă mâinile la spate cu cătuşele.

— Aveţi o armă asupra dumneavoastră, continuă poliţistul. Cine sunteţi?

— Arma aparţine acestei femei, zise Malko. Am să vă explic totul: sunt un prieten al căpitanului Jan Sarin. Anunţaţi-l imediat.

Numele poliţistului destinse atmosfera. Cu toate acestea îi puseră cătuşe şi lui Malko. Fu poftit să se urce pe bancheta din spate, în timp ce Palin se aşeză în faţă. Cei doi poliţişti se urcară pe Honda şi micul convoi porni.

— Mergem la cartierul general al poliţiei, pe bulevardul Tousamuth, anunţă gradatul.

*

* *

Clădirea Ministerului de Interne, unde se afla cartierul general al poliţiei, era o vilă colonială impozantă, de culoare gălbuie, izolată într-o grădină, aflată la colţul străzii 214 cu bulevardul Tousamuth, fost Norodom. În sala de la parter, câţiva poliţişti îşi pierdeau timpul. Nu se zărea nici un gradat. Nu dădură prea mare atenţie explicaţiilor colegilor lor, părând mult mai interesaţi de fizicul lui Palin care continua să geamă şi să se plângă. Lui Malko i se confiscă tot ce avea asupra lui, apoi unul dintre poliţişti deschise o uşă ce dădea spre subsol. Malko fu obligat să coboare. Pe culoarul central, luminat de un bec gălbui, se zăreau douăzeci de uşi. Totul în jur mirosea a aer închis şi a jeg. Poliţistul deschise prima uşă şi colegul său o puse pe Palin pe podeaua de pământ a celulei, fără să-i scoată măcar cătuşele.

Următoarea încăpere îi fu rezervată lui Malko, căruia, i se scoaseră totuşi cătuşele. Pentru a câştiga spaţiu, fuseseră create nişte compartimente din cărămidă, «celule» de 1,50 în pe 3 m. Minimum pentru a rămâne în viaţă. Nu exista nici o altă deschizătură în afară de uşă. O veche cutie de muniţii servea

drept tinetă. Cearceaful era negru de murdărie, iar perna era un simplu cilindru de lemn...

Uşa se închise şi Malko rămase în întuneric. Poliţiştii stinseseră de afară singurul bec!

*

* *

De la şase dimineaţa, Malko stătea cu urechea ciulită să audă zgomotele de pe culoar. La ora cinci, un gardian îi adusese o supă de orez împuţită, de care nici măcar nu se atinsese. Era imposibil să comunice cu cineva: nimeni nu vorbea engleza, nici vreo altă limbă ştiută de Malko. Uşile se deschideau şi se închideau, se auzeau strigăte, discuţii violente în cambodgiană şi câteodată bufnetul unui corp. Fără îndoială, se afla în pivniţele gestapoului local. Ştiind că acei poliţişti fuseseră formaţi de vietnamezi şi de KGB, nu se putea aştepta la nimic bun.

Dacă nu-l anunţa cineva pe Jan Sarin, Malko risca să zacă mult timp în văgăuna lui.

Strigă, bătu în uşa şi un poliţist cambodgian surâzător veni într-un târziu.

— *No scream!*[21] îi spuse el lui Malko, înainte să încuie uşa.

Reîncepu aşteptarea. Din fericire, nu-i luaseră ceasul... Cam pe la prânz, uşa fu deschisă de un gradat cu epoleţi roşii, îi făcu semn să iasă şi el urcă uşurat scara îngustă şi alunecoasă. Fu împins spre etajele superioare. Zări prin ferestre, jos în curte, printre maşini, o superbă motocicletă galbenă, cu un difuzor pe ghidon. Imobilul adăpostise cândva o bogată familie de colonialişti. La etajul doi, totul în jur părea mai curat... Cerberul lui deschise o uşă şi îl împinse înăuntru.

Prima persoană pe care o văzu fu Sopia Sen, instalată pe un scaun, machiată, plină de bijuterii, cu un aer de femeie de lume şi ţinând în mână o ţigară. Purta escarpeni şi o fustă îndeajuns de scurtă ca să-şi arate picioarele. Fără să vrea Malko fixă cu privirea mătasea grea a bluzei bej, care îi ascundea oribilul secret.

În faţa ei se afla o siluetă ghemuită pe un scaun lipit de perete. Era Palin, îmbrăcată cu rochia ei chinezească, acum plină de pete şi cu picioarele goale. Una dintre încheieturi îi era prinsă cu o cătuşă, cealaltă cătuşă fiind agăţată de piciorul biroului. Faţa îi era umflată, ochiul stâng era complet închis şi pe buze avea sânge uscat. Braţul stâng era umflat, de parcă îi fuseseră

[21] Nu strigaţi! (n.a.).

zdrobite toate oasele. Cum stătea aşa cu capul în piept, părea în comă şi nu schiţă nici o mişcare când Malko intră în cameră.

Cu un aer sever, căpitanul Jan Sarin stătea la birou.

O mutră de măcelar, cu părul negru şi lins, îmbrăcat sau mai degrabă încorsetat într-o uniformă kaki şi cu mâinile pline de inele. În faţa lui se aflau acele de păr cu care Malko era gata să fie ucis.

— Vi-l prezint pe căpitanul Jan Sarin, anunţă Sopia Sen cu vocea sa plăcută. Este comandantul Biroului Doi şi este un prieten *personal.*

Accentuase cuvântul personal… Căpitanul ocoli biroul şi îi strânse cu putere mâna lui Malko, bolborosind câteva vorbe într-o engleză practic de neînţeles.

— Căpitanul nu vorbeşte engleza, comentă suav Sopia Sen, dar vă mulţumeşte pentru că l-aţi ajutat să captureze această femeie care este extrem de periculoasă. I se spune Prinţesa Roşie.

— Cum m-aţi găsit? întrebă Malko.

— Chieng a venit să-mi spună că aţi dispărut şi am luat legătura imediat cu căpitanul. Avea dosarul dumneavoastră pe birou.

Chieng servise totuşi la ceva… Un amănunt important îl intriga pe Malko.

— Am văzut această femeie în compania căpitanului, spuse el. Nu ştia cine este?

Sopia traduse întrebarea şi poliţistul dădu din cap cu putere, vexat ca la vederea unui păduche.

— Căpitanul este foarte furios. Această femeie trecea drept animatoare, folosind un nume fals. În realitate, se numeşte Palin Yukanthor şi este descendenta unei familii regale khmere, care a trecut de partea polpotiştilor de multă vreme. Era considerată moartă.

Căpitanul se lansă în nişte explicaţii amănunţite, traduse treptat de Sopia.

— De la şapte dimineaţa se ocupă de acest caz: i-au percheziţionat casa şi au găsit documente foarte compromiţătoare. Ocupă un rang important în rândul polpotiştilor.

Îşi încrucişă privirea cu cea a Sopiei Sen, care, întrerupându-l pe căpitan, se grăbi să precizeze:

— Palin Yukanthor aparţine clanului lui Ta-Mok.

Căpitanul aprobă din cap cu gravitate. Astfel totul era clar.

Era primul fir de nisip strecurat în minunata maşinărie a CIA. Numitul Ta-Mok nu aştepta liniştit să i se pună capul pe butuc. Poliţistul cambodgian luă unul dintre acele de păr şi îl agită prin faţa lui Malko, comentând ceva ce fu tradus imediat.

— Această femeie a comis mai multe crime folosind această metodă. Victimele au fost informatori de-ai noştri.

Altfel spus, spioni…

— Căpitanul este foarte mulţumit, continuă Sopia Sen cu căldură, l-am explicat ce rol important jucaţi în tentativa de reconciliere naţională şi primul-ministru Hun Sen a binevoit să confirme…

Malko o privi pe Palin, imobilă şi mută ca o fantomă.

— Este foarte grav că Ta-Mok este la curent, spuse el. Cu siguranţă că această femeie nu este singură la Phnom Penh. Complicii ei vor face totul pentru a sabota acordul nostru.

Traducere, o altă discuţie şi Sopia Sen continuă.

— Căpitanul a găsit la ea documente care nu au fost încă analizate. Cât despre complicii ei, nu a vrut să ne spună până acum numele lor, dar îşi va schimba atitudinea în curând. Avem metode să o convingem… Cu siguranţă că este o femeie rezonabilă. Am recuperat o parte din materialul utilizat de polpotişti pentru a-şi face adversarii să vorbească şi justiţia va avea astfel de câştigat şi ea.

Jan Sarin se întoarse spre Palin, apostrofând-o pe un ton dispreţuitor. «Prinţesa Roşie» nu reacţionă în nici un fel, ca şi când era deja moartă. Malko nu se simţea în largul lui. Drepturile Omului erau o noţiune necunoscută în acest univers feroce.

Doi poliţişti intrară şi se apropiară de Palin. Sopia Sen anunţă imediat, zâmbind pofticios:

— O vor interoga. Trebuie aflată întreaga reţea a lui Ta-Mok de la Phnom Penh; dacă nu, vom avea probleme. Liniştiţi-vă însă, va vorbi…

Unul dintre poliţişti se pregătea să desprindă cătuşa de piciorul biroului. Celălalt o ţinea pe Palin, care stătea cu greu în picioare… Primul încercă să-i lege mâinile la spate, dar nu reuşi să ducă gestul până la capăt. Cu un salt formidabil, Palin reuşi să se ridice. Cu mâna îngreunată de cătuşă, mătură aerul şi strivi faţa celui de-al doilea poliţist.

Ca un arc puternic, piciorul i se întinse la orizontală, lovindu-l pe primul poliţist în gât şi zdrobindu-i traheea. Acesta se clătină

şi se dădu înapoi. Agitat, căpitanul încercă să-şi scoată pistolul din toc. Sopia Sen încremenise, ca paralizată.

Malko făcu un pas pentru a o apuca de mijloc. Cu un strigăt feroce, ea îi trase un pumn care îi tăie răsuflarea. Cu cătuşa atârnând, ea deschise uşa şi ţâşni pe hol. Malko o văzu năpustindu-se pe scară... Căpitanul Jan Sarin îşi recuperase arma şi sângele rece. La rândul lui, se precipită pe urmele femeii, cu arma în mână şi bolborosind ordine în limba sa. Malko îl urma. Ajunseră la parter. Palin dispăruse deja. Poliţiştii buimăciţi nu-şi dădeau prea bine seama ce se întâmplase. Căpitanul strigă adunarea şi întreg grupul ieşi pe uşa Ministerului de Interne. Palin alerga pe bulevardul Tousamuth, la o sută de metri în faţa lor, zigzagând printre biciclete şi Honda. Un poliţist în civil se urcă pe motocicleta galbenă şi porni în urmărirea ei. Căpitanul, Malko şi ceilalţi preferară să-şi continuie drumul pe jos, îmbrâncind pietonii şi fiind gata să fie striviţi de vreo zece ori. Cu toate că era în picioarele goale, Palin fugea foarte repede. Poliţistul pe motocicletă ajunse în spatele ei. Malko îl văzu scoţând arma de la brâu şi fluturând-o a ameninţare.

Lângă el, căpitanul urlă ceva, dar cuvintele se pierdură în pârâiturile motocicletelor.

Brusc, Palin se întoarse şi îl zări pe poliţistul care se apropia de ea. Se opri şi îl aşteptă. Acesta ajunse lângă ea şi făcu un salt, sărind de pe motocicletă. În momentul în care întindea mâna ca să o prindă de guler, Palin îşi aplecă trupul aproape la orizontală şi îi expedie o lovitură de picior formidabilă, care îl dezechilibră. Se urcă dintr-un salt pe motocicleta galbenă, în timp ce el cădea la pământ.

Nebun de furie, el se ridică şi, ţinând arma cu ambele mâini, începu să tragă asupra fugarei. Un ciclo-taximetrist care mergea în zig-zag în faţa lui primi glonţul drept în frunte şi se lovi de o Honda care venea din sens invers. Poliţistul continuă să tragă, în ciuda strigătelor căpitanului Sarin.

Deodată, motocicleta condusă de Palin intră în derapaj şi fu strivită de o camionetă. Fugara fu proiectată pe caldarâm, se rostogoli şi rămase întinsă pe spate. Când Malko şi poliţiştii ajunseră în dreptul ei, ea tremura uşor, cu ochii fixând cerul. O pată de sânge se mărea văzând cu ochii pe rochia de un albastru electric. Căpitanul Sarin se precipită şi îi desfăcu nasturii, dând la iveală o gaură cât pumnul, orificiul de ieşire a glonţului, chiar deasupra sânului stâng. Palin îşi mişca întruna capul şi pe buze

începu să înflorească o spumă roşiatică. Îşi strânse genunchiul într-un gest reflex.

Poliţistul care trăsese privea scena cu un aer stupid, ţinând încă arma în mână. Părea extrem de tânăr; ceilalţi degajau circulaţia îngreunată de corpul întins în mijlocul drumului şi de motocicleta culcată pe o parte.

— Va muri, spuse Malko.

Nimănui nu părea să-i pese.

Îngenunchiat lângă rănită, căpitanul Sarin încerca să-i vorbească. Cu un efort supraomenesc, ea întoarse capul spre el, încercând să-l scuipe în faţă. Forţele îi erau pe sfârşite, căci scuipatul căzu pe buzele groase, care acum păreau violete.

Gâfâind şi cu părul vâlvoi, ajunse acolo şi Sopia Sen care îl apostrofă violent pe căpitan, care răspunse pe acelaşi ton. În depărtare se auzi sirena unei ambulanţe. Malko privea rănita. Pieptul i se ridica din ce în ce mai slab şi spuma roşiatică de la colţul buzelor se transformase în lichid: agoniza.

— Cine e imbecilul care a tras? îl întrebă Sopia Sen pe căpitan.

— Acela, spuse cambodgianul, arătându-l pe poliţist.

Fără un cuvânt, ea se îndreptă spre el, începând să-l pălmuiască din toate puterile, o dată, de două ori, înjurându-l în acelaşi timp. Acesta puse arma jos, căzu brusc în genunchi pe caldarâm, cu mâinile împreunate deasupra capului şi bolborosi un şir de cuvinte de neînţeles.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— L-am spus că preşedintele Hun Sen îl va împuşca, mormăi cambodgiana. Aveam absolută nevoie de informaţiile ce care această femeie ni le-ar fi putut furniza.

Ambulanţa opri lângă ei în scrâşnete de cauciucuri şi doi infirmieri apărură, dând la o parte mulţimea compactă. În momentul în care se aplecau să pună corpul pe o brancardă, Palin Yukanthor avu un ultim spasm şi rămase nemişcată.

Murise.

Copleşit, căpitanul îşi trecu mâna prin părul negru şi des. Malko încerca acelaşi sentiment. În ciuda asigurărilor foştilor săi prieteni, Ta-Mok nu se da bătut. În spatele lui Palin Yukanthor erau alţii şi următoarea ţintă nu putea fi decât Malko.

Capitolul XI

— Polpotiştii scriu mult, comentă Sopia Sen, pe un ton acerb. Oamenii căpitanului Sarin au găsit documente foarte interesante în casa lui Palin Yukanthor. Instrucţiuni personale ale lui Ta-Mok, ce confirmă dorinţa lui de a face cu orice preţ ca negocierile noastre să eşueze.

— Cum? întrebă Malko.

Se întorseseră în biroul căpitanului Jan Sarin, pe bulevardul Tousamuth. Ofiţerul examina hârtiile găsite în grădina «Prinţesei Roşii». O ambulanţă transportase corpul lui Palin Yukanthor la spitalul 17 Aprilie, pus la punct de bulgari după plecarea est-germanilor.

— Această Palin avea drept misiune eliminarea fizică a celor amestecaţi în negociere şi care se află la Phnom Penh, explică Sopia Sen. După dumneavoastră, eu eram următoarea pe listă.

— Noi suntem doar intermediari, obiectă Malko.

— Ta-Mok speră să-i descurajeze în acest fel pe partenerii noştri cambodgieni care au interese diferite, câştigând astfel timp până la următoarea ofensivă polpotistă care va întrerupe discuţiile.

Malko se gândi din nou la optimismul lui Chang, mesagerul khmerilor roşii de la Pailin, pe care îl întâlnise în bungaloul de la *Samaki.* Nu vedea cum foştii lui prieteni l-ar fi putut atrage pe Ta-Mok într-o capcană, în circumstanţele date. Grăuntele de nisip se transforma într-un zid de beton…

Căpitanul ridică privirea dintre hârtii şi îi adresă o frază lungă, tradusă imediat de Sopia Sen.

— Prietenul nostru crede că Palin Yukanthor era responsabilul reţelei polpotiste de aici. După moartea ei, reţeaua riscă să fie paralizată.

— Să sperăm, spuse Malko, fără să-şi facă prea multe iluzii.

Aparent, poliţia nu cunoştea existenţa reţelei paralele a khmerilor roşii «buni»… Vizibil enervată, Sopia Sen se ridică.

— Veniţi, spuse ea, avem de vorbit. Să mergem să mâncăm la *Lipp.*

Unul dintre cele mai puţin proaste restaurante, situat în faţa spitalului Calmette. Un umbrar, ventilatoare şi orez fără furnici!

Se despărţiră de căpitanul Jan Sarin şi, pe scară, Malko o întrebă pe cambodgiană:

— Cum m-a identificat Palin Yukanthor?

— Nu ştiu, mărturisi Sopia Sen. Suntem înconjuraţi de duşmani. Va trebui să ne întărim precauţiile.

Poate să fi circulat într-un tanc, căci altceva Malko nu vedea ce ar fi putut face. Cu acelaşi surâs pe chip, Chieng aştepta lângă Toyota şi îi strânse mâna cu putere lui Malko.

— Unde aţi fost aseară? întrebă Malko.

— Dumneavoastră plecat, nu avut nevoie de mine, spuse şoferul, surâzând larg.

Hotărât lucru, nu era un om cu iniţiativă…

Sopia Sen aşteptă să se instaleze într-una din boxele de la *Lipp* şi intră în subiect. În sala principală televizorul urla ca un apucat, protejându-le astfel conversaţia.

— Acest incident nu schimbă cu nimic planurile noastre, spuse ea, plină de aplomb.

— Nu sunt de aceeaşi părere, obiectă Malko. Dacă Ta-Mok este la curent, avem puţine şanse să-l prindem în cursă. Singurul mod în care ne putem realiza planul este să renunţăm la suprimarea lui şi să încheiem un acord. Voi încerca să-mi contactez mandatarii, ceea ce vă rog să faceţi şi dumneavoastră în ceea ce vă priveşte.

Sopia Sen îşi încrucişă nervoasă picioarele.

— Nici nu se pune problema, spuse ea scurt. Mai întâi, nu avem nici o şansă să încheiem un acord cu Ta-Mok. Îi urăşte pe occidentali şi ştie că există şansa de a pune în aplicare Soluţia Roşie, în cazul în care foştii lui prieteni nu ajung la o înţelegere cu vietnamezii moderaţi şi cu americanii. Pe de altă parte, vreau capul lui.

Tăcerea grea îi acoperi spusele. Se aflau în impas. Sopia încheie subiectul, zâmbind radios.

— De altfel, de ce vă bateţi capul? Chang, cel cu care v-aţi întâlnit, v-a confirmat că vă va aduce capul lui Ta-Mok în câteva zile. Lăsaţi-l să se descurce…

— Nu suntem cu adevărat siguri de amestecul direct al lui Ta-Mok.

Sopia se strâmbă dispreţuitor.

— Sunt vicleni şi Ta-Mok nu poate refuza să asiste la o reuniune plenară a Angkar-ului, al cărui fondator este. Pol Pot însuşi l-a convocat. Cel cu care v-aţi întâlnit la *Samaki* este

secretarul lui Pol Pot. El este cel care a îndeplinit toate misiunile secrete în China şi Thailanda. Prezenţa sa este garanţia că vom trata la cel mai înalt nivel.

— Se mai află încă la Phnom Penh?

— Nu ştiu nimic. Refuză să intre în contact direct cu mine... Poate că ştie prietena dumneavoastră Jane Baron.

Malko se ridică.

— Mă îndoiesc, dar am să o întreb. În orice caz, trebuie să o informez despre ce s-a petrecut aseară.

*

* *

Land Cruiserul mare pe care scria WORLD HANDICAP se afla în faţa porţii vilei lui Jane Baron. Malko împinse poarta de lemn şi traversă grădina. O găsi pe Jane Baron în birou, completând formulare, cu fermecătoarea Sherry lângă ea. La vederea lui Malko, aceasta arboră imediat o expresie ofensată, îşi strânse documentele şi ieşi din cameră, fără să-i răspundă la salut. Jane Baron îl privi întrebător.

— Noutăţi?

— Da, spuse Malko, dar nu din cele mai bune.

Când termină de povestit, americana avea trăsăturile descompuse.

— Este o catastrofă, spuse ea. Trebuie să-i prevenim imediat pe cei de la Pailin.

— Cel cu care m-am întâlnit la sugestia dumneavoastră, Chang, mi-a dat o legătură, mai sigură decât a dumneavoastră.

— Lăsaţi-vă şoferul aici, spuse ea, vă voi conduce eu imediat.

După ce îl trimise pe Chieng la Cambodiana, Malko se urcă în Land Cruiserul alb. Avură nevoie de douăzeci de minute ca să ajungă la mica piaţă de la Toutophom. Găsiră repede colţul anticarilor şi al vânzătorilor de aur. Standul 24 avea patru metri pătraţi şi proprietarul lui picotea într-un hamac, deasupra unei vitrine în care se aflau claie peste grămadă statuile unor buddha, ale unor bonzi şi câteva porţelanuri. Vânzătorul, un cambodgian fără vârstă, cu riduri adânci şi părul prea lung, coborî fără prea mare grabă de pe stănoagă. Cei din ONG-uri nu cumpărau mare lucru.

— Aţi primit cumva rubinul de cinci carate de la Pailin? spuse Malko. E ceva urgent...

Ghemuit pe un taburet, negustorul părea că nu auzise şi scoase o cutiuţă în care se aflau câteva rubine microscopice,

învelite în vată. Malko se uită la ele. Pentru cine trăgea cu ochiul, era doar o scenă banală. Împinse rubinele spre proprietar.

— Când îmi puteţi aduce rubinul acela mare? repetă el. Este foarte urgent.

Impasibil, negustorul îi spuse într-o engleză stricată:

— *Tomorrow. Six o clock*[22]*.*

Jane Baron puse pe tejghea o carte de vizită, pe care era notată în khmeră adresa vilei sale.

— *This place*[23]*,* completă ea.

Plecară aşa cum veniseră. Nu aveau altceva de făcut decât să aştepte, sperând că Chang era în continuare la Phnom Penh. Malko îşi vârâse Coltul 45 la centură, sub cămaşă. Din nefericire, era aproape imposibil de prevăzut un atentat, din cauza sutelor de vehicule pe două roţi care circulau în ambele sensuri. Jane Baron părea extrem de nervoasă.

— Dacă nu reuşim, zise ea, trebuie să mergem personal la Pailin.

— Sper că nu vom ajunge la aşa ceva, suspină Malko.

Să traversezi Cambodgia în asemenea condiţii…

*

* *

Plecând din piaţă, Jane Baron îl lăsase pe Malko la *Cambodiana.* Profitase de răgaz şi se dusese la piscina aflată vizavi de fluviul Mekong. Cu semnale scurte de sirenă, un cargou vietnamez intra în port. Şoseaua Nr. 1 şi Mekongul erau cordoanele ombilicale ale ţării, celelalte frontiere cu Vietnamul fiind mai mult sau mai puţin sub controlul khmerilor roşii.

În momentul în care urca în cameră, îl ajunse din urmă un boy care îi dădu o hârtie împăturită. O deschise şi citi câteva rânduri în rusă.

Aş dori să treceţi pe la ambasadă oricând doriţi, ca să ne vedem. Cât mai repede posibil. Vladimir Kartoff.

Împături gânditor hârtia. Nu cunoştea nici un Vladimir Kartoff şi cu toate acestea mesajul îi era adresat. De când cu perestroika, ştia că relaţiile dintre KGB şi CIA se modificaseră profund, mergând până la a colabora câteodată. Din cauza legăturii lor strânse cu cambodgienii, sovieticii erau cu siguranţă la curent cu prezenţa sa la Phnom Penh.

---

[22] Mâine. La ora şase (n.a.).

[23] La această adresă (n.a.).

În cameră, dădu de o nouă cameristă, cu trăsături fine, machiată, îmbrăcată într-o fustă mulată, de culoare mov. Se învârti prin încăpere, aranjând lucrurile şi arătându-i cum funcţionează aerul condiţionat şi televizorul. Brusc, se dumiri: o mai văzuse la barul de la parter. Ori personalul de la *Cambodiana* era polivalent, ori îl supraveghea.

După multe plecăciuni, camerista plecă şi el se schimbă. Chieng nici măcar nu clipi când îi indică destinaţia. În această ţară, unde jocul dublu sau chiar triplu era la ordinea zilei, cine s-ar fi mirat că un agent CIA se duce la ambasada URSS?

Malko îşi spuse numele în interfonul încastrat în poartă, arătând că era aşteptat şi poarta se deschise. În hol, o matroană posacă, de modă veche, îi indică să aştepte într-un mic salon.

Nu părea prea promiţător... Pereţi verzui, nici o deschizătură în afară de uşă, nici urmă de decoraţiuni, doar o masă cu reviste vechi sovietice şi două canapele roase şi gloduroase, pline probabil de microfoane...

Nu aşteptă prea mult. Un blond voinic, cam de treizeci de ani, cu trăsături efeminate, intră în cameră. Ţinea în mână o sacoşă neagră şi îl salută pe Malko înainte să se aşeze.

— Vladimir Kartoff, al Doilea Secretar.

— N-am avut plăcerea să ne cunoaştem, răspunse Malko în ruseşte. Sunteţi sigur că pe mine mă căutaţi?

— Absolut, confirmă diplomatul sovietic. Sigur că nu ne-am întâlnit niciodată, domnule Linge, dar sunteţi extrem de cunoscut şi apreciat în piaţa Dzerjinsky.

Hotărât lucru, o văzuse şi pe asta. Rusul vorbea pe un ton foarte scăzut, ca şi când s-ar fi temut de propriile microfoane. Surâzând nefericit, îl întrebă:

— Nu cumva vorbiţi vietnameza?

— Nu, din nefericire, răspunse Malko. De ce?

— Am studiat timp de şase ani şi în ultima clipă, în loc să fiu trimis la Hanoi, am ajuns aici, unde n-am prea avut ocazia să o vorbesc. Din fericire, mă descurc bine în engleză şi văd că vorbiţi perfect limba noastră.

— Mulţumesc, spuse Malko. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Sovieticul surâse încântat.

— Aţi făcut deja foarte mult, domnule Linge! Guvernul nostru urmăreşte cu interes şi simpatie eforturile conducătorilor dumneavoastră în reglementarea problemei cambodgiene.

Pentru început, aş vrea să vă asigur că nu veţi întâmpina nici un obstacol din acest punct de vedere.

— Asta speram şi eu, recunoscu Malko, dar situaţia nu este uşoară. Sunteţi sigur că aliaţii vietnamezi doresc cu adevărat această rezolvare, în locul Soluţiei Roşii?

Kartoff îşi frecă bărbia imberbă.

— Încercăm să-i convingem pe prietenii noştri de la Hanoi, explică el. Nu realizează încă faptul că este ultima lor şansă să-şi păstreze poziţia în această ţară; pentru că noi am stopat orice ajutor economic începând cu 1 ianuarie 1990, din raţiuni interne. Centrul nostru cultural va mai funcţiona şase luni aici, apoi îl închidem. Eu însumi am primit o nouă misiune.

— Credeţi că această coaliţie, khmeri roşii, cambodgieni moderaţi şi americani, este viabilă?

Sovieticul avu un gest evaziv.

— Este singura şansă a Cambodgiei. Hun Sen este un moderat, polpotiştii cu care trataţi şi-au pierdut ţâfna, iar ceilalţi, ca prinţul Sihanouk, vor accepta orice. Sigur că în sânul Biroului Politic de la Hanoi există opoziţii puternice. Este vorba de cei în vârstă, «brejneviştii», între şaptezeci şi optzeci de ani. Reprezentanţii lor lucrează pe ascuns aici la aplicarea Soluţiei Roşii. Trebuie să-i daţi bătaie.

— Chinezii îi susţin pe khmerii roşii?

Sovieticul surâse mâhnit.

— Şi acolo tot de bătrâni e vorba. Au legături istorice cu cei din Biroul Politic vietnamez, chiar dacă de atunci încoace interesele lor nu mai coincid. Pentru ei, o soluţie autentic «socialistă» este preferabilă, mai ales că oamenii lui Hun Sen au destule arme să poată trata pe picior de egalitate cu polpotiştii. Numai că, economic vorbind, lipsită de sponsori, Cambodgia este condamnată la o autarhie mizerabilă, care o va aduce în situaţia Birmaniei. Nimic nu ar putea să placă mai mult khmerilor roşii, al căror ideal din 1975…

Malko ştia toate acestea…

— Vă mulţumesc pentru această analiză, zise el, dar…

Vladimir Kartoff aprinse o ţigară.

— Am vrut să vă văd ca urmare a incidentului cu Palin Yukanthor. Avem corespondenţi în Biroul Doi, care ne ţin la curent cu multe lucruri. Fiţi foarte prudent: chiar dacă moderaţii vă sunt aliaţi, această alianţă se poate destrăma foarte uşor în cazul unui eşec.

— Adică?

Sovieticul adoptă o atitudine destinsă.

— Cunoaşteţi micile ciudăţenii ale lumii socialiste? Ne place să ştergem temeinic urmele erorilor istoriei noastre oficiale. Dacă Soluţia Roşie va învinge, mă tem că domnul Hun Sen şi prietenii lui îşi vor face o datorie de onoare în a şterge urmele «deviaţionismului» lor. În două vorbe: Cambodgia era o capcană din care nu se putea ieşi decât prin Vietnam. Dacă negocierile preliminare cu khmerii roşii eşuau, aliaţii lui Malko riscau să fie ispitiţi să-l facă să dispară.

Sovieticul vorbea încet şi pe un ton plăcut, ca un preot la spovedanie... Atmosfera închisă din camera micuţă şi prea încălzită întărea senzaţia de nelinişte.

— Nu ezitaţi să mă contactaţi, spuse Vladimir Kartoff, ridicându-se. Am primit ordinul să urmăresc de aproape aceste negocieri. Poate că v-aş putea face un serviciu cândva. Nu aveţi o infrastructură prea strălucită aici...

Era un eufemism...

Iată că Malko se afla sub protecţia KGB-ului sau a ceea ce mai rămăsese din el... Trebuia să cearnă foarte atent spusele sovieticului... Însă în acest univers nebun, era mai bine decât nimic.

Vladimir Kartoff îl însoţi pe Malko până la gardul ambasadei şi îi strânse călduros mâna.

— Vremurile s-au schimbat, spuse el şi sunt mulţumit că ţările noastre au ajuns în sfârşit să se înţeleagă. Să încercăm să evităm aplicarea în Cambodgia a acestei Soluţii Roşii.

*

* *

Malko strivi un ţânţar care i se aşezase pe antebraţ. La căderea serii, roiau cu miile. Instalat pe veranda vilei lui Jane Baron, lupta cu căldura bând suc de lămâie cu gheaţă. Înăuntru era şi mai rău: acelaşi ventilator astmatic. Americana sunase de urgenţă la Ministerul Sănătăţii şi Malko aştepta mesagerul din partea lui Chang. Din ajun, de ia întâlnirea cu diplomatul sovietic, îşi stăpânea cu greu nerăbdarea, pândind un posibil atac.

Nu considerase util să o pună la curent pe Jane Baron cu vizita făcută lui Kartoff, ca să nu o şocheze. Ezita între căldura lipicioasă a salonului şi atacurile ţânţarilor, când văzu poarta grădinii mişcându-se. Întinse instinctiv mâna spre sacoşa în care avea Coltul. I se strânsese inima, dar nu era decât trupeşa

Sherry. Văzându-l pe Malko, ea şovăi.

— Ce faceţi aici? întrebă ea, la fel de agresivă.

— Dar dumneavoastră? Credeam că aţi plecat la Kompong Thom.

— Drumul este închis, mărturisi ea, plină de jale. Ticăloşii de khmeri roşii. Au organizat o ambuscadă şi au murit unsprezece persoane.

Tânăra se trânti într-un fotoliu în faţa lui.

— Ce aş mai face o baie, suspină ea. Crăp de cald. La mine la *Monorom* nu e decât un duş cu apă murdară.

— Şi cine vă împiedică? o întrebă Malko.

Sherry îl privi mânioasă.

— Dumneavoastră! N-am chef să vă văd apărând ca deunăzi.

— Nu mai sunt la vârsta când te culci cu o fată cu forţa, răspunse Malko, surâzând angelic şi acum aştept pe cineva.

Privirea tinerei se întunecă şi ea rânji:

— Un «spook»[24], cu siguranţă! Sunt sigură că nu sunteţi cine spuneţi, iar Jane nici atât. Faceţi afaceri murdare în loc să-i ajutaţi pe aceşti nefericiţi de cambodgieni.

— Încetaţi cu prostiile, spuse Malko agasat şi duceţi-vă la baie. Vă jur că nu mă mişc din acest fotoliu, chiar dacă vă înecaţi.

Fără replică, Sherry se ridică şi dispăru în casă, ieşind după câteva clipe înfăşurată într-un prosop care o acoperea de la subsuori până în călcâie. Traversă foarte demnă terasa şi dispăru în anexa botezată sală de baie. Numărând minutele, Malko începu să se lupte din nou cu ţânţarii. Deodată, un strigăt venind dinspre dependinţe îl făcu să tresară. Încă unul şi mai ascuţit.

Scoţând Coltul din sacoşă, se repezi spre «baie» şi intră. La început nu văzu decât torsul lui Sherry ieşind din apă. Privirea ei îngrozită fixa marginea căzii de piatră. Privi şi el într-acolo şi descoperi un scorpion negru în echilibru deasupra apei. Malko ezită. Scorpionii ştiau să înoate. Dacă îi dădea un picior, insecta risca să cadă în apă şi să o muşte pe tânăra americană.

— Nu mişcaţi! spuse el, calm.

Paralizată de frică, Sherry nici nu era în stare. Apucând Coltul cu ambele mâini, Malko ochi cu grijă insecta şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul făcu să tremure pereţii. Proiectilul de calibrul 45 pulverizează literalmente scorpionul.

Ameninţarea odată dispărută, Sherry ţâşni goală puşcă din cadă, ca împinsă de un resort. Malko avu timp să vadă o crupă

[24] Un tip oribil (n.a.).

somptuoasă şi o blăniţă roşcată şi ea i se aruncă în braţe… tremurând încă de groază. Malko o cuprinse cu braţul după talie şi ea se lipi de el, gata să-l sufoce.

— *My God!* exclamă ea cu vocea pierdută. A murit?

— S-ar părea că da… spuse Malko.

Rămaseră în aceeaşi poziţie câteva secunde, apoi ea se desprinse, apucă prosopul şi se înfăşură în el.

— De ce aveţi pistol? întrebă ea, brusc.

Malko surâse.

— Pentru tot felul de lighioane murdare…

Sherry ridică din umeri.

— Nu spuneţi prostii. Sunteţi spion!

Devenea o obsesie. Malko zări un sân somptuos ieşind din prosop şi spuse gânditor:

— Aveţi într-adevăr un piept minunat…

Ea făcu un pas înainte pentru a ieşi, dar el o cuprinse cu braţele, imobilizând-o.

— Opriţi-vă! zise Sherry luptându-se şi nu prea. Ce va spune Jane, dacă vine acum?

— Că v-aţi umanizat, spuse el pe un ton de conversaţie.

— Opriţi-vă! Mai bine spuneţi-mi ce faceţi în Cambodgia.

El îi închise gura cu un sărut şi schiţă gestul de a trage de prosop. Sherry întoarse capul şi scoase un strigăt scurt.

— Sunteţi nebun, plecaţi!

— Dumneavoastră m-aţi chemat, remarcă el.

— Adevărat, recunoscu ea, suspinând. Mi-a fost îngrozitor de frică…

Era în continuare lipită de el şi Malko îi cuprinse încetişor un sân. Era greu şi tare şi sfârcul se ridică imediat, ca împins de un resort secret. Privirea ochilor verzi se tulbură.

— Ticălosule! spuse sec Sherry. Nu încercaţi să mă violaţi.

Atitudinea îi dezminţea vorbele. Îşi împingea bazinul spre Malko şi nu încerca să scape din braţele lui.

Dădu drumul sânului, oprindu-se asupra feselor, pe care le mângâie cu amândouă mâinile. De această dată, Sherry se desprinse de el, lăsă prosopul să cadă şi intră în cadă, arătându-şi pentru câteva clipe fesele sublime. Malko se gândea dacă să intre şi el în apă, dar auzi nişte paşi pe verandă. Ieşi, ascunzând Coltul sub cămaşă. Un cambodgian necunoscut, de vreo patruzeci de ani, aştepta.

— Pe cine căutaţi? întrebă Malko.

Celălalt schiţă un surâs şi răspunse:

— Am întâlnire cu o persoană care doreşte un rubin foarte frumos.

— Eu sunt. L-aţi adus?

Cambodgianul se apropie şi îi spuse pe un ton scăzut:

— Am un mesaj de la *lauk* Chang. Vrea să vă vadă miercuri. Peste două zile.

— Unde? întrebă Malko.

— La templul Bayon, la Siem Reap. La baza celor patru turnuri pătrate.

Bayon făcea parte din ansamblul templelor de la Angkor.

— De ce aşa departe? Nu poate veni la Phnom Penh?

— Nu ştiu, domnule, spuse politicos cambodgianul. *Lauk* Chang vă aşteaptă pe la unsprezece. Mi-a spus să vă comportaţi ca un turist care vrea să viziteze templele. Vă va găsi cu uşurinţă. Acum trebuie să plec.

— Nu-i puteţi transmite un mesaj?

— Nu, domnule.

Salută din cap şi se îndepărtă. Malko îl urmări de la distanţă şi inspectă strada. Era pustie. Emisarul se pierduse deja în întuneric. Privi spre casă gânditor. De ce la Angkor? Era în apropierea zonei controlate de Ta-Mok.

Întâlnirea i se părea stranie. Dacă Chang avea ceva să-i comunice, de ce nu-l contactase *personal?* Doar Malko era acela care dorise să-l vadă.

Oare Chang se aliase cu Ta-Mok?

În Asia, totul era posibil. În acest caz, Malko era atras într-o cursă. Sau, dintr-un motiv necunoscut, Chang nu se putea întoarce la Phnom Penh şi voia să afle mesajul lui Malko.

În orice caz, Malko nu putea ignora această întâlnire. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să reducă riscurile la minimum, aceasta în cazul în care era posibil. Locui ales – un templu vizitat de turişti – părea să îndepărteze un anumit număr de posibilităţi neplăcute. Nu se putea lămuri decât dacă făcea această călătorie la Siem Reap.

Sherry ieşi din «baie» şi trecu prin faţa lui, drapată demn în prosop. Magia se destrămase. Dacă nu ar fi fost mesagerul lui Chang, ar fi violat-o în cadă. Lupta nu era încă pierdută. Lăsând viitorul să decidă, îl căută pe Chieng, care aştepta lângă Toyota.

— Cum ajungem la Angkor? întrebă el. E departe pe şosea?

Cambodgianul râse politicos.

— Nu, nu departe, dar nu posibil pe şosea. Mulţi polpotişti… mers avion. Întors seara. Vreţi vizitat temple de la Angkor?

— Exact, spuse Malko.

*

* *

Toate funcţionarele de la Air Kampuchia erau adunate în jurul unei mese joase, ascultând peroraţiile uneia mai în vârstă. Malko, care aştepta deja de zece minute, se plictisi şi se apropie.

— Aş vrea un bilet, spuse el.

Una dintre fete îi spuse imediat, pe un ton sfios:

— Aşteptaţi, domnule, suntem într-o şedinţă politică de stabilire a poziţiei lucrătorilor Aviaţiei Civile din Kampuchia.

Numita Aviaţie Civilă se reducea la două Antonovuri 24 străvechi, oferite de ruşi şi un Caravelle antic, ce putrezea pe aeroportul din Bangkok din 1975… Un afiş recent al companiei Air France, lipit pe zid, anunţând noile zboruri Paris-Tokyo fără escală, cu Boeing 747.400, ajuns acolo Dumnezeu ştie cum, îl lăsă indiferent.

Reuniunea se termină în sfârşit şi putu obţine biletul, arătând autorizaţiile necesare. Sopia Sen se ocupase de ele chiar în acea dimineaţă. Ieşi şi se duse la Jane Baron, care îl aştepta în Land Cruiserul alb.

— Am să vă conduc mâine, propuse ea. Oricum trebuie să merg la aeroport să aştept pe cineva care vine de la Saigon. Apropo, ce i-aţi făcut lui Sherry?

— Nimic, din păcate. De ce?

— Mi-a spus lucruri foarte frumoase despre dumneavoastră.

*

* *

Cu mâna pe claxon, Chieng se străduia să pătrundă printre ciclo-taxiuri şi puţinele maşini. Jane Baron îl anunţase pe Malko la *Cambodiana* că intervenise ceva şi acum era gata să piardă avionul şi implicit întâlnirea. Scrâşnind din dinţi, nu spunea nimic, numărând minutele. Ajunseră la vechiul aeroport la 8.28. Avionul pleca la 8.30…

— Nu putut luat Colt, îl avertiză Chieng. Eu păstrat pentru dumneavoastră. Mult controale.

Malko nu avea chef să se despartă de Coltul lui. Neţinând seama de avertismentul lui Chieng, se hotărî să-şi încerce şansa şi se precipită ca un nebun, agitând biletul şi îmbrâncind poliţişti şi stewardese. Se opri la marginea pistei: Antonovul 24 era acolo,

cu motoarele pornite şi cu uşa deja închisă. Nu fu lăsat să treacă. Era imposibil să se facă înţeles în uruitul motoarelor. Din cabina lui, pilotul observa scena. Malko agită înspre el o hârtie de 20 de dolari şi peste câteva clipe uşa se deschise şi pasarela coborî.

Se instală şi, în timp ce stewardesa care îi deschisese ridica pasarela, zări cocul Sopiei Sen apărând din mulţime. Tânăra gesticula şi striga ceva, dar zgomotul din jur era prea puternic.

Silueta ei dispăru, datorită mişcării avionului. Antonovul rula pe pistă. Printr-un hublou, Malko o zări din nou pe Sopia Sen care făcea semne largi în direcţia lui.

Oare ce dorea?

Cuprins de o nouă nelinişte, privi orezăriile care defilau sub el, în timp ce avionul urca lent. Cât vedeai cu ochii, nici o formă de relief. Un fum alb invadă aparatul: fusese pornită climatizarea. Încercă să se destindă, întrebându-se cum avea să-l întâlnească pe corespondentul lui şi mai ales de ce aliata lui încercase să-l împiedice să plece...

Coltul ascuns în sacoşă îi dădea un sentiment de siguranţă. Nimeni nu-l controlase în harababura plecării.

Capitolul XII

Apele lacului Tonle Sap reflectau razele soarelui, pată gălbuie în mijlocul ţesăturii de junglă rară alternând cu orezării, întinsă ca în palmă. Marele lac ce se întindea pe mai bine de două sute de kilometri la sud de drumul Kampong-Siem Reap părea încremenit ca o mlaştină la soare. Antonovul 24 coborî spre Siem Reap, clătinându-se în aerul cald.

Micul aeroport nu era decât un luminiş înconjurat de junglă, apărat de câteva baterii antiaeriene simbolice. Avionul rulă până la minuscula aerogară din ciment alb, pe care se mai zăreau încă urmele nenumăratelor proiectile de diverse calibre. Cele mai multe dintre geamuri erau sparte. Câţiva soldaţi lâncezeau, căutând un colţ umbros.

Parcă ar fi ajuns la capătul lumii.

Malko coborî, resimţind şocul căldurii umede, mult mai puternică decât la Phnom Penh. Cei câţiva turişti germani şi japonezi şi rarii cambodgieni încărcaţi ca nişte măgari coborâră din Antonov.

Un cambodgian grăsuliu se apropie de el, cu o listă în mână.

— *Lauk* Linge?

— Da, spuse Malko, puţin surprins.

— Prietenul dumneavoastră care locuieşte la *Grand Hotel d'Angkor* a organizat totul. Veţi vizita templele cu o maşină particulară. Preţul este de o sută de dolari. Veniţi.

Un microbuz aştepta. Malko se alătură celorlalţi turişti, trecând prin faţa clădirilor distruse de khmerii roşii. Orezăriile alternau cu zone de junglă rară şi cu plantaţii de bananieri. Totul părea calm. Peste zece minute ajunseră la *Grand Hotel d'Angkor*, o clădire mică şi cu un aer veştejit, în stil colonial, având la ferestre nişte surprinzătoare obloane albastre. Malko se repezi la recepţie, încercând să ia legătura cu Sopia Sen.

— Aş vrea să telefonez la Phnom Penh, spuse el.

Cambodgiana de serviciu îl făcu să repete de două ori, precizând apoi cu un surâs foarte plăcut:

— Imposibil domnule, telefonul nu funcţionează astăzi. Poate pe seară…

Dacă totul mergea cum trebuie, până seara era înapoi la

Phnom Penh. Primirea pe care i-o făcuse ghidul îl linişti: mesagerul lui Chang nu-l trimisese la o întâlnire-fantomă. Sigur că ar fi fost mult mai simplu să se vadă la *Grand Hotel d'Angkor,* dar poate că Chang voia să-i prezinte pe cineva…

Ghidul său reapăru. Malko zări în faţa peronului hotelului o Volgă neagră şi veche, cu geamurile protejate de perdele albe. Dădu cei o sută de dolari şi se instală în spate. Ghidul se urcă lângă şofer. În depărtare se auziră nişte explozii surde.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Polpotiştii, domnule, explică ghidul, sunt în pădure. Nu prea departe, dar nu atacă niciodată turiştii.

— De ce?

Cambodgianul îşi ascunse tulburarea sub un surâs.

— Profită şi ei, spuse el.

Altfel spus, dolarii japonezilor şi ai americanilor susţineau războiul lui Pol Pot…

Diversele temple care formau ansamblul de la Angkor se întindeau într-o junglă de zeci de kilometri pătraţi. Din cauza prezenţei khmerilor roşii, multe dintre ele nu mai puteau fi vizitate de turişti, aceştia mulţumindu-se doar cu cele mai frumoase: Angkor şi Bayon.

Volga parcurse mai mulţi kilometri pe un drum pustiu şi se opri în faţa unui pod impozant împodobit de ambele părţi cu zeci de statui de piatră, aflate într-o stare mai mult sau mai puţin bună. Multe dintre ele fuseseră decapitate. Ansamblul trecea pe deasupra unui imens şanţ cu apă ce înconjura Bayon-ul şi se termina într-un arc gigantic împodobit cu un Buddha surâzător. În nişe aflate de fiecare parte, o duzină de soldaţi picoteau în mijlocul unui maldăr imens de arme şi provizii.

— Acesta este Bayon-ul, îl anunţă cu mândrie ghidul.

Trecură pe sub arcadă, mai parcurseră câţiva kilometri printr-o junglă rară şi ajunseră la templul propriu-zis.

De departe, părea un bloc gigantic, cu cele cincizeci şi patru de turnuri de piatră de formă pătrată, fiecare fiind o reprezentare a lui Buddha. Nu erau toate de aceeaşi înălţime, unele fiind distruse de obuzele rătăcite, altele ruinate de trecerea timpului. Ansamblul degaja încă o impresie de austeritate maiestuoasă, din cauza gresiei cenuşii mâncate de umezeală.

Pe un pătrat gigantic cu latura de trei sute de metri, se amestecau fresce, statui, unele dintre ele colosale, mici temple şi turnuri, toate legate printr-un păienjeniş de culoare şi de galerii.

Acestea, ca şi curţile interioare, se întindeau pe mai multe nivele, formând un adevărat labirint.

Rădăcinile bananierilor uriaşi îşi croiseră loc timp de secole, ridicând dalele, dislocând pereţii, distrugând porticurile şi infiltrându-se peste tot, cu o forţă lentă, dar irezistibilă.

Malko coborî din Volga şi contemplă extraordinarul ansamblu arhitectonic. Nu se zărea nici ţipenie, dar un regiment s-ar fi putut ascunde în acel labirint. Chang probabil că îl ţinea sub observaţie de undeva. Din locul unde se afla, Malko putea zări cele patru turnuri de care pomenise trimisul lui Chang.

În afară de păsări, nimic nu tulbura tăcerea. Ceilalţi turişti îşi începeau vizita la Angkor. În jurul lui, blocurile de piatră răspândite peste tot păreau o junglă. Ghidul se apropie şi îi arătă statuile decapitate.

— Polpotiştii au tăiat capetele tuturor reprezentărilor lui Buddha. Sunt nişte nebuni. Dacă ar fi putut, ar fi distrus templele. Pe cele mici le-au aruncat în aer cu exploziv, de la temelie. Prietenul dumneavoastră nu e aici. Vreţi să începeţi vizita?

Malko scoase o hârtie de zece dolari.

— Le voi vizita singur. Trimiteţi-l la mine când soseşte.

Ghidul protestă de formă şi fericit se urcă în Volga care parcă la umbra unui imens Buddha modern de ipsos aurit. Malko pătrunse pe o alee pavată cu dale dreptunghiulare care ducea spre centrul Bayon-ului, îndreptându-se, după o apreciere rapidă, spre cele patru turnuri. Ajunse la o serie de curţi interioare, ornate cu fresce roşiatice. Soarele ardea cu putere şi tăcerea era impresionantă.

Îl va găsi oare pe Chang?

Continuă cam la întâmplare, mergând în zig-zag printre coloane şi statui, pătrunzând din ce în ce mai în adâncul templului. Dintre pietrele dislocate ţâşneau ierburi şi un şarpe i se strecură printre picioare. Într-un final, ajunse într-un spaţiu deschis, dominat de patru turnuri şi de figurile enigmatice a patru Buddha înalţi de mai mulţi metri şi aşezaţi la rând, ce împodobeau cele patru laturi ale turnurilor. Era locul de întâlnire.

Nimeni.

Privi în jur şi zări în partea dreaptă intrarea unei galerii ornate cu nişte Buddha mai mici, care scăpaseră de decapitare. În mijloc se înălţa un «linguam», o reprezentare a sexului lui Vişnu, un soi de obelisc de piatră de 1,50 m înălţime, înfipt în pământ.

Lipit de el, putu zări silueta unui bărbat, dar era prea departe să-i poată distinge trăsăturile. Malko deveni circumspect. Dacă era Chang, de ce nu se mişca? De la intrarea în galerie, îl strigă pe un ton scăzut.

— Domnul Chang?

Nici un răspuns şi nici o mişcare. Lui Malko i se puse un nod în stomac. Aşa nemişcat, bărbatul părea mort. Examină mai îndeaproape pereţii galeriei. Zecile de intrânduri puteau ascunde o capcană. Aşteptă, pândind un zgomot sau o mişcare, dar în zadar. Silueta imobilă părea să-l sfideze, la fel de înţepenită ca linguamul de care se sprijinea. Nu se putu opri să vadă despre ce era vorba.

Scoase Coltul din sacoşă şi înaintă precaut prin galerie, fiind atent mai ales la dalele dislocate, între care s-ar fi putut ascunde o grenadă legată de un fir invizibil.

Se opri la zece metri de bărbatul ţeapăn, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos de oroare.

Era chiar domnul Chang.

Fusese tras în ţeapă. O enormă ţepuşă de bambus îi pătrundea printre picioare, menţinându-l în poziţie verticală.

Celălalt capăt al bambusului era înţepenit între dalele de piatră, în ochi îi fuseseră înfipte două aşchii şi sângele îi inundase chipul. O sfoară subţire îi atârna încă de gât: tortura se terminase prin strangulare... Un strop de sânge proaspăt îi picură de pe bărbie pe pardoseala de piatră.

Fusese omorât cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă...

Cu inima strânsă, Malko se sprijini de linguamul rotund, cercetând templul printr-o deschizătură. Deasupra statuilor şi a siluetelor cenuşii ale lui Buddha, zări Volga, la mai bine de o sută de metri distanţă. Înţelese imediat scopul acestei regii. Cum se întâmpla deseori în Asia, trebuia impresionat şi apoi i se făcea de petrecanie.

Nu fu nevoit să aştepte mult: o siluetă verzuie apăru din capătul galeriei, apoi o alta. Se întoarse: alţii ţâşneau din partea din care venise, aidoma unor insecte dăunătoare. Khmeri roşii în uniforme chinezeşti şi cu mitraliere Kalaşnikov în mâini păşeau tăcuţi cu tălpile de cauciuc. Se îndreptau spre el, încercuindu-l, cu intenţia vădită de a-l prinde viu.

Privi în jur. Deschizătura pătrată din faţa lui dădea într-o curte de piatră, aflată zece metri mai jos. Era imposibil de sărit. Deodată, zări intrarea unui culoar şi o luă într-acolo. Coridorul se

termina câţiva metri mai încolo, într-o gaură întunecată. Fără să ezite, Malko îşi dădu drumul să cadă. Ajuns jos, zări un fel de tunel orizontal şi pătrunse în el în patru labe, cu Coltul în mână, întorcându-se din când în când pentru a verifica dacă mai avea avans faţă de ei. Brusc, în faţa lui zări un zid.

Tunelul era o fundătură.

*

* *

În spatele lui, un khmer roşu înainta ca o omidă. Malko nu-şi făcu iluzii: de unul singur, nu reuşea să-şi anihileze duşmanii, dar mai existau şi soldaţii care păzeau Bayon-ul. Trase în direcţia adversarului lui şi ecoul detunăturii îi sparse timpanele.

Celălalt se prăbuşi la pământ şi nu mai mişcă. Din spate veneau deja tovarăşii lui, trecând peste cadavru, dar nefăcând uz de armă. Ghemuit, cu spatele lipit de peretele de piatră, Malko începu să tragă în masa mişcătoare, asurzit de detunăturile puternice ale Coltului. Era un masacru. Fiecare proiectil îşi atinsese ţinta în acel spaţiu restrâns. Chiulasa pocni, rămânând deschisă. Maşinal, Malko puse al doilea încărcător şi ultimul, pregătindu-se să tragă. Tăcerea din jur îl opri în tunel nu erau decât morţi şi răniţi. Nici un khmer roşu nu-şi mai făcu apariţia. Malko înaintă cu infinite precauţii şi ajunse lângă cadavre. Primul murise cu ochii deschişi. Al doilea şi al treilea aveau capetele zdrobite. Cu totul, erau şase. Disciplinaţi ca furnicile, încercaseră să-şi îndeplinească misiunea: să-l captureze pe Malko viu. Acest sacrificiu avea ceva înfricoşător. Mulţi aveau pistoale la brâu şi mitraliere Kalaşnikov în bandulieră. Nici măcar nu încercaseră să le folosească.

Înaintând în continuare, ajunse la puţ şi riscă să arunce o privire. Nimeni. Îşi dădu seama că supravieţuitorii se repliaseră. Nu preconizaseră faptul că putea să fie înarmat. Datorită găurilor din perete, reuşi să ajungă la capătul galeriei şi să se ascundă într-o scobitură, după ce băgă Coltul în sacoşă. Probabil că împuşcăturile fuseseră auzite până departe şi ghidul mai mult ca sigur că dăduse alarma.

*

* *

Se scurseră douăzeci de minute până când Malko, ajuns la intrarea galeriei, simţi ţeava unui M16 proptindu-i-se în faţă. Începu să strige în engleză. Peste câteva secunde, un soldat cambodgian mai mult mort decât viu se opri în faţa lui. În spatele

lui mai erau şi alţii, însoţiţi de ghid. Ciufulit şi plin de praf, Malko jucă la perfecţie rolul omului îngrozit, povestind că a dat nas în nas cu khmerii roşii care îl încolţiseră, dar reuşise să scape.

Strigătele pline de oroare ale ghidului, care descoperise cadavrul mutilat, îl scutiră să spună mai multe.

Nimeni nu se îndoi de spusele sale. Escortat de un Jeep plin de soldaţi, se urcă în Volga neagră, îndreptându-se spre Angkor. Ghidul părea terorizat.

— Aţi avut noroc, spuse el. Probabil că voiau să vă răpească şi să ceară o recompensă. Au făcut la fel cu un alt etnolog care a stat şase luni cu picioarele în lanţuri la ei în tabără.

Malko nu mai avu chef de frescele de la Angkor... Un soare de plumb scălda templele cenuşii. Se grăbea să se întoarcă la Phnom Penh, încercând să salveze operaţiunea.

Ta-Mok se pregătea de o contraofensivă violentă. Prima victimă fusese aliatul lor, nefericitul de Chang. Crezând că îi întinde o cursă lui Ta-Mok, căzuse singur în ea.

Nu numai că legătura cu cei de la Pailin fusese întreruptă, dar ofensiva lui Ta-Mok părea să pună totul sub semnul întrebării.

*

* *

Împreună cu ceilalţi turişti, Malko debarcă din avion la Phnom Penh cam pe la cinci. Surâzătorul Chieng era acolo.

— Doamna Sen vrea vede imediat, îl anunţă el.

Drumul i se păru foarte lung lui Malko. Atunci când intră în biroul mare şi rece, Sopia Sen apăru ca o furtună şi se opri în faţa lui, surâzând uşurată.

— Credeam că nu vă mai văd vreodată! exclamă ea. Nu m-aţi zărit azi dimineaţă la aeroport?

— Ba da, admise Malko, dar nu mai puteam coborî din avion. După cele întâmplate acolo, acum înţeleg ce doreaţi să-mi spuneţi...

Ea se aşeză pe unul dintre scaunele chinezeşti, aprinse o ţigară şi spuse:

— Războiul a început. Azi dimineaţă foarte devreme, am aflat prin legăturile mele cu cercurile vietnameze că Ta-Mok e la curent cu tot şi i-a prevenit pe bătrânii bonzi de la Hanoi că îl va executa pe trimisul lui Pol Pot. Ei i-au dat mână liberă.

— De abia am scăpat de aceeaşi soartă, spuse Malko şi nu înţeleg de ce nu m-au lichidat, era atât de uşor la Bayon.

— Ta-Mok nu e la curent cu detaliile operaţiunii noastre,

explică tânăra femeie. Voia să vă interogheze, evitând astfel comiterea unor erori. Dacă nu acţionăm repede, Soluţia Roşie va fi pusă în aplicare.

— Cei de la Palin sunt la curent cu soarta trimisului lor?

— Nu încă.

— Vor afla şi, în mod sigur, îşi vor schimba atitudinea.

— Iar noi trebuie să-i împiedicăm, spuse ferm cambodgiana.

— Cum?

— Lichidându-l pe Ta-Mok.

Malko surâse cu amărăciune.

— N-au reuşit vietnamezii, cu diviziile lor blindate şi cu aviaţia. Doar arma nucleară n-au folosit-o…

— Trebuie să-i întindem o cursă, să-l facem să iasă din bârlog.

— Cum?

— Nu ştiu încă, dar vom găsi o modalitate. Până atunci, Jane Baron trebuie să meargă la Pailin, să-i încurajeze, explicându-le că americanii şi Hun Sen nu şi-au schimbat poziţia. Mai există şansa ca Ta-Mok să se ducă la reuniunea Angkar-ului. E în stare.

— Şi dacă nu se duce?

— Am o idee, spuse ea brusc şi o voi pune la punct.. Duceţi-vă la Jane Baron.

*

* *

Vila lui Jane Baron nu era luminata. Malko fu mirat, căci Land Cruiserul alb se afla în faţa porţii. Împinse poarta de lemn şi traversă grădina. Nu era nimeni pe terasă, în afară de ţânţari. Uşa salonului era deschisă, deci americana era în casă. O strigă:

— Jane! Nici un răspuns.

Începu să caute prin celelalte camere, dar fără succes şi îi veni în minte «baia». Şi acolo era întuneric, dar un miros fad şi un bâzâit straniu îl alertară. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, aprinse lumina.

Jane Baron era în cadă, cu capul dat pe spate. Avea beregata tăiată de la o ureche la cealaltă. Scăpase din mâna dreaptă vibromasorul cu care îşi provoca plăcere în momentul în care intrase asasinul. Bâzâitul staniu venea de la aparatul care încă funcţiona. Pe un scaun se afla un mic pistol de calibrul 6,35, mult prea departe să fi putut ajunge la el.

Cada era roşie de sânge ca un lac de coşmar.

Malko auzi deodată paşi în grădină, apoi o voce care spuse:

— Hello.

Era Sherry.

Malko n-avu timp să răspundă: ea descoperise oribila scenă. Strigătul i se transformă într-un suspin nervos şi buimăcită, se lăsă condusă în salon. Doar după ce Malko îi dădu să bea un Johnny Walker sec, ea reuşi să ridice privirea.

— Ce s-a… Cine… A murit?

Sherry clătină din cap, frângându-şi mâinile.

— Ştiam că aşa ceva va duce la… l-am spus, dar ea mă minţea.

— Ce ştiaţi?

— Ştiam că nu era ce pretindea Surprinsesem anumite lucruri stranii. Mă luase cu ea la Pailin şi am priceput că nu se ocupă cu probleme umanitare.

— Adevărat, recunoscu Malko. Jane şi cu mine lucrăm în aceeaşi organizaţie…

— CIA?

În această situaţie, era inutil să mintă.

— Da.

Tânăra americană îşi scuturâ pletele roşcate, făcând o grimasă de dezgust.

— Nu credeţi că aţi făcut destul rău acestei ţări nenorocite? în ’70 aţi împins-o în război. Fără voi, Sihanouk ar mai fi fost şi astăzi la putere şi Cambodgia ar fi trăit în pace.

— Poate că da, spuse Malko, dar acum încercăm să ajutăm Cambodgia. Nu pot să vă spun cum, dar dacă dau greş, în această ţară se va instala comunismul fără speranţă, împreună cu Pol Pot şi cu ororile sale.

Tânăra americană îl privea cu un aer absent, ca şi când n-ar fi înţeles. Brusc, începu să geamă.

— *My God,* unde am să mă culc? Nu mă pot întoarce la *Monorom.*

— Nu aveţi de ce vă teme.

Ea avu o tresărire.

— Nu. Mi-e frică.

— Foarte bine, spuse Malko, aşteptaţi-mă aici câteva clipe. O lăsă pe tânăra femeie în compania paharului de Johnny Walker şi se duse în birou. Timp de o jumătate de oră scotoci conştiincios peste tot, fără să găsească ceva compromiţător. Acelaşi rezultat şi în cameră. Înfrânându-şi dezgustul, se întoarse în spălătorie şi recuperă micul pistol de 6,35, pe care îl puse în buzunar. Complet amorfă, Sherry nici măcar nu se mişcase, dar paharul

de scotch era gol.

— Luaţi-vă lucrurile şi veniţi, spuse el.

— Unde?

— Unde vreţi. E mai bine ca poliţia cambodgiană să găsească ea cadavrul. Menajera va da alarma dimineaţă.

Ea se lăsă condusă ca un automat, până la bătrâna Toyota.

— Am să vă iau o cameră la *Samaki,* acolo unde sunt prietenii dumneavoastră. Cred că e mai bine să dăm impresia că oficial nu sunteţi la curent cu nimic…

— Nu, tresări tânăra, nu vreau să merg la *Samaki.*

— De ce?

— Mi-e frică, nu înţeleg nimic şi mă vor ucide şi pe mine. Chieng conducea cu viteză redusă pe bulevardul Acharmean, aşteptând instrucţiunile lui Malko.

— În acest caz, unde vreţi să mergeţi? o întrebă el pe Sherry.

— Vreau să rămân cu dumneavoastră.

— OK, să mergem la *Cambodiana,* sunt camere berechet. Traversară Phnom Penh-ul în care circulaţia dinaintea camuflajului era extrem de intensă. Malko îşi spuse că de acum se afla în prima linie, asta în cazul când nu se hotăra să plece imediat din Phnom Penh.

Fără să vrea, supraveghea cele două direcţii… Un atentat putea surveni oricând. Era evident că, după moartea lui Palin Yukanthor, reţeaua polpotistă de la Phnom Penh continuase să funcţioneze şi Ta-Mok se hotărâse să se răzbune. Se gândi la Sopia. Şi ea era în pericol…

Portarul plin de fireturi de la *Cambodiana* se repezi să deschidă portiera şi el o împinse pe Sherry afară. Tânăra se clătina şi fu nevoit să o ţină de braţ ca să nu se prăbuşească…

— Mă duc să vă iau o cameră, propuse el.

Ea clătină din cap cu încăpăţânare.

— Nu, nu, mi-e frică, rămân cu dumneavoastră.

— La mine în cameră?

— Da.

El nu insistă şi se urcară în ascensor. Imediat ce ajunse în cameră, ea se trânti pe pat. Malko se aplecă spre ea.

— Am un drum de făcut. Odihniţi-vă.

Sherry îl reţinu, agăţându-se de el ca o înecată.

— Nu, nu, vreau să merg cu dumneavoastră. Mi-e frică.

— Aici nu riscaţi nimic, o asigură Malko. Nu deschideţi nimănui decât mie.

Ea se uită în jur.

— Unde e telefonul?

— Nu există…

Dintr-un salt, ea sări din pat, aruncându-se în braţele lui cu o violenţă extraordinară şi îmbrăţişându-l cu tot corpul.

— Vă rog, ştiu că nu vă mai întoarceţi…

— Ba da!

Îi trebuiră cinci minute să o liniştească, apoi plecă. N-avea nici un moment de pierdut. Chieng îl aştepta netulburat.

— Ne întoarcem la doamna Sen, îl anunţă Malko.

Frumoasa Sopia era ultima lui aliată.

Capitolul XIII

Cu chipul ca de marmură, Sopia Sen asculta relatarea lui Malko. Surâse ironic, atunci când el îi spuse că era în pericol.

— De multă vreme sunt în această situaţie, afirmă ea. Trebuie însă să-l prindem cât mai curând pe Ta-Mok, altfel suntem morţi amândoi.

— Dacă facţiunea dură a khmerilor roşii îl învinge, Hun Sen va încerca să se dea de partea lor, făcându-i să creadă că era de la început pentru aplicarea Soluţiei Roşii. Pentru aceasta, va trebui să elimine martorii susceptibili să susţină contrariul, aşa ca mine.

Situaţia nu era strălucită. Ta-Mok îl lichidase pe trimisul special al lui Pol Pot, apoi pe Jane Baron. Făcea prăpăd, înainte de a merge mai departe, era vital de aflat cât mai repede care era poziţia khmerilor roşii de la Pailin în privinţa recentelor evenimente şi pentru asta trebuia să intre în legătură cu ei. Singurul contact era negustorul de aur din piaţa Toutophom. Îi comunică această sugestie Sopiei Sen, care nu ezită.

— E prea târziu, remarcă ea, s-a făcut aproape opt, dar puteţi încerca, totuşi.

*

* *

Piaţa Toutophom era închisă, în afara celor două restaurante luminate cu lămpi cu petrol. Standul 24 avea obloanele încuiate, aidoma celor din vecinătate. Toată activitatea înceta la ora şase. Sopia Sen şi Malko se pregăteau să se întoarcă, dar zăriră un bărbat înfăşurat într-o pătură, care dormea între două standuri. Ea îl trezi şi îl întrebă despre proprietarul de la 24. Minune! Cunoştea familia şi ştia că locuia la două străzi mai încolo, într-o clădire comună invadată de refugiaţi. Pentru doi dolari, fu de acord chiar să-i conducă acolo…

Se strecurară pe o scară de o murdărie respingătoare. Din bloc nu mai rămăsese decât structura. Fără electricitate, fără apă curentă, oamenii erau nevoiţi să gătească afară, pe reşouri puse pe jos. Pe culoare mişunau copii şi bătrâne cu capetele rase, cărând saci cu mâncare şi cu cărbuni. Sufocaţi de fumul care ieşea de pretutindeni, ajunseră la etajul patru şi împinseră uşa apartamentului indicat de ghid, dând nas în nas cu vreo şase

oameni stupefiaţi. Trei puşti se jucau de-a războiul, o bătrână amesteca într-o oală, iar o femeie cârpea o fustă. Sopia schimbă câteva vorbe cu ea.

— Cel care ne interesează e pe balcon, anunţă ea.

Balconul nu era decât o placă de beton suspendată deasupra golului, fără balustradă, care dispăruse de mult. Un bărbat lungit pe o parte şi cu pieptul gol fuma o ţigară. Malko îl recunoscu pe negustorul de rubine. La vederea lui Malko, acesta se ridică imediat. Sopia Sen avu o scurtă conversaţie cu el.

— Întrebaţi-l dacă el mi-a trimis acum două zile un mesager, cerându-mi să mă duc la Siem Reap după Chang.

Sopia traduse şi cambodgianul răspunse scurt.

— El l-a trimis, confirmă ea. Chiar Chang a trimis un mesager de la Siem Reap. Întreabă dacă v-aţi întâlnit acolo cu el.

— Spuneţi-i adevărul, o sfătui Malko şi că trebuie să restabilim legătura cu Pailin.

Sopia începu să explice. În ciuda impasibilităţii aparente, cambodgianul păru zguduit fa aflarea morţii lui Chang. Fără entuziasm, răspunse ceva, pe un ton monoton. Sopia traduse.

— Spune că Pailin e foarte departe şi că el nu se poate mişca din Phnom Penh. Nu există nici o modalitate de comunicare, nici măcar telefonică. Trenurile care duc la Battambang nu pleacă după orar. Cu un camion, ar dura zile întregi şi controalele sunt multe.

— Cu toate acestea, este absolut necesar să reluăm legătura cu Pailin-ul şi să găsim alt interlocutor.

Negustorul de rubine îl asculta cu mintea în altă parte. Se vedea că nu avea chef să meargă pe drumurile periculoase ale Cambodgiei.

— Am o idee, spuse Malko, deodată. Dacă găsesc o maşină de la ONG şi o autorizaţie, am putea pleca?

Singurii care puteau circula nestingheriţi erau cei de la ONG-uri.

Traducere. Cu reţineri, cambodgianul acceptă în principiu.

— Cum vă veţi descurca fără Jane Baron? întrebă ea.

— Am recuperat-o pe Sherry, spuse Malko. Poate cere o autorizaţie în numele organizaţiei ei.

Sopia Sen ridică din umeri dispreţuitor.

— Sherry! Prostuţa aia! N-o să fie niciodată de acord.

— Pot să încerc, pledă Malko. Dacă reuşesc să o conving, mă voi întoarce la el mâine. Cât durează drumul?

— Două zile, dacă şoseaua nu este blocată de vreo ambuscadă polpotistă.

— Bine.

Se despărţiră de cambodgian şi coborâră pe strada pustie. Peste o jumătate de oră începea camuflajul.

— Lăsaţi-mă la piaţa centrală, îi ceru Malko. Vreau să-l caut pe Sam.

— De ce?

— Mi-a venit în minte ceva. Biciclistul care aştepta în faţa casei lui Palin Yukanthor făcea cu siguranţă parte din reţeaua sa. Trebuie să-l găsesc.

— Cum?

— M-a frapat că avea la gât un breloc de piatră, reprezentând un şarpe cu şapte capete.

— Este un Naga, şarpele cu şapte capete care îl protejează pe Buddha. O amuletă.

— Sper că va fi de ajuns, spuse Malko. Sam este extrem de descurcăreţ.

*

* *

Sam, tânărul amputat, juca cărţi pe trotuarul străzii 130, lângă o enormă jerbă de flori ofilite, chiar în faţa grilajului pieţei centrale. Îşi ţinea cârjele în braţe, ca să nu i le fure cineva. Malko îl găsise cu ajutorul puştilor care cerşeau în jurul hotelului *Monorom*. Erau «angajaţii» lui Sam.

Recunoscându-l pe Malko, faţa i se lumină şi lăsă din mână cărţile.

— Explicaţi-i ce vreau de la el, îi ceru Malko Sopiei Sen.

Frumoasa Sopia părea dezgustată de zdrenţele tânărului handicapat. Cu vocea ei înaltă, îi spuse pe scurt situaţia. Puştiul ascultă atent, fără să pună nici o întrebare.

— Întreabă cât îi daţi, spuse ea, pentru că este foarte periculos. Dacă polpotiştii află că lucrează pentru dumneavoastră, îl vor ucide şi nimeni nu-l va apăra.

— Cinci sute de dolari, spuse Malko, dacă ne duce la acel biciclist. Are obiceiul să se învârtă pe la *Kleang Romsev.*

Traducere şi răspuns.

— Vrea o mie de dolari şi un pistol, traduse cambodgiana. Va fi obligat să trateze la rândul lui şi să dea bani unora care îl vor căuta pentru el.

Malko nu avea chef să se tocmească.

— De acord.

Sopia mai spuse încă câteva cuvinte.

— Întreabă cât costă un picior artificial şi unde îl poate găsi, traduse Sopia Sen.

Lui Malko îi veni în minte «International Handicap». Sherry putea să facă un lucru bun. Puse mâna pe umărul tânărului amputat şi spuse:

— Spuneţi-i că dacă îl găseşte îi ofer în plus un picior artificial, aici la Phnom Penh.

Privirea lui Sam se însufleţi. Îi fixă o întâlnire lui Malko a doua zi la prânz, la templul Phnom, cel care dăduse numele oraşului, apoi se întoarse la partida lui de cărţi.

Sopia îi explică lui Malko:

— ONG-urile furnizează proteze spitalelor, pe care doctorii le vând foarte scump vietnamezilor sau celor care au nevoie…

Mai rămânea să o convingă pe Sherry să colaboreze. Malko îşi spuse că probabil anticipase lucrurile, dar nu-şi exprimă gândul. În orice caz, după cât scotch înghiţise, probabil că acum adormise.

*

* *

Sherry nu dormea.

Când Malko deschise uşa, se repezi asupra lui ca o furtună. Tânăra americană, îmbrăcată doar într-un tricou care îi ajungea la jumătatea coapselor, se ghemui la pieptul lui Malko, într-o îmbrăţişare disperată şi plină de senzualitate. Îi putea simţi toate oasele. Cu gura lipită de gâtul lui, ea murmură:

— Am crezut că nu vă mai întoarceţi! Mi-a fost atât de frică. M-am rugat la Dumnezeu…

Cu toate că îl vedea, continua să se agaţe de el, strivindu-şi sânii de cămaşa de pânză. Tânăra orgolioasă din prima zi dispăruse…

— Ce motiv aş fi avut să vă abandonez? întrebă Malko.

Sherry ridică spre el chipul ud de lacrimi, cu o lucire tulburată în ochii verzi.

— *I was very mean!*[25] Vă cer iertare, am să fac tot ce doriţi, dar nu mă lăsaţi…

Aşa cum stătea în continuare lipită de el, implorarea ei avea un aer de echivoc. Şi galanteria avea o limită. Malko se cufundă câteva clipe în verdele adânc al ochilor şi apucă încetişor de

[25] Am fost foarte rea! (n.a.).

marginea tricoului lui Sherry. Îl ridică, descoperind pieptul şi-i scoase îmbrăcămintea. Tânăra americană opuse rezistenţă cam cât o tânără căsătorită. Îmbrăcată într-un slip de un alb strălucitor, veni să se ghemuiască la pieptul lui Malko, trecându-i braţele pe după gât. Dintr-o dată, toată rigoarea ei morală dispăruse.

— Oh, *my God,* mi-e ruşine! murmură ea. E prea multă lumină.

El se desfăcu din îmbrăţişare şi se duse să stingă lumina, lăsând aprins doar televizorul, pe al cărui ecran rula filmul *Amadeus.* Sherry se culcase pe pat. Malko se dezbrăcă, se lungi lângă ea şi începu să o mângâie, lăsându-şi degetele să alunece pe coloana vertebrală până în dreptul crupei, unde se opriră. Când îi atinse coapsele, Sherry le depărtă uşor, ca el să o poată mângâia. Cu capul în pernă şi cu părul roşu răsfirat, respira gâfâit.

Malko n-avea nevoie de nici o mângâiere ca să-şi stârnească dorinţa violentă pentru acea femeie care se deschidea ca o floare, spunând da din toate puterile, îngenunchie între coapsele ei uşor desfăcute, o apucă de pulpe şi o trase spre el. Sherry opuse rezistenţă, întorcând spre el un chip pe care se citea totuşi plăcerea.

— Oh, *please,* e prea bestial aşa!

Cu toate acestea îşi schimbă părerea, trăgându-l pe Malko spre ea şi îmbrăţişându-l puternic. Membrul lui întărit intră în contact cu deschizătura fierbinte şi umedă a tinerei femei, dar nu o penetră imediat. Dacă săraca Jane Baron ar fi putut să-şi vadă asistenta…

— *Fuck me!*

Sherry vorbise pe un ton scăzut, dar distinct. Îşi cambră şalele, ridicând puţin genunchii. Malko o pătrunse încetişor, dintr-o singură mişcare, care îl propulsă implacabil în adâncul intimităţii ei. Sherry scoase un geamăt lung şi începu să se mişte sub el, ondulându-şi şalele şi bazinul şi lipindu-şi şi mai tare pubisul de el.

Simţind cum ei îi creşte plăcerea, el îşi impuse mişcări lungi şi ritmice, pentru a nu exploda imediat. Răbdarea îi fu răsplătită. Sherry începu să respire din ce în ce mai repede, îşi înfipse unghiile mai adânc şi bazinul îi fu zguduit de o mişcare de nestăpânit, în timp ce printre buzele întredeschise îi ieşea un geamăt sincopat. Malko o lăsă să-şi trăiască orgasmul până la capăt, abţinându-se din toate puterile. Pentru că nu se dezlipise

încă de ea, Sherry îl întrebă, îngrijorată:

— *You did not come?*[26]

— *Not yet*[27], zise Malko, retrăgându-se încetişor.

De această dată ea nu protestă când fu întoarsă pe burtă şi nici când el îi ridică şoldurile, pătrunzând-o pe la spate. Acum nu i se mai părea bestial. Cu degetele înfipte în cearceaf, Sherry gemea fără întrerupere, mişcându-se ca o nebună şi declanşând astfel instinctele rele ale lui Malko. Sherry nu păru să observe că el se retrăsese şi că extremitatea sexului mângâia acum zona feselor. Când el se opri, apăsând uşor, Sherry se încordă, mâinile i se cramponară de cearceaf, dar nu scoase o vorbă. Această pasivitate îl făcu pe Malko să lase la o parte şi ultimele scrupule: fără să mai împingă, o prinse ferm de şolduri, bucurându-se de frumuseţea spectacolului. Lui Sherry nu-i plăceau timpii morţi. Cu o voce de nerecunoscut, ea îi spuse:

— *Do it!*

Cu privirea pierdută pe crupa pe care se pregătea să o violeze, Malko se cambră, împingându-se înainte, în timp ce o trăgea spre el pe Sherry. Pentru o clipă, deschizătura opuse o delicioasă rezistenţă, apoi membrul său intră în totalitate. Sherry scoase un strigăt scurt, ca şi când ar fi salutat această sodomizare totală, apoi murmură:

— Încet, e pentru prima oară.

O lăsă câteva secunde să se obişnuiască cu noua situaţie, apoi se retrase puţin şi apăsă din nou. Cu o mişcare ritmică, începu să o posede cu şi mai multă putere. Sherry mai strigă puţin, apoi mişcările lui Malko deveniră atât de lesnicioase, de parcă făcea dragoste normal. Nu numai că Sherry nu se mai apăra, dar îşi mişca amplu şoldurile, venindu-i în întâmpinare. Lăsând la o parte toate reţinerile, Malko se împinse înainte din toate puterile, din ce în ce mai repede, până explodă, abandonându-se plăcerii şi profitând până în ultima clipă de teaca strâmtă.

Îşi recăpătă încet, încet răsuflarea. Vocea lui Sherry sparse tăcerea.

— *Darling, I'm hungry!*

*

* *

Prin ferestrele largi se zăreau luminile de poziţie ale câtorva

[26] N-ai juisat? (n.a.).

[27] Încă nu. (n.a.).

sampane care traversau Mekongul. Pereţii imensului restaurant *Cambodiana* tremurau sub asaltul decibelilor împrăştiaţi de difuzoarele gigantice, plasate de o parte şi de alta a orchestrei. Era zece seara şi pe o pancartă aşezată lângă orchestră era scris că toate activităţile ludice erau interzise după ora camuflajului, lucru ce nu părea să jeneze zecile de cupluri înlănţuite, marea majoritate chinezi foarte tineri din Phnom Penh. Sherry nu dăduse drumul mâinii lui Malko de când veniseră, mestecând cu curaj o bucată de raţă care fusese probabil campioană de maraton. Tânăra americană goli cupa de Moet şi se aplecă spre el, sărutându-l sub ureche.

— Cred că te iubesc, murmură ea.

Malko era flatat, dar nu se aşteptase la asta. După îmbrăţişarea lor pasională, Sherry începuse să se comporte ca o îndrăgostită fără margini. Îmbrăcată simplu, în jeanşi şi cu o cămaşă sub care sânii enormi se mişcau liberi, îl atingea pe Malko, îl săruta fără încetare, punându-şi capul pe umărul lui. Cu ajutorul dolarilor, acesta reuşise să facă rost de o sticlă de Moet et Chandon de colecţie, importată fraudulos din Thailanda şi servită cu gheaţa de rigoare.

— De ce spui asta?

Ea se tulbură uşor.

— Altfel n-aş fi putut să fac ce am făcut adineauri, explică ea... Era prima oară... Ştiam că există aşa ceva, dar... Logodnicul meu a încercat o dată, dar n-am vrut să-l văd o săptămână. Nu ştiu ce m-a apucat, probabil că mă crezi o perversă, dar...

Îşi căuta cuvintele şi îi săruta mâna... Iată ce face amestecul de Johnny Walker cu teroare.

— Mulţumesc pentru acest frumos cadou, spuse el. A fost minunat şi neaşteptat, după cum s-a petrecut prima noastră întâlnire.

Un zâmbet luminos şi copilăresc îi lumină faţa.

— Oh, trebuie să mă înţelegi! Atunci când te-am văzut, am fost imediat atrasă, dar îmi jurasem să nu mă mai ating de un bărbat. A fost unul în viaţa mea care s-a purtat foarte urât. Am suferit mult şi am venit aici ca să uit, dar am fost dezamăgită: o admiram mult pe Jane, eram convinsă că era devotată suferinzilor, dar am înţeles apoi că avea alte ţeluri...

Îl privi pieziş, cuprinsă brusc de nelinişte.

— Nu este ceva dezonorant, spuse Malko. Bismarck a spus că Informaţiile sunt o meserie de senior.

— Cine e Bismarck?

America era încă prea departe de Europa. Malko o sărută tandru şi o conduse pe ringul de dans, unde ea începu să se mişte că o maimuţă în călduri. Chinezii nu-şi reveneau. Lipită de Malko, Sherry îşi legăna imperceptibil şoldurile, cu dorinţa mărturisită să-l facă să explodeze. Ea râse nervos.

— *My God,* am înnebunit! Cred că aş face orice pentru tine. Am impresia că până acum n-am trăit. Dar mi-e frică de tine! Ce se va întâmpla?

— Nu ştiu încă, zise Malko, dar s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

— Eu? tresări ea, dar nu ştiu nimic despre poveştile voastre.

— Oh, nu e prea complicat, explică el. Ai putea obţine uşor autorizaţii de călătorie pe teritoriul Cambodgiei?

— Da, spuse ea. Trebuie să dau câţiva dolari şi atât. De ce?

— Aş vrea să mergi la Pailin.

— Cu tine?

În acest moment înţelese că pentru ea începea infernul.

— Nu, mărturisi Malko, împreună cu Chieng, şoferul meu şi cu o altă persoană. Dacă accepţi, am să-ţi explic de ce. Nu este periculos, dar este foarte important. În mod normal, Jane ar fi trebuit să meargă...

— Jane...

Se vedea pe chipul lui Sherry că propunerea lui Malko nu o încânta. Muzica se opri şi se întoarseră la masă. Malko îi mai turnă Moet şi ea îl bău dintr-o înghiţitură.

— Să nu mai vorbim de asta! îl imploră Sherry punând paharul pe masă, sunt atât de fericită astă seară! Nu vreau să mă mai gândesc la nimic.

Malko nu insistă. Mai dansară puţin, apoi plecară cu ultimii clienţi. De abia intrară în cameră că Sherry se aruncă asupra lui, mângâindu-l până când îl făcu să se culce cu ea. Adormiră ca nişte animale, ghemuiţi unul în altul. Între timp aflase că ea venea dintr-un orăşel din sudul Californiei, Los Gatos, că făcuse pentru prima oară dragoste la douăzeci de ani şi că fusese pe punctul să se mărite cu un businessman din Los Angeles, care uitase să-i spună că era însurat. Acesta era motivul «fugii» sale în Cambodgia.

*

* *

Lumina filtrată de perdelele portocalii dădea impresia că nu

era şase dimineaţa, ci ora prânzului. Malko se trezi sub privirile gânditoare şi iubitoare ale lui Sherry. Ea îl mângâie pe piept şi îi spuse:

— Am să fac ce-mi ceri.

Uşurarea lui fu atât de mare, că o luă în braţe. Imediat, ea se încolăci ca o pisică şi, peste câteva minute, îmbrăţişarea lor pasionată se transformă într-o cavalcadă. Ea strigă de fiecare dată când fu pătrunsă şi juisă cu un răcnet prelung. O fiară frumoasă, sănătoasă şi senzuală. Ieşind de la duş, Malko îi explică:

— Trebuie să te duci imediat după autorizaţii. Dacă ţi se pomeneşte de cele întâmplate lui Jane Baron, te faci că nu ştii nimic. Sunt sigur că nu ştiau cu ce se ocupa de fapt.

Ea terminase de îmbrăcat. Malko se gândi la ce îi promisese lui Sam.

— Apropo, mi-ai putea procura un picior artificial? întrebă el.

— Pentru cine?

— Pentru un băiat de zece ani.

Ea făcu ochii mari, înduioşată subit.

— Adevărat? Nu glumeşti?

— Îmi face un mare serviciu şi i-am promis, explică el.

Sherry se întunecă la faţă.

— E oribil. Sunt atâţia copii în aceeaşi situaţie. În regulă, am să găsesc ce trebuie în stocul meu, dar trebuie să vină la mine să-l ajustez.

— Când te întorci de la Pailin, promise el.

*

* *

Malko simţi cum i se accelerează pulsul la vederea Land Cruiserului alb care parca în faţă la *Cambodiana*, două ore mai târziu. Dacă Sherry nu obţinuse autorizaţiile, legătura cu Pailin avea să se rupă. Numai ONG-urile puteau merge acolo.

Nici măcar Sopia Sen nu putea cere una, căci ar fi însemnat să fie recunoscute oficial negocierile cu khmerii roşii. Chieng îl anunţase pe negustorul de rubine să fie pregătit. Urma să joace rolul mecanicului însărcinat cu întreţinerea maşinii. Autorităţile cambodgiene nu făceau greutăţi ONG-urilor, de care aveau prea mare nevoie.

Sherry sări din Land Cruiser şi alergă spre el. Îşi pusese din nou fusta lungă şi o bluză care îi ascundea formele, dar pe chip mai purta încă urmele plăcerii şi în ochii verzi avea o sclipire

ştrengărească.

— S-a făcut! anunţă ea. Pot pleca.

— Nu ţi-au spus nimic de Jane?

— Nu. Aici nu e vorba de poliţişti, ci de Ministerul Sănătăţii. Le dăm din când în când o proteză şi avem câte autorizaţii vrem.

— Bravo, o lăudă Malko. Chieng te aşteaptă. Veţi pleca imediat.

— Acum?

Părea dezamăgită.

— Da.

— Aş vrea să rămân puţin singură cu tine, murmură ea.

El o luă de mână şi se întoarseră la hotel. De abia intrată în cameră, ea se aruncă în braţele lui.

— Mi-e frică să plec fără tine şi ai să-mi lipseşti atâta! Eşti sigur că nu poţi veni şi tu?

— Da, din nefericire, spuse Malko, dar te poţi întoarce mâine seară, sau cel mai devreme mâine după-masă şi n-ai nimic de făcut. Trebuie doar să transporţi un mesaj. Chieng va veghea asupra ta.

— Chieng, şoferul tău?

— Lucrează şi el pentru Companie, preciză Malko, surâzând. Este o persoană de încredere. Nu trebuie să te temi de nimic.

Ea îl mai îmbrăţişă o dată, sărutându-l cu foc şi ieşi din cameră, purtând cu ea toate speranţele lui. Dacă nu reînnoda legătura cu Pailin-ul, misiunea lui cădea baltă. În paralel, trebuiau neutralizaţi ucigaşii lui Ta-Mok, care erau încă la Phnom Penh.

*

* *

Malko se pregătea să se urce în Toyota lăsată de Chieng în parcarea de la *Cambodiana,* când fu interceptat de două Honda. Poliţiştii care le conduceau coborâră zâmbind liniştitor. Erau aproape identici: chipuri scobite, pometi proeminenţi, cămăşi prea mari, ca să ascundă pistoalele de la centură şi o servietă mică de piele. Unul dintre ei se apropie de Malko.

— Domnule, căpitanul Sarin vrea vede, spuse el într-o engleză stricată. Tousamuth…

La Ministerul de Interne.

Neştiind motivul acestei convocări, Malko se felicită că Sherry era deja plecată.

— Vin, spuse el îngerilor săi păzitori.

Escortat de cei doi poliţişti, o luă în direcţia bulevardului Tousamuth. Era aşteptat şi plantonul cu caschetă plată îl conduse imediat în biroul căpitanului Sarin. Poliţistul cambodgian îi strânse călduros mâna, dar chipul lui puţin plinuţ era plin de gravitate. Malko observă că pereţii erau plini de pozele polpotiştilor căutaţi.

Un poliţist subţire ca un puştan se strecură umil în încăpere, anunţând că vorbea engleza. Dialogul continuă prin intermediar, fără înfloriturii inutile.

— Ştiţi ce a păţit americana aceea, Jane Baron? întrebă căpitanul.

— Da, spuse Malko.

Era inutil să se întreacă în şiretenie cu interlocutorul lui.

— Din ce motiv a fost asasinată?

— Din aceleaşi motive cu Phong Ton, răspunse Malko. Anumiţi khmeri roşii se opun soluţiei pe care încerc să o pun la punct. Aşa cum ştiţi, eu însumi am fost victima unei tentative de asasinat, iar la Siem Reap era gata să fiu răpit.

— Am aflat, spuse căpitanul. Am primit vestea prin radio. Ce intenţionaţi să faceţi?

— Să continuu, zise Malko. Dacă adversarii noştri nu reuşesc să ne elimine, pe mine şi pe doamna Sen, sunt pe cale să reiau legăturile.

Căpitanul Jan Sarin îi privi lung în tăcere, fără să pună întrebări asupra «legăturilor», apoi spuse prin vocea interpretului:

— Am primit de la Preşedinţie ordinul să vă asigur protecţie. De acum înainte, doi poliţişti vă vor însoţi în toate deplasările. Sunt înarmaţi şi au ordinul să răspundă cu forţa la orice agresiune.

Era, totodată, o modalitate de a-i supraveghea mişcările şi acţiunile.

— Nu puteţi decapita reţeaua responsabilă de aceste acţiuni? întrebă Malko.

Imediat după ce auzi traducerea, căpitanul Jan Sarin se posomorî, lansându-se într-o explicaţie întortocheată, tradusă treptat de interpret.

— Credem că sunt mai multe reţele polpotiste la Phnom Penh. Sistemul nostru de control este foarte strict, există un responsabil pentru fiecare imobil, care supraveghează toţi locatarii. Este interzisă găzduirea unei persoane, chiar şi pentru o noapte, fără a anunţa imediat Ministerul de Interne. În plus,

locuitorii se tem foarte tare de polpotişti. Îi denunţă câteodată pentru nimic. Nu e nevoie de o reţea adevărată, ci doar de câţiva indivizi care au scăpat de anchetele noastre. Îi vom găsi.

Toţi poliţiştii din lume erau la fel...

Malko strânse mâna căpitanului Sarin şi când ajunse jos, dădu de îngerii lui păzitori. Unul dintre ei se întoarse respectuos din direcţia în care mergea, temându-se să nu-l piardă.

— Mă duc la Phnom, îi anunţă Malko.

Acolo unde avea întâlnire cu Sam, la cel mai vechi templu din Phnom Penh, aflat la capătul străzii 92, perpendiculară pe bulevardul Acharmean. Se urcă în maşină, coborând spre centru, pe bulevardul Tousamuth. Cu Coltul şi cu «baby sitter» -ii după el, se simţea mai liniştit, cu toate că aceştia nu puteau rivaliza cu Chris Jones şi cu Milton Brabeck.

Spera ca Sam să fi dat de urma biciclistului cu Naga la gât. Fără Chieng, avea să fie greu să comunice cu tânărul amputat.

Cartierul Phnom rămăsese acelaşi, cu colina ce se înălţa la capătul unui bulevard mărginit de vechi clădiri coloniale. Malko parcă pe pământul bătătorit care înconjura colina şi urcă scara de piatră apărată de doi dragoni, care ducea spre pagodă. Câţiva fotografi îşi pierdeau timpul, aşteptând nişte turişti care nu mai veneau.

În bananierii înalţi, care ajungeau la înălţimea platformei principale, se jucau nişte maimuţe, scoţând strigăte ascuţite.

Malko făcu turul templului propriu zis. Câţiva cambodgieni se rugau în faţa unor mici altare împrăştiate peste tot: aerul mirosea frumos a tămâie şi a verdeaţă. Nici urmă de Sam. Coborî din nou pe scara mare, pentru că sus era prea cald. Era mai bine să-l aştepte în Toyota pe tânărul amputat. Cei doi poliţişti parcaseră motocicletele Honda şi aşteptau, aşezaţi pe vine.

Când ajunse în dreptul maşinii, trei bonzi în robe de culoarea şofranului şi cu cutiile de orez agăţate de talie apărură de pe o stradă laterală. Era un spectacol devenit din nou ceva obişnuit la Phnom Penh, după plecarea khmerilor roşii. Aveau capetele rase şi înaintau privind în pământ, indiferenţi la lumea exterioară. Când ajunse în dreptul Toyotei, cel din frunte coti brusc, îndreptându-se spre Malko. Acesta îl văzu deschizând cutia de orez şi băgând mâna înăuntru.

Crezând că bonzul cerea de pomană, căută în buzunar câţiva riali.

În acel moment, un bufnet surd îl făcu să se întoarcă; simţi

cum îi îngheaţă sângele în vine. Ceilalţi doi bonzi agitau nişte pistoale cu amortizor, scoase probabil din cutiile de orez. Cu sânge rece, se pregăteau să-şi descarce încărcătoarele în cei doi poliţişti.

Capitolul XIV

Scena era atât de ireală, încât Malko înţepeni! Tuburile goale ale cartuşelor săreau în toate părţile şi strigătele maimuţelor acopereau perfect detunăturile înăbuşite de amortizor. Poliţiştii n-avură timp nici măcar să-şi scoată armele. Ghemuit pe caldarâm, unul dintre ei murise probabil, dar bonzul continua să tragă; apoi se apropie şi îi trase de foarte aproape un glonţ în ureche.

Rănit, celălalt poliţist căzuse în genunchi, cu mâinile împreunate în dreptul feţei şi începuse să strige ceva cu o voce rugătoare. Drept răspuns, bonzul îi trase un glonţ în frunte, răsturnându-l pe spate.

Malko făcu un salt spre Toyota, unde se afla Coltul. Avu timp doar să deschidă portiera: ţeava unui pistol îi se înfipse în ceafă. Şeful bonzilor spuse într-o engleză stricată:

— *Quick! Inside*[28].

În acelaşi timp îl împinse în interiorul vehiculului. Malko fu proiectat pe podeaua din spate şi falsul bonz ateriză peste el. Instalat pe banchetă, continua să-l ameninţe pe Malko cu pistolul în ceafă. După ce terminară execuţia, ceilalţi doi năvăliră şi ei în Toyota.

Unul dintre ei se aşeză la volan şi porni imediat, sub privirile aiurite ale fotografilor şi ale câtorva trecători.

Malko nu mai vedea nimic. Simţi puţin mai încolo cum maşina coteşte la stânga, pe un drum paralel cu Mekongul şi îndreptându-se apoi spre capătul bulevardului Acharmean, unde se afla podul peste fluviu, distrus în timpul războiului. Cei trei bărbaţi nu vorbeau. Pierdu foarte repede direcţia acestei curse nebuneşti. Apoi şoferul încetini, maşina se zgâlţâi şi se opri.

— *Out!*

Nu putea să nu se supună. Ieşi, cu arma în continuare în ceafă şi descoperi că se aflau într-un fel de cimitir de camioane şi de autobuze. Epavele se înălţau în stive de mai mulţi metri.

Ceilalţi doi bonzi se dezbrăcară de zdrenţele sub care se ascundeau haine normale. Erau foarte tineri, siguri pe ei şi nu-i aruncau nici o privire lui Malko. Acesta zări un soi de şaretă, din

[28] Repede! Înăuntru, (n.a.).

acelea care se trag cu mâna şi de care era plin Phnom Penh-ul, plină ochi cu fructe enorme de papaya. Cei doi bonzi luară un sac de iută şi îi făcură semn să intre în el; şi pentru că se zbătea, i-l puseră în cap, lovindu-l violent cu patul armei.

Într-o clipă, sacul îl acoperi de tot. Acum, şeful îi ocăra pe ceilalţi doi. Simţi că este ridicat şi aruncat în şaretă. Apoi ceva ateriză peste el: fructele de papaya, făcându-l să devină astfel invizibil.

Şareta se zdruncină. Aproape imediat simţi o înţepătură în ceafă. Vocea şefului «bonzilor» îl avertiză.

— Dacă strigi, omorât.

Strecurase o baionetă printre fructe şi era de ajuns o mişcare uşoară ca să-i secţioneze vertebrele cervicale... Neputincios, Malko tăcu mâlc. Zgomotul oraşului luă locul tăcerii, apoi, după un timp destul de lung, fu din nou linişte. Zdruncinăturile erau îngrozitoare; drumul dură aproape o oră. Malko de abia mai respira, cu inima cât un purice; dacă polpotiştii îl capturaseră viu, nu fusese o întâmplare: voiau să obţină de la el informaţiile care le lipseau... Ceea ce în mod sigur însemna tortură.

Şareta se opri şi bascula în faţă. Malko zări o licărire vagă şi fu aruncat la pământ. Sacul fu deschis cu o lovitură de cuţit şi el îi zări pe cei trei răpitori. Se afla în curtea unei ferme, la marginea unui canal. Orezării şi culturi de palmieri de zahăr se întindeau cât vedeai cu ochii. Se aflau probabil la periferia Phnom Penh-ului.

Şeful îl împinse cu ţeava pistolului, făcându-l să intre în clădire. O trapă fu ridicată şi îl obligară să coboare o scară de lemn, care ducea la un subsol cu pământ pe jos. Subsolul era împărţit în patru celule minuscule, cu un culoar la mijloc. În timp ce doi oameni îl ţineau, şeful îi puse la glezne nişte cătuşe legate între ele printr-o bară. Ajunse în celulă sărind şi fu îmbrâncit pe podea.

Se găsea într-o închisoare secretă a polpotiştilor şi nimeni nu ştia unde se afla aceasta. Se ridică şi încercă să stea în picioare. După cinci minute, durerea deveni insuportabilă... Se aşeză din nou. Cu spatele lipit de perete, se întreba când avea să înceapă calvarul.

*

* *

Sopia Sen privea Toyota în jurul căreia forfotea o duzină de poliţişti; uciderea celor doi îi alertase şi patrulele începuseră

imediat să răscolească Phnom Penh-ul. În zadar. Cu ajutorul unor martori, fusese găsită doar Toyota goală.

— Ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă tânăra femeie pe căpitanul Jan Sarin, care dădea ordine.

— Ştiţi bine că nu pot face prea mult...

— Este vorba despre o afacere importantă, la cel mai înalt nivel, insistă cambodgiana. Primul-ministru urmăreşte personal dosarul. Acest om trebuie găsit şi încă repede...

— Este deja mort.

Sopia Sen bătu din picior.

— În nici un caz. Oamenii lui Ta-Mok l-au răpit să-l interogheze. Probabil că nu cunosc multe din intenţiile noastre. Dacă vorbeşte, vor şti destule ca să contracareze şi dumneavoastră ştiţi ce ar însemna asta...

Poliţistul îşi netezi părul ondulat.

— Ştim că există reţele polpotiste în conservare, recunoscu el, dar nu le-am depistat. Primul-ministru ar putea să vă ajute...

După această săgeată otrăvită, el se urcă în Jeep. Toată lumea ştia că primul-ministru provietnamez Hun Sen, moderatul, era un fost colonel polpotist... Sopia privi Jeepul îndepărtându-se. Nu-şi făcea iluzii. Cei care purtau pică khmerilor roşii erau poliţiştii vietnamezi detaşaţi la Phnom Penh, aidoma celor care fuseseră împuşcaţi, dar nu aveau nici o sursă de informare. Fără a avea dovada, era convinsă că pe căpitanul Jan Sarin nu l-ar fi tras inima prea tare să dea de urma khmerilor roşii.

Altfel, de mult ar fi fost asasinat.

Un poliţist tânăr se apropie de ea: un camarad al celor morţi. Auzise conversaţia.

— Dacă descoperiţi ceva, spuse el, să-mi spuneţi. Am putea poate să vă ajutăm. Mă numesc Van Loc.

— Mulţumesc, spuse Sopia, am să ţin minte.

Urcă în Mercedes. Sherry plecase la Pailin cu Chieng şi nu avea să se întoarcă până a doua zi. Dintr-un anumit punct de vedere, era chiar bine. Dacă cei de la Pailin aflau că trimisul CIA fusese răpit de către Ta-Mok, lucrurile n-ar fi stat defel bine... Singurul lucru de făcut era să-l găsească pe Sam, care, după spusele martorilor, nu se afla acolo în momentul răpirii. Toate speranţele erau în el, doar dacă nu-şi schimbase teritoriul, ceea ce ar fi explicat şi atentatul şi lipsa lui...

*

* *

Un tânăr în sampot, cu pistolul la brâu, deschise uşa celulei lui Malko. Chipul său juvenil arbora o expresie feroce, uimitoare pentru o persoană atât de tânără... îi făcu semn să se ridice şi să-l urmeze. Pentru că Malko nu se supuse destul de repede, tânărul se aplecă şi apucă bara de fier a cătuşelor, făcându-l să cadă pe spate.

Dovedind o forţă uimitoare pentru un corp atât de plăpând, începu să-l târască în această poziţie, forţându-l pe Malko să se sprijine în mâini, într-o poziţie extrem de umilitoare. Aidoma naziştilor, khmerii roşii se îndârjeau să-şi zdrobească adversarii moral şi fizic, făcându-i să uite că erau fiinţe umane... Îl lăsă pe Malko la capătul culoarului şi acesta zări o cuvă mare dreptunghiulară din lemn, sprijinită pe nişte cale. Alături se afla o masă cu un scaun în faţa ei şi ceva care semăna cu o menghină. Nişte pete închise la culoare şi mai ales o unghie căzută pe podea îl făcură să se dumirească despre ce era vorba.

Se afla în sala de tortură a închisorii secrete... Masa era destinată menţinerii într-o anumită poziţie a mâinii celui torturat, în timp ce i se smulgeau unghiile. Prinse privirea tânărului polpotist, care îi adresă un surâs veninos.

Alţi doi coborâră scara. Erau «bonzii». La ordinul lor, tânărul se aplecă şi îi legă lui Malko mâinile la spate, cu nişte cătuşe artizanale care i se înfipseră în carne. Apoi îi dezlegă gleznele. Răgazul fu foarte scurt. Forţat să se ridice, fu împins spre cuva mare de lemn. Călăii îi făcură semn să sară şi, pentru că se opunea, îl luară se subsuori şi îl aruncară înăuntru.

Se lovi cu capul de fund şi îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva secunde. Cei doi săriseră şi ei în cuvă. Îl întoarseră pe burtă. Simţi cum una dintre glezne îi este legată de fundul cuvei cu ceva metalic, apoi acelaşi lucru se întâmplă cu glezna dreaptă. De fundul cuvei era fixată o curea de piele, care îi fu trecută peste piept. Cureaua se închidea la spate, ca să nu poată fi desfăcută. Atunci când se îndrepta, era reţinut de banda de piele, care îl împiedica să îngenuncheze sau să se ridice complet. Doar atunci îi desfăcură cătuşele.

În acest mod, era legat de glezne şi se putea sprijini doar în antebraţe, ca o şopârlă la soare...

Nu avu timp să se întrebe în ce avea să constea tortura. Cel mai tânăr polpotist veni cu o găleată şi aruncă apă pe el. Lichidul călduţ, luat probabil din orezărie, îi făcu aproape bine, dar înţelese: se pregăteau sa umple cada dreptunghiulară. Pe

măsură ce apa urca, trebuia să împingă în antebraţe ca să nu se sufoce.

Când îl ajungea oboseala, avea să se înece ca un şobolan, picioarele legate de fundul cuvei împiedicându-l să se mişte.

Rămase aşa, căutând cu disperare un plan de scăpare din acea oroare, fiind udat ritmic cu apă... Nivelul atinse treizeci de centimetri şi cineva îl trase brusc de păr. Întoarse capul şi zări un necunoscut, mult mai în vârstă decât cei care îl răpiseră. Avea părul cărunt şi faţa netedă a unui intelectual şi era îmbrăcat cu o cămaşă bine călcată. Îl examină câtva timp pe Malko, aşa cum un entomolog priveşte o insectă respingătoare, apoi spuse într-o engleză excelentă:

— Ştim cine sunteţi şi dumneavoastră ştiţi cine suntem. Este inutil să ne pierdem timpul.

— Ce doriţi? întrebă Malko, la fel de calm, ascunzându-şi trăirile.

— Nişte informaţii, răspunse bărbatul cărunt. Dacă ni le daţi de bunăvoie, totul va fi în regulă. Veţi fi dus înapoi în celulă şi noi le vom verifica. După aceea veţi avea parte de un sfârşit plăcut sau s-ar putea să fiţi lăsat în viaţă. Asta depinde de Angkar.

Vorbea pe un ton detaşat şi fără pasiune.

— Nu am nimic să vă spun, răspunse Malko.

Celălalt nici nu-l băgă în seamă.

— Mă duc să pregătesc chestionarul, spuse el, simplu. Mă voi întoarce când veţi fi gata.

Malko nu înţelegea prea bine ce voise să spună. Încercă să se odihnească sprijinindu-se în coate, ud ca o muşcată şi încercând să-şi golească mintea.

Următoarele ore aveau să fie foarte dificile.

*

* *

Sopia Sen şi Sam discutau pe un ton scăzut la intrarea în piaţă. Tânărul infirm se întorsese la locul lui obişnuit de muncă. Ratase întâlnirea de la templul Phnom, pentru că reuşise cu ajutorul prietenilor săi să-l localizeze parţial pe biciclistul căutat. Bărbatul trăia şi muncea în cartierul stadionului.

Nu era mult, dar era mai bine decât nimic.

— Mâine voi afla mai multe, promise tânărul amputat.

Sopia clătină din cap.

— Mâine va fi prea târziu. Mergem cu maşina şi îl căutăm împreună.

Nu se lăsă rugat. Pe drum, cambodgiana opri la Cartierul General al poliţiei, întrebând de Van Loc, poliţistul vietnamez. Nu era acolo, dar unul dintre colegii lui îi spuse că în fiecare după-amiază se ducea să bea o bere cu unul dintre informatori, chiar în faţa Palatului regal.

Făcu cale întoarsă. Cercetând trotuarul, Sopia îl zări pe Van Loc împreună cu alţi doi poliţişti şi cu un tip mai în vârstă, bând suc de trestie cu paiul, dintr-o pungă de plastic. Se opri lângă trotuar şi îl claxonă uşor. Poliţistul o văzu şi se aplecă pe geamul deschis. Aşezat în spate, Sam se ghemui, neliniştit.

— S-ar părea că am dat de o pistă, îl anunţă Sopia, dar va trebui să rămână între noi.

O expresie feroce se aşternu pe chipul lui Van Loc.

— Ce doriţi?

— Urmaţi-mă şi vom vedea după aceea.

Abandonând informatorul, cei trei poliţişti se urcară pe motocicletele Honda şi o urmară. Traversară tot oraşul şi ajunseră la stadionul aflat în partea de vest. În piaţa mare, zeci de biciclişti îşi făceau siesta la soare. Îl lansară la atac pe Sam ca pe un şoim şi aşteptară neliniştiţi rezultatul. Ca să nu fie remarcat, Mercedesul începu să se învârtă pe străzile învecinate, lăsându-i pe cei trei de pază. Se scurse aproape o oră, înainte ca Sam să apară din nou. Sopia tocmai oprise maşina. Infirmul era radios.

— L-am găsit, o anunţă el. Locuieşte la tatăl lui, care lucrează la curăţarea piscinei stadionului.

Altfel spus, la doi paşi…

Pe stadion erau doar câţiva muncitori care reparau pavajul, îl cunoşteau foarte bine pe bătrân. Unul dintre ei desenă pe o bucată de hârtie locul unde stătea.

Sopia fierbea. Se învârtiră douăzeci de minute pe străduţele fără nume, descoperind în sfârşit o căsuţă de lemn, cu acoperişul de tablă ondulată. Un bătrân foarte slab, zâmbind plăcut cu dinţii îmbrăcaţi în argint, le deschise uşa şi dădu să o închidă la loc, la vederea poliţiştilor. Avea aerul unui băieţaş şi mesteca o bucată de trestie de zahăr.

— Îl căutăm pe fiul dumneavoastră, spuse unul dintre poliţişti, zâmbind fals. A fost martor la accidentul acestei doamne. Trebuie să-l audiem.

Celălalt, complet terorizat, amuţi, bolborosind într-un final:

— Fiul meu munceşte. Avea datorii şi şi-a amanetat bicicleta

pentru 50 000 de riali. Este ospătar la restaurantul vecin.

Până să termine fraza, ei erau deja plecaţi. «Restaurantul» era format din vreo zece mese cu taburete minuscule, instalate pe acelaşi trotuar cu locuinţa. Bucătăria era într-un dulap şi într-un soi de vitrină erau expuse nişte feluri de mâncare puţin îmbietoare. Erau câţiva clienţi. Deodată, Sam începu să se agite.

— El e

Un ospătar într-un tricou de o murdărie respingătoare punea pe o masă o farfurie cu calmari. La gât îi atârna un breloc de piatră reprezentându-l pe Naga, şarpele cu şapte capete. Înconjurat de doi poliţişti, fu luat literalmente pe sus şi târât spre Mercedes. Cel de al treilea flutură legitimaţia roşie pe sub nasul patronului, care intră în pământ. Fără o vorbă, Sopia deschise portbagajul. Cei doi vietnamezi îl împinseră înăuntru pe fostul biciclist, care începu să urle ca o sirenă.

Capota portbagajului clănţăni sec, aidoma unui capac de sicriu. Totul durase mai puţin de un minut.

Clienţii restaurantului se străduiau să mănânce fără să ridice nasul din farfurie. Plictisit, vietnamezul se întoarse spre Sopia.

— Am putea merge pe bulevardul Tousamuth…

— Mergem la mine, îl întrerupse Sopia, pe un ton fără replică.

Îndată ce maşina se opri, Sam sări din ea pe singurul lui picior şi îi spuse Sopiei:

— Trebuie să mă întorc la muncă.

— Pe curând, spuse ea simplu.

După ce închiseră poarta, descuiară portbagajul. Biciclistul nu arăta prea bine… Vietnamezii îl târâră până în camera mare, din care Sopia îl alungă pe servitor cu un ordin scurt. Îi îmbrânciră pe prizonier, instalându-l pe masa mare şi joasă.

Vietnamezii îi răsuciră încheieturile, imobilizându-l, apoi cel de al treilea scoase pistolul şi i-l puse la tâmplă.

— Lucrezi pentru polpotişti! îi spuse el. Ne vei spune unde sunt, altfel te ucidem.

Prizonierul începu să bâiguie nişte rugăminţi. Dacă stăteai să-l asculţi, nici măcar nu ştia cine era Pol Pot. Vietnamezul îi apucă de păr, lipindu-i arma de ureche.

— Îţi zbor creierii, *A-eng*[29], pentru că nu faci doi bani, spuse el. Vorbeşti sau nu?

Celălalt îşi înghiţi saliva şi gemu fără să scoată un cuvânt. Van Loc apăsă pe trăgaci, îndepărtând ţeava în ultimul moment, însă

[29] Netrebnicule (n.a.).

detunătura îi sparse timpanul biciclistului, care se ridică urlând. Vietnamezul îi vârî ţeava în gura fără dinţi.

— A fost ultima ta şansă, *boukak*[30] strigă el. Acum te ucid cu adevărat! Spune-mi unde-ţi sunt complicii, cei care l-au răpit pe străin.

Cu ochii holbaţi de teroare, biciclistul dădu din cap a negaţie, dar nu răspunse. Îndrăzneala din privirea lui întunecată o alertă pe Sopia, care se întorsese să asiste la scenă. Cel torturat nu avea să vorbească uşor. Sub aparenţa lamentabilă, se ascundea un dur, un cadru polpotist, un om obişnuit cu suferinţa... Ridică dispreţuitor din umeri, văzând intenţia poliţistului, care ezita să-şi pună în practică ameninţarea.

— Nu ajungi la nici un rezultat aşa!

Ieşi din cameră şi se întoarse peste câteva clipe, cu un ciocan în mână.

— Întinde-l, ordonă ea vietnamezului.

Acesta scoase arma din gura prizonierului, care încercă să-i copleşească printr-un torent de vorbe. Unul dintre vietnamezi se aşeză pe pântecul lui şi celălalt pe glezne.

Luându-şi elan, Sopia trânti ciocanul în genunchiul stâng al prizonierului, zdrobindu-i meniscul!

Chiar şi vietnamezii, obişnuiţi cu atrocităţile, simţiră cum li se încreţeşte pielea la auzul zgomotului de os spart. Urletul biciclistului se auzi până la Angkor. Cu răsuflarea tăiată, îşi pierdu cunoştinţa. Genunchiul semăna cu un enorm dovleac plin de sânge, contrastând cu paloarea feţei celui torturat.

Sopia cercetă gaura făcută de proiectil, apoi se duse la bucătărie şi se întoarse cu o sticlă cu oţet, al cărei conţinut îl vărsă pe faţa prizonierului. Scheunând de durere, acesta se ridică brusc. Sopia Sen îl privi scârbită şi îi spuse:

— Ei nu-i cunosc pe cei din Angkar, dar eu am trăit cinci ani printre voi şi vă cunosc metodele. Mai ai încă o mică şansă să-ţi salvezi viaţa. Numai că dacă nu vorbeşti mai repede, ai să te târăşti ca o omidă pe străzile din Phnom Penh, pentru că am să-ţi zdrobesc toate oasele, unul câte unul.. Îţi dau un minut de gândire.

*

* *

Sherry frână brusc. O duzină de soldaţi în uniforme apăruseră de după viraj şi blocau drumul. De când plecaseră din

[30] Porcule (n.a.).

Battambang, acesta era primul baraj. Zona pe care o traversau era aproape pustie, cu sate rare şi cu oameni puţini, în depărtare se zăreau piscurile albăstrii ale masivului Cardamomes, situat la graniţa dintre Cambodgia şi Thailanda. Chieng se îndreptă de spate şi spuse pe un ton blând:

— Nu este un baraj.

Tânăra americană realiză brusc că uniforma soldaţilor era de un verde diferit decât cel al trupelor guvernamentale. Inima începu să-i bată mai repede: cei din faţa ei erau khmeri roşii. Toţi foarte tineri, cu chipuri imobile, înconjuraseră vehiculul. Chieng se întoarse spre pasagerul lor şi îi spuse câteva cuvinte.

Imediat, acesta sări din maşină şi îl luă pe unul dintre soldaţi deoparte. Conversaţia dură vreo zece minute, apoi se întoarse la Land Cruiser şi deschise portiera. Trei dintre soldaţi se înghesuiră cu el în spate, împreună cu mitralierele Kalaşnikov şi cu aruncătoarele de grenade. Ceilalţi dispărură în junglă. Începuse să plouă şi plafonul de nori foarte coborât făcea atmosfera şi mai sinistră.

Sherry conducea ca un automat. Nimeni în jur. Traversară teritoriul neutru dintre zona guvernamentală şi cea a polpotiştilor. Mai apărură câţiva soldaţi, adunaţi în jurul unei baterii antiaeriene. Nervoasă, tânăra se întoarse spre Chieng.

— Aveţi idee unde mergem?

— Da, spuse el, la cartierul general al polpotiştilor, dar nu vă temeţi, sunt prietenii noştri.

Mai merseră încă două ore, înconjurând oraşul Pailin şi fiind opriţi încă de trei ori de baraje. Apoi, un soldat le făcu semn să cotească la dreapta, pe o cărare care se înfunda în junglă. Era îngrozitor de cald şi ţânţarii se striveau de parbriz. Land Cruiserul se hurducăia prin şleaurile adânci. Brusc, fu nevoită să oprească în faţa unor baraje de sârmă ghimpată, care întăreau o groapă antitanc. Trecerea era permisă printr-o deviaţie cu şicane.

În umbra pădurii, Sherry zări silueta unui T 62, un tanc greu oferit de chinezi khmerilor roşii. Peste tot mişunau oameni în uniforme. Chieng se întoarse spre ea, surâzând radios.

— Am ajuns la cartierul general al Angkar-ului.

Capitolul XV

Malko nu reuşea să-şi ţină capul deasupra apei decât dacă-şi ridica braţele. Durerea musculară era insuportabilă. Impasibil, falsul bonz continua să toarne apă...

Malko o simţea deja clipocindu-i în dreptul bărbiei. Simţind că îi anchilozează braţele, îşi ţinu răsuflarea şi băgă capul sub apă ca să se odihnească, aşa cum făcuse de mai multe ori până atunci.

În momentul în care ieşi la suprafaţă, ceva îl apăsă pe creştet. Crezu că puseseră un capac pe cadă, dar era o mână omenească încercau pur şi simplu să-l înece. Încordându-şi muşchii, se chinui să iasă din apă, dar degeaba. Panica îl cuprinse. Moartea prin înec era ceva atroce. Îşi repeta întruna că aveau nevoie de el viu, dar presiunea nu scădea... Cu plămânii gata să explodeze, deschise gura şi luă mai multe înghiţituri de apă sălcie, înăbuşindu-se imediat. Cu traheea plină de lichid, începu să tuşească îngrozitor şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, sughiţând, îşi zări «anchetatorul» cu părul cărunt stând în picioare lângă cadă. Malko era ţinut la suprafaţă de cei doi tipi cu capetele rase. De îndată ce îl văzură că şi-a recăpătat cunoştinţa, aceştia îi dădură drumul şi el se scufundă din nou. De această dată nimeni nu-l împiedică să scoată capul din apă. Stând în echilibru pe braţele întinse, auzi vocea plăcută a cambodgianului cărunt.

— Interogatoriul dumneavoastră a început. Vă sfătuiesc să fiţi rezonabil. Cine sunt complicii dumneavoastră în clica de la Pailin?

Cuvintele îi ajunseră cu greutate la creier. Era singura întrebare la care într-adevăr nu putea răspunde, dar trebuia să câştige timp.

— Întrebaţi-o pe Jane Baron, răspunse el.

Anchetatorul nici măcar nu ridică tonul.

— Nu faceţi pe prostul. Jane Baron este moartă, noi am executat-o şi dumneavoastră ştiţi asta foarte bine.

În ochii interlocutorului lui lucea furia. Dădu un ordin scurt unuia dintre bonzi, care apăsă imediat umerii lui Malko.

Iar senzaţia de înec, plămânii chirciţi, pieptul gata să

explodeze, apoi apa care invada bronhiile... De această dată, îl scoaseră din apă înainte să-şi piardă cunoştinţa... Încă mai horcăia, când auzi a doua întrebare:

— Dintre marionetele provietnameze, cine sunt cei care îndeamnă la acest acord?

— Nu ştiu nimic.

Un nou rictus plin de ură, dar de această dată Malko nu mai avu parte de înec.

— Când şi unde se va semna acest protocol ce consfinţeşte trădarea valeţilor imperialismului? întrebă khmerul roşu pe un ton mai degrabă pompos.

Dacă Malko n-ar fi fost pe jumătate înecat, ar fi izbucnit în râs... Era o întrebare la care putea răspunde.

— Cel pe care l-aţi torturat şi asasinat la Siem Reap, Chang, trebuia să-mi aducă răspunsul la această întrebare, spuse el. Cred că trebuia să aibă loc la Phnom Penh.

Ta-Mok ştia deja asta...

— De ce aici şi nu la Bangkok, de exemplu? întrebă anchetatorul pe un ton dulceag.

— Nu ştiu.

Explozia fu scurtă şi violentă.

— Mincinosule! Imperialist împuţit! urlă bărbatul cărunt. Pentru că marionetele lui Hun Sen au cerut capul tovarăşului Ta-Mok, pe care dumneavoastră trebuie să li-l duceţi! Dumneavoastră, un american!

Începu să vocifereze în cambodgiană şi zbirii îl cufundară pe Malko din nou în apă. Oroarea începea din nou... Timpul scurs i se păru infinit de lung; ieşi apoi la suprafaţă, din ce în ce mai slăbit. Micul polpotist continua să deşerte găleţile şi acum doar nările îi mai ieşeau din apă, asta pentru că se menţinea în echilibru pe vârfurile picioarelor. Lanţurile din jurul gleznelor îi intrau în carne şi cureaua de pe piept era întinsă la refuz. Îi era ruşine, se simţea ca un animal, o zdreanţă cu o singură idee în minte: să nu se sufoce.

— Foarte bine, zise pe un ton mieros anchetatorul, sunteţi extrem de prost. Credeţi că antrenamentul de la CIA v-a călit pentru orice probe, dar vă înşelaţi... Veţi muri într-un mod extrem de neplăcut, asta dacă nu acceptaţi să colaboraţi la un acord.

— Cum? scuipă Malko, cu gura plină de apă.

— Vă propun un schimb: viaţa dumneavoastră contra celei a

Sopiei Sen. Este mai vinovată decât dumneavoastră, căci este vorba de poporul ei. Vă vom duce înapoi la Phnom Penh şi îi veţi da întâlnire...

— Nu, răspunse Malko, pe un ton ferm.

Anchetatorul închise cu grijă carneţelul şi îl puse în buzunarul de la cămaşă, împreună cu stiloul!

— Foarte bine, spuse el, fără să ridice tonul.

Îi întoarse spatele şi se îndepărtă pe culoarul care despărţea celulele. Cel care îl ţinea de păr pe Malko îi dădu drumul. Acesta intră cu capul în apă, dar reuşi totuşi să se ridice. În câteva minute muşchii aveau să-i cedeze, silindu-l să ia din nou contact cu apa. Ar fi reuşit să se ridice încă de două sau de trei ori, dar oboseala avea să-l împiedice să stea atât de sus încât să poată respira.

În acel moment, aşa cum prevăzuse khmerul roşu, avea să moară ca un şobolan înecat într-un hârdău.

*

* *

Negocierile durau cel puţin de la ora patru. Se lăsase noaptea şi Sherry îşi cheltuia energia luptând cu ţânţarii. Atacau cu sutele, într-un zbor zbârnâitor, căutând fiecare petic de piele descoperit. Cu groază, îşi amintea de vechiul dicton cambodgian: «În Cardamomes, tot ce zboară ucide!». Acei ţânţari erau purtătorii celei mai periculoase forme de malarie, fără a mai pune la socoteală dementa şi febra galbenă...

Stând pe vine lângă pereţi, cu mitralierele între genunchi, cu un aer extrem de serios şi privirea fixată pe o uşă modestă, soldaţii adolescenţi păreau să nu simtă înţepăturile. Unii mestecau discret o banană sau un fruct de letchi. Păreau bolnavi şi mahmuri. În spatele uşii se aflau principalii şefi ai Angkar-ului, cei care supuseseră Cambodgia la un înspăimântător genocid... cu zece ani înainte.

Pol Pot în persoană sosise într-un Range Rover blindat, împreună cu cele douăzeci de gărzi de corp, cu ochii ascunşi sub ochelari cu lentile negre. Numai Ta-Mok lipsea, dar avea un motiv.

Sherry tresări. Uşa fusese deschisă de un bărbat fermecător şi surâzător, cu o siluetă greoaie: Khieu Sampan, purtătorul de cuvânt al khmerilor roşii şi ministrul lor de Externe itinerant. Se aşeză lângă tânăra americană şi începu o conversaţie într-o engleză excelentă, evocând amintirile sale de la New York,

amintind de restaurantele pe care le frecventa pe vremea când era la Naţiunile Unite. În adâncul acelei jungle sălbatice şi neprimitoare, în acea ambianţă de război, părea ceva de domeniul irealului… Se scuză brusc, atunci când una dintre gărzi îi şopti câteva vorbe la ureche.

— Trebuie să vă părăsesc, spuse el.

Trecu încă o jumătate de oră de palavre secrete şi apăru negustorul de rubine de la piaţa Toutophom. Schimbă câteva cuvinte cu Chieng, aşezat şi el pe vine într-un colţ. Şoferul se apropie de Sherry şi îi spuse:

— E în regulă, vom pleca mâine dimineaţă foarte devreme, ca să putem ajunge pe seară la Phnom Penh.

Ea nu îndrăzni să întrebe ce se petrecuse.

Khieu Sampan apăru şi el şi surâzând încântat puse în mâna americanei un pacheţel.

— Acesta este un modest cadou din partea tovarăşului Pol Pot, îi spuse el. Apreciază foarte mult faptul că aţi venit până aici şi contribuţia dumneavoastră la reconcilierea naţională. Noi considerăm Statele Unite o mare putere prietenă.

Încremenită, Sherry se uită la pachet. Era ca şi când Hitler i-ar fi oferit cercei. Sub privirile părinteşti ale khmerului roşu, ea îl deschise şi scoase un strigăt se uimire.

Era un rubin extrem de pur – sânge de porumbel – de şase sau şapte carate… Un cadou princiar. Khieu Sampan o privea amuzat.

— Această regiune produce multe pietre preţioase, explică el. Vânzarea lor ne-a servit la susţinerea efortului de război. Veniţi, vă voi conduce la bungaloul dumneavoastră.

Ea îl urmă. Tabăra din nordul Pailin-ului, aflată în plină junglă, era formată din clădiri mari de lemn pentru soldaţi, un pavilion central şi o duzină de bungalouri pentru invitaţi… Cel al lui Sherry era luminat de un singur bec cu lumină gălbuie. O găleată cu apă ţinea loc de baie. Khieu Sampan porni un ventilator ruginit şi o părăsi cu un surâs.

— Noapte bună şi drum bun!

Rămasă singură, Sherry se întinse pe pat, contemplând rubinul: atâtea lucruri se schimbaseră în viaţa sa de când descoperise cadavrul lui Jane Baron. Fusese aruncată într-o lume pe care nici n-o bănuise, unde bărbaţii galanţi practicau sodomia, criminalii de război ofereau pietre preţioase şi copiii amputaţi făceau spionaj.

Închise ochii, gândindu-se la Malko. Instinctiv începu să-şi frece coapsele, trăind din nou prima lor îmbrăţişare. Sigur că Sherry avusese un anumit număr de amanţi, dar cu nici unul nu simţise violenţa de seara trecută. Fremătă de plăcere, gândindu-se la clipa când el se înfruptase din ceea ce ea nu mai oferise altui bărbat.

Citise într-o zi într-un ziar că un hoţ sodomizase o femeie şi mama ei îi spusese că asemenea indivizi ar fi trebuit castraţi. N-ar fi îndrăznit niciodată să-i povestească aventura... Cu toate acestea, când închidea ochii, se gândea numai la asta, cuprinsă de o tulburare încântătoare, atât de puternică încât, atunci când îşi atinse pântecul, de abia mişcând degetele, simţi o furnicătură plăcută, urmată de o tresărire puternică, ce o lăsă fără răsuflare. Privi ruşinată spre uşă, ca şi când cineva ar fi putut fi martor al orgasmului ei secret.

Era prima oară când juisa aşa, fără să se mângâie de fapt. Îşi dădu seama că ceea ce dorea cu adevărat era să se întoarcă la amantul ei şi să facă dragoste cu el în toate felurile, ca să fie sigură că nu visase.

Începu să numere orele. Dacă ar fi avut un telefon! Dar se afla la capătul lumii, în plină junglă. Închise din nou ochii, întrebându-se ce făcea Malko. Simţea cum o cuprinde deja gelozia. Erau atâtea cambodgiene disponibile la Phnom Penh.

*

* *

Malko deschise ochii. Era întins direct pe podeaua sălii de tortură, cu aceleaşi inele de fier legate de glezne. Pieptul îl ardea. Era ud leoarcă şi îi era cam frig, în ciuda căldurii umede din subsol. Îi trebuiră câteva secunde să realizeze că fusese scăpat în ultima clipă de la moarte, atunci când se scufundase spre fundul sinistrei căzi.

Era evident: mort fiind, nu mai servea la nimic. Se simţea atât de epuizat, că aproape îi părea rău că nu fusese lăsat să se înece, dar instinctul de conservare îl făcu să se întrebe ce tortură îl mai aştepta.

Pierduse noţiunea timpului.

Cineva se aplecă asupra lui şi îl apucă de umeri. Auzi un schimb de cuvinte în cambodgiană şi-l zări pe anchetatorul său şi pe unul dintre «bonzi». Cei doi îl ridicară în picioare, sprijinindu-l ca să nu cadă. Cu fiarele la picioare, nu se putea mişca singur. Fu târât până la taburetul instalat în spatele mesei şi aşezat.

Unul dintre călăi îl apucă de încheietură, introducându-i-o cu forţa în menghină.

O răsucire şi fu imobilizat. Metalul îi muşcă din carne.

La capătul celălalt, o placă metalică forţa mâna să rămână lipită de masă, uşurând astfel sarcina torţionarului. O dată cu starea de conştienţă, îi reveni şi frica; degeaba se spune că se poate trăi şi fără unghii, momentul cel mai greu de suportat este atunci când sunt smulse. Malko se concentră din toate puterile să-şi stăpânească bătăile inimii şi greaţa care îi inunda stomacul. Se gândea întruna la Alexandra, căutând să-şi amintească clipele de extaz care depăşeau cu mult nenumăratele lui amintiri erotice.

Rânjind, unul dintre «bonzi» îl prinse de arătător, mângâindu-i unghia... Khmerii roşii învăţau cruzimea înaintea alfabetului... Se întrebă de ce nu începea tortura. Poate îi testau stăpânirea de sine. La un moment dat realiză că sinistrul anchetator nu era acolo... ceea ce îi mai lăsa o clipă de răgaz.

*

* *

Sopia Sen contempla dezgustată ce mai rămăsese din şoferul ciclo-taxiului. N-avea să se mai urce niciodată în şea, din cauza picioarelor rupte în mai multe locuri. Sângele din răni cursese pe masă, inundând dalele de pardoseală, care din fericire erau roşii. Ipoteza lui Malko se dovedise exactă: cel torturat făcea parte din reţeaua din Phnom Penh a lui Ta-Mok, în calitate de mesager, ceea ce îi permisese să fie la curent cu toate ascunzătorile oamenilor lui Ta-Mok. Nu mărturisise prea uşor...

— Grăbiţi-vă!

Sopia îi zorea pe poliţiştii care târau zdreanţa umană spre ieşire.

Mărturisirea cea mai importantă făcută de Tong era despre amplasamentul unei închisori secrete, rezervată «trădătorilor». Probabil că Malko fusese dus acolo. Poate că mai era încă timp să fie salvat.

Trupul biciclistului fu aruncat în portbagajul Mercedesului şi Sopia Sen se urcă la volan. În poşetă avea un Colt 45, iar cei trei vietnamezi erau înarmaţi cu pistoale. La Phnom Penh, polpotiştii nu puteau dispune de armament greu... Unul dintre vietnamezi dădu să se urce pe motocicletă, dar Sopia îl opri.

— Veniţi în maşină, altfel veţi fi recunoscut foarte uşor.

El se supuse imediat şi ea coti la dreapta, luând-o spre sudul

oraşului, unde se afla închisoarea. Dacă biciclistul minţise, era la dispoziţia lor pentru un mic interogatoriu suplimentar…

Tot drumul, nimeni nu scoase un cuvânt. Circulaţia deveni rapid fluentă. Orezăriile alternând cu pâlcuri de copaci şi plantaţii de bananieri luară curând locul caselor. Sopia coti pe un drum ce mergea de-a lungul unui canal de irigaţii, urmând punctele de reper furnizate de biciclist. Se aflau într-o zonă rurală, la cinci kilometri de Phnom Penh. Zăriră casa descrisă de prizonier, o clădire joasă, cu o grădiniţă în care se afla un bananier mare.

— Acolo e, spuse Sopia, cu o voce gâtuită.

Vietnamezii se încordară. Li se vedeau muşchii jucând sub maxilarele scobite. Khmerii roşii fuseseră întotdeauna nişte adversari redutabili, dar ei aveau avantajul surprizei…

Mercedesul se opri şi cei patru ocupanţi săriră din maşină practic în acelaşi timp. Gata cu tertipurile. Sopia Sen intră prima în grădină. În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru un băieţandru îmbrăcat ţărăneşte, dar cu capul ras… îi examină o clipă pe intruşi, apoi, fără o vorbă, dispăru în interior, lăsând uşa deschisă.

Luase probabil cea mai proastă hotărâre din viaţa lui şi, cu siguranţă, ultima.

Fără să ochească, Sopia începu să tragă în silueta care plonjase pe scara către subsol. Detunăturile cutremurară pereţii cabanei şi proiectilele ciopârţiră spatele tânărului, care se prăbuşi mort, la baza scării.

Cei trei vietnamezi se repeziră pe urmele lui, cu pistoalele în mână. Apăru un alt craniu ras, care îşi căută arma. Unul dintre vietnamezi îl seceră cu o rafală scurtă de pistol. Colegii lui ajunseră la capătul culoarului. În stânga se afla Malko, cu mâna prinsă în menghină. În dreapta lui, un tânăr scotocea într-un cufăr, scoţând de acolo un Kalaşnikov.

Apăsă pe trăgaci cu o secundă prea târziu.

Vietnamezii trăgeau ca nebunii, fără să mai stea pe gânduri. Lovit de gloanţe, khmerul roşu se dădu înapoi, lipindu-se de zid şi prăbuşindu-se ca o paiaţă cu sforile tăiate. Mirosul acru de cordită făcea atmosfera de nerespirat. Van Loc inspectă celulele, toate goale, în timp ce colegii lui omorau răniţii, trăgându-le câte un glonţ în spatele urechii, cu seriozitatea unui expert contabil. Sopia desfăcu menghina care ţinea prizonieră mâna lui Malko. Acesta reuşi să-i surâdă.

— Cred că aţi venit la timp.

— Mulţumiţi-i lui Sam, spuse tânăra femeie, el l-a găsit pe biciclist.

Vietnamezii scotoceau peste tot, începând cu cadavrele. Descoperiră arme, explozibili şi un RPG 7, învelit cu grijă în hârtie unsă cu ulei. Urmele de sânge din celule dovedeau că acestea fuseseră folosite. Zece ani după plecarea lor de la Phnom Penh, khmerii roşii încă mai făceau teroarea să domnească în capitala cambodgiană! Cei trei poliţişti se apropiară.

— Mai sunt şi alţii?

Malko îşi aduse aminte de omul cărunt.

— Da, spuse el, cu siguranţă cel mai periculos.

Sopia Sen schimă câteva vorbe cu Van Loc.

— Vom întinde o capcană, anunţă ea. Doi poliţişti vor rămâne aici, iar eu am să vă duc în oraş. Cred că simţiţi nevoia să vă odihniţi.

Îl dureau mai ales gleznele şi avu impresia că tubul digestiv îi luase foc. Ieşiră din subsol şi Sopia spuse câteva vorbe poliţiştilor. Aceştia deschiseră portbagajul. Malko se apropie şi se înfioră de oroare: zdreanţa sângerândă dinăuntru încă mai mişca.

Scoţând o exclamaţie de furie, unul dintre vietnamezi scoase pistolul, îl propti în tâmpla muribundului şi apăsă de două ori pe trăgaci. Victima rămase nemişcată…

Doi dintre poliţişti scoaseră corpul din portbagaj, târându-l într-o orezărie din apropiere. Pe chipul Sopiei apăru un rânjet plin de cruzime.

— Va servi drept îngrăşământ! I-a venit şi lui rândul.

Se spunea că la rădăcina fiecărui cocotier plantat de polpotişti la Phnom Penh fusese îngropat un cadavru. Malko se urcă în Mercedes, care se îndepărtă de fermă zdruncinându-se.

Poate că cel cu părul cărunt avea să se întoarcă. Cu siguranţă că el ştia multe despre Ta-Mok. Sopia se întoarse spre el.

— Ce voia să afle?

El îi spuse şi ea clătină din cap.

— Cei de lă Pailin l-au subestimat pe Ta-Mok. Aparent, este singurul care mai posedă o reţea structurată la Phnom Penh. Şi încă nu ştim tot.

— Ce se va întâmpla?

— Depinde de Pailin. În condiţiile de faţă, Ta-Mok nu se va mai duce acolo şi este dificil să-l căutăm. Mi-e teamă că povestea noastră se termină aici, conchise ea supărată. Hun Sen nu poate

ţine piept la infinit bătrânilor crabi de la Hanoi, dacă nu are ceva concret să le ofere.

— Nici o veste de la Chieng şi de la Sherry?

— Nici una.

Era ameţit şi ardea de nerăbdare să se întindă într-un pat şi să se îngrijească. Spera ca Sherry să reapară, aducând cu ea veşti bune.

Capitolul XVI

Malko simţi o înţepătură în inimă când intră în parcarea de la *Cambodiana:* Land Cruiserul alb era acolo! Sopia Sen îl văzuse şi ea şi scoase un suspin de uşurare.

— Sper că ne aduc veşti bune…

Chieng le deschise portiera, surâzător ca de obicei. Peste treizeci de secunde, Sherry se arunca în braţele lui Malko, sub privirile curioase ale hamalilor. Sopia îl trăsese deja pe Chieng la o parte, conversând cu el pe un ton scăzut. Sherry se dădu puţin înapoi.

— *My God!* Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Vino repede, vreau să fim doar noi doi, spuse ea trăgându-l de mână.

Malko rezistă asaltului şi se apropie de Sopia Sen. În ciuda stării fizice precare, ardea de nerăbdare să afle rezultatul călătoriei.

Cambodgiana şuşotea pe un ton scăzut cu Chieng. După trăsăturile imobile, Malko îşi spuse că veştile nu erau bune… După câteva minute, ea se întoarse spre el, abordând un rictus plin de amărăciune.

— Tovarăşul Ta-Mok a fost exclus din Comitetul Central al Angkar-ului, îl anunţă ea. Ştirea va fi făcută publică.

— Excelent, zise Malko.

— Aceasta este vestea *bună,* continuă Sopia Sen. Cea rea este că cei de la Pailin au îngheţat negocierile, atâta timp cât Ta-Mok este în viaţă. Refuză ca de acum înainte să se ocupe de eliminarea lui.

Bomba bombelor. Sopia Sen spumega pur şi simplu de furie. Doar khmerii roşii aveau posibilitatea să se debaraseze de Ta-Mok. Armata cambodgiană, presupunând că ar fi primit ordin, nu era capabilă de aşa ceva. Altfel spus, proiectul cădea baltă, lăsând locul Soluţiei Roşii. Toate eforturile lui Malko de a scoate Cambodgia din ghearele comunismului fuseseră în van.

— Ce vor spune prietenii voştri vietnamezi? o întrebă el pe Sopia Sen.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Ce aţi vrea să spună? Polpotiştii se eschivează. Se tem de Ta-Mok.

Malko nu mai putea, visând la un pat aşa cum un câine visează un os.

— Vom face bilanţul mâine dimineaţă, propuse el. Nu prea mă simt bine.

Fără o vorbă, cambodgiana se urcă în Mercedes. Sherry îl trăgea de braţ şi el se lăsă condus în cameră. De abia intrară, că ea îl înlănţui. Malko încerca din toate puterile să stea în picioare, pentru că ameţeala îi dădea o greaţă îngrozitoare.

— Ce ai, îl întrebă ea, intrigată. Eşti verde…

El începu să se dezbrace fără să răspundă. Când ea îi văzu urmele proaspete de pe glezne, scoase o exclamaţie de groază.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Malko îi explică. Bulversată, şocată, Sherry îl privea ca pe un marţian… Privirea i se muta de pe chipul lui la stigmatele de la glezne.

— Mi-e frică! Nu înţeleg lumea în care trăieşti, e îngrozitoare, bolborosi ea.

Îl fixa cu un amestec de groază şi fascinaţie. Cuprins din nou de ameţeală, el se întinse pe pat.

— Acestea sunt riscurile meseriei mele, spuse el. Mai bine povesteşte-mi cum a fost călătoria ta.

Sherry nu prea avea chef de asta. Se duse şi ea în pat şi el o luă în braţe. Ea răspunse imediat la îmbrăţişare, murmurând cu o voce neliniştită:

— Poţi măcar să faci dragoste?

Atingându-l pe Malko, simţi un răspuns încurajator. Ca pentru a-şi scuza emoţia, ea înlocui repede mâna cu gura. Era pentru prima oară că îl mângâia astfel pe Malko, care fu surprins de abilitatea şi de pasiunea ei. Atât de surprins, încât nu se putu abţine şi explodă în gura ei. Sherry înghiţi conştiincios totul. Puţin mai târziu, când el o complimenta pentru talentele sale, ea se înroşi şi murmură:

— La UCLA[31] eram asaltată de băieţi, dar nu voiam să fac dragoste cu oricine, pentru că eram încă virgină. Atunci, prietenele mele mi-au explicat că era cel mai bun mijloc să mă păstrez «intactă». În definitiv, flirturile mele nu se plângeau prea tare.

Malko îi înţelegea…

Nu reuşi să adoarmă, gândindu-se cum avea să evolueze misiunea sa şi dacă avea să-şi revadă într-o zi castelul de la

[31] Campusul Universităţii din Los Angeles (n.a.).

Liezen şi pe Alexandra. Înainte de a pleca, fiind în trecere prin Paris, îi comandase lui Claude Dalle un superb cabinet din palisandru pentru bibliotecă. Risca să nu poată profita de el...

Era imposibil să intre în legătură cu cei de la CIA.

În mod normal ar fi trebuit să renunţe, dar îşi aducea aminte de avertismentul lui Vladimir Kartoff. Dacă vietnamezii renunţau la soluţia moderată, risca să fie lichidat de către ei. Atâta timp cât rămânea la Phnom Penh, putea să-şi mai facă iluzii. Cu toate acestea, deşi îşi storsese creierii, nu vedea cum ar fi putut să se substituie khmerilor roşii de la Pailin şi să îl elimine fizic pe Ta-Mok.

*

* *

Un soare de plumb inunda piscina de la *Cambodiana.* Malko nu reuşea să facă baie. Avea impresia că se îneacă, numai privind apa în care se bălăcea Sherry, mulată într-un costum de baie minuscul, din care sânii păreau gata să iasă. Un animal frumos şi plin de sănătate. După ce se sătură de înotat, urcă scara piscinei şi rămase nemişcată într-o poză extrem de sugestivă, cu pieptul scos în afară şi crupa cambrată. Întoarse apoi capul spre Malko şi îi surâse. La vederea acestei provocări mute, Malko simţi cum pântecul îi ia foc. Cei din jur nu ştiau câte fantasme îi evoca ea.

O siluetă apăru brusc în spatele ei, un bărbat care ieşise din hotel. De statură mijlocie, cu părul cărunt tuns perie, purta espadrile, o cămaşă scurtă şi avea în mână un prosop. Pulsul lui Malko o luă razna. Era «anchetatorul» lui din închisoarea secretă!

Foarte calm, bărbatul se îndrepta spre el. Malko se ridică de pe şezlong. Coltul se afla la picioarele lui, într-o sacoşă. După ce-şi termină exhibiţia, Sherry ajunse în spatele cambodgianului, legănându-şi şoldurile şi purtând pe buze un surâs de îndrăgostită. Cele două siluete se suprapuneau într-o imagine de coşmar... Malko era deja în picioare, când bărbatul ajunse în dreptul lui, salutându-l scurt din cap şi spunând imediat:

— Nu vă temeţi. Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, trase un scaun lângă el şi se instală. Sherry îl privea intrigată pe nou venit. De ce nu făcea Malko prezentările? Vexată, făcu stânga-mprejur şi plonjă din nou în piscină.

Anchetatorul aşteptă ca ea să se îndepărteze şi spuse simplu:

— Nu încercaţi nimic împotriva mea, nu am venit ca duşman. Sunt dezolat de ce s-a întâmplat, dar mă supuneam unor ordine.

— Ce doriţi? întrebă Malko, cu mâna pe sacoşă.

— Să vă transmit un mesaj de la tovarăşul Ta-Mok.

Era nebun.

— Doreşte să vă întâlniţi.

Malko îi scrută chipul, întrebându-se ce se ascundea sub acea invitaţie, dar bărbatul cărunt rămase impasibil, mulţumindu-se doar să precizeze:

— Tovarăşul Ta-Mok nu se consideră un duşman al Statelor Unite, dar respinge politica revizionistă a Angkar-ului, al cărui fondator este.

— În acest caz, spuse Malko, nu văd ce mi-ar putea spune.

Tăcerea se prelungi câteva clipe. Sherry ieşise din piscină şi se plimba prin jur, stârnind un noian de gânduri urâte în minţile celor din ONG-uri, care stăteau întinşi pe marginea bazinului.

Malko îşi spuse că era suficient să scoată arma şi să-i cheme pe vietnamezi, pentru ca viaţa şi cariera anchetatorului să fie curmate brusc. Simţindu-se probabil în pericol, acesta continuă pe un ton neutru:

— Tovarăşul Ta-Mok intenţionează să protejeze interesele maselor populare chineze, care l-au susţinut întotdeauna.

În mintea lui Malko se făcu lumină. Ta-Mok nu era încă la curent cu decizia khmerilor roşii de la Pailin, de a stopa negocierile cu CIA şi cu vietnamezii, atâta vreme cât Ta-Mok mai era în viaţă, înseamnă că acesta se temea să nu fie marginalizat, dacă acordul s-ar fi încheiat fără el. Aşa-zisa apărare a maselor populare chineze nu era decât o manevră abilă pentru a ieşi cu faţa curată.

Malko avu câteva clipe de satisfacţie interioară. Dacă reuşea să-i aducă la masa negocierilor pe cei de la Pailin, pe Ta-Mok şi pe vietnamezi, misiunea sa ar fi fost un succes, iar Ta-Mok n-ar fi fost primul revoluţionar intransigent care o lăsa mai moale.

— Să admitem că, în principiu, accept o asemenea întâlnire, răspunse Malko, dar *mai înainte* trebuie să-mi fac o idee despre ceea ce doreşte.

— Pacea, răspunse imediat bărbatul cu părul cărunt. Tovarăşul Ta-Mok a luptat pentru pace. Doreşte să poată controla aplicarea unui eventual acord între partidele cambodgiene, în aşa tel încât să fie evitată orice formă de revizionism.

Tradus din dialectica lor comunistă, aceasta însemna că cerea un loc într-un viitor guvern de coaliţie moderată, probabil pentru a apăra interesele chinezilor, care probabil că se simţeau trădaţi

de ceilalţi khmeri roşii. Totul devenea logic. Dar exista un proverb german, care spunea: «Dacă cinezi cu diavolul, trebuie să ai lingura lungă». Or, Ta-Mok era un «diavol» extrem de redutabil şi Malko avea toate motivele să nu se încreadă în el.

— Unde intenţionaţi să organizaţi o asemenea întâlnire? întrebă el. Nu se pune problema să plec din Phnom Penh.

— Întâlnirea poate avea loc la Phnom Penh, afirmă bărbatul cărunt, fără să ezite. Dacă am acordul dumneavoastră de principiu, vă voi comunica timpul şi locul cu câteva ore înainte.

Privirea sa trecu ca prin sticlă prin superba anatomie a lui Sherry, care se întinsese lângă Malko.

— Sunt de acord, spuse acesta din urmă, dar va trebui, desigur, să vorbesc cu partenerii mei vietnamezi.

— Foarte bine, fu de acord cambodgianul. Voi transmite răspunsul dumneavoastră tovarăşului Ta-Mok.

Se ridică, drept ca justiţia, salută cu o uşoară înclinare din cap şi se îndreptă spre hotel. Nici o vorbă despre cei câţiva morţi care jalonaseră primul lor «dialog». Phong Ton, Palin Yukanthor, Jane Baron, Chang, biciclistul, falşii bonzi, toţi fuseseră aruncaţi la lada de gunoi a istoriei...

Sherry se aplecă spre Malko.

— Cine era tipul? Tot un «spook» dintre aceia cu care ai relaţii?

— Nici vorbă, spuse Malko. Este khmerul roşu care m-a torturat.

Americana sări în sus, de parcă fusese muşcată de un scorpion.

— Ce făcea aici? Erai înarmat, de ce nu l-ai ucis?

Malko o calmă cu un surâs calm.

— Nu cunoşti încă toate regulile acestui joc. A venit ca sol de pace.

Sherry îşi scutură deznădăjduită pletele roşcate. Hotărât lucru, nu pricepea nimic din această lume. Malko se grăbea să-i roşii comunice Sopiei Sen această răsturnare de situaţie. Ar fi putut fi începutul succesului.

*

* *

Clocotind de furie neputincioasă, Sopia Sen trăgea nervoasă din ţigară, la fel de rigidă ca spătarul scaunului chinezesc pe care se aşezase.

— Este o capcană, explodă ea. Ar trebui să punem mâna pe

acest om, să-l interogăm, să-l facem să vorbească.

— Ca să aflăm ce? obiectă Malko. Unde se află Ta-Mok? Nu ne-ar servi la nimic. Din contră, dacă propunerea e reală, necazurile noastre ar putea lua sfârşit. Vă înţeleg sentimentele în privinţa lui Ta-Mok, dar scopul nostru este să salvăm Cambodgia de un nou genocid, nu să satisfacem o răzbunare personală.

Sopia Sen sări în sus de supărare.

— Nu este o răzbunare personală! Ta-Mok este un asasin, urăşte lumea occidentală. Ne întinde o cursă.

Dacă s-ar fi refuzat negocierea cu asasinii politici, sălile de conferinţe ar fi fost goale. Totul era ca aceştia să nu asasineze într-un moment nepotrivit.

— Poate, recunoscu el, dar este totuşi un om inteligent. Şi-a dat seama că este în minoritate şi încearcă să câştige teren din mers.

Cambodgiana îi aruncă o privire înduioşată.

— Nu-l cunoaşteţi ca mine. Îl urăsc, dar îi recunosc curajul fizic şi dezinteresarea. Sunt ani de când nu a mai avut o viaţă personală. Este devotat trup şi suflet Angkor-ului. N-a furat niciodată nimic, nici măcar un aparat de radio! Atunci când avea zeci de femei la dispoziţie, nu se atingea de ele. Doarme pe un pat de campanie şi trăieşte fără urmă de confort. Numai Cauza contează pentru el.

— Poate că prin propunerea lui consideră că o serveşte în continuare, remarcă el. Poate fi şi o capcană. Vom vedea.

Sopia se întoarse spre el, cu un aer aproape rugător.

— Trebuie să mă credeţi, nu poate fi decât o capcană... Trebuie să-i întindem şi noi lui una. De îndată ce veţi avea veşti de la acest polpotist, anunţaţi-mă. Vrea să ne ucidă.

Cambodgiana clătină din cap.

— Reprezentaţi Statele Unite, pericolul. Lichidându-vă, va închide definitiv uşa comunicării, spunându-şi că americanii, dezgustaţi, nu vor mai încerca nimic. Aceasta este explicaţia cruzimii cu care a acţionat împotriva lui Phong, a lui Chang şi chiar a dumneavoastră. Ucide şi trimite în acelaşi timp un mesaj de pace. Există un element suplimentar. A primit din partea dumneavoastră nişte lovituri foarte dure şi i-aţi scăpat printre degete. Este vexat. În mintea lui, aceasta a devenit o afacere personală. Suntem în Asia. L-aţi făcut să-şi piardă prestigiul. Numai ucigându-vă şi-l va recăpăta.

— Poate că aveţi dreptate, spuse Malko, ridicându-se. Viitorul

ne va spune de partea cui e dreptatea.

Ştia că Sopia Sen avea dreptate: 90 % din şanse erau ca întâlnirea cu Ta-Mok să fie o cursă. Numai că în Asia răsturnările de situaţie erau frecvente şi nu putea neglija procentele de 10 % rămase, chiar dacă îşi punea viaţa în pericol. Trebuia să-şi ia toate precauţiile necesare, pentru ca o eventuală capcană a lui Ta-Mok să eşueze.

Acum se grăbea să o recupereze pe Sherry, care îl aştepta la *Samaki,* împreună cu Sam.

*

* *

Privirea lui Sam alerga fără încetare de la Malko la Sherry, care îi ajusta proteza pe ciotul rămas din picior. Ochii îi erau plini de lacrimi, pe care şi le ştergea cu un gest maşinal. Un specialist în protetică de la WORLD HANDICAP o asista pe tânăra americană. Malko întoarse privirea: spectacolul oferit de acel copil amărât, nevoit să poarte proteză, era oribil. Cu toate acestea, Sam părea că nu fusese mai fericit toată viaţa.

De abia fixară şi ultima curea, că el sări de pe scaun şi aproape că îşi pierdu echilibrul. Se redresă şi făcu înconjurul camerei, mergând într-un mod straniu, gata-gata să cadă, dar fără cârje.

— I-ar trebui şi un baston, fu de părere Sherry, mişcată şi ea până la lacrimi.

Sam şontâcăia într-un hal fără de hal, dar chipul îi era radios. Îi spuse ceva protezistului, pe un ton extrem de agitat.

— Îşi va cumpăra de la piaţă un pantalon şi nişte şosete şi astfel lumea va crede că piciorul e adevărat, traduse el.

Sam se aşeză din nou şi începu să desfacă tacticos curelele care fixau proteza.

— Ce face? întrebă Malko, uluit.

Traducere, apoi un răspuns din care răzbătea încântarea.

— Acum se duce la cerşit. Cu piciorul cel nou, va scoate mai puţini bani. Îl va pune doar când merge să se distreze.

Sam ieşi din cameră sprijinindu-se în cârje, cu piciorul sub braţ, mândru ca Artaban[32].

*

* *

[32] Căpitan al gărzilor şi ucigaş al lui Xerxes (465 î.Hr.) pentru a se urca pe tron. A fost ucis de Artaxerxes I, fiul lui Xerxes (n.t.).

Bărbatul cărunt apăru trei zile mai târziu la piscina de la *Cambodiana,* în aceeaşi ţinută şi la fel de grav. Sherry comenta cu Malko un reportaj de opt pagini, apărut într-o revistă prestigioasă, despre decoratorul Claude Dalle. Instinctiv, Sherry îl apucă de mână şi i-o strânse. Îl implorase în fiecare zi să plece cu ea din Phnom Penh. El refuzase, pretextând nişte obligaţii profesionale, fără să pomenească de întâlnirea cu Ta-Mok.

— Mi-e frică de el, spuse ea, pe un ton scăzut.

Trimisul lui Ta-Mok se opri în faţa lor şi Malko se ridică, luându-l de o parte.

— Tovarăşul Ta-Mok a acceptat oferta dumneavoastră şi întâlnirea va avea loc la Phnom Penh, îl anunţă cambodgianul.

Capitolul XVII

În ciuda faptului că era obişnuit cu pericolele, Malko simţi o furnicătură în stomac. Ta-Mok mai încercase să-l ucidă de două ori. Era în interesul lui să-şi ia cât mai multe precauţii pentru această întâlnire. Impasibil, khmerul roşu cu părul cărunt aştepta răspunsul.

— Unde şi când? întrebă Malko.

— Astă seară la *Tong-Kea,* la ora opt.

— Unde se află acest loc?

— Este unul dintre restaurantele plutitoare de pe Mekong, care se află cam în dreptul Palatului regal, în dreptul străzii 178. Vă convine acest loc?

Malko trecu în revistă mintal topografia oraşului. Două restaurante cunoscute pentru bucătăria lor mediocră şi care erau mai tot timpul goale, erau amarate la cheiul paralel cu bulevardul Lenin, în plin centru, de a lungul unei promenade foarte frecventate seara. Era foarte uşor de plasat un dispozitiv de securitate important. Îl durea cel mai tare faptul că era obligat să facă apel la Sopia Sen sau la căpitanul Sarin, căci aceştia nu s-ar fi mulţumit doar să-l protejeze pe Malko... chiar dacă khmerul roşu nu avea intenţii rele. Dacă declanşau ostilităţile, lucrurile riscau să se termine foarte prost: cu siguranţă că Ta-Mok nu avea să vină singur...

— Locul nu vă convine? întrebă bărbatul cărunt, intrigat de tăcerea lui Malko.

— Ba da, afirmă acesta din urmă, ceea ce mă miră e că şeful dumneavoastră vine la Phnom Penh.

Umbra unui surâs lumină chipul grav al interlocutorului său.

— Tovarăşul Ta-Mok a ştiut întotdeauna să aprecieze riscurile. Este un om cu experienţă. Vă aşteptăm deci la *Tong-Kea* la ora opt. Dacă discuţiile noastre se derulează cum trebuie, îi vom solicita doamnei Sen să ni se alăture.

Se îndepărtă cu un mers liniştit. Malko se întoarse la Sherry şi îi explică ce se întâmplase. Ea îl ascultă terorizată.

— Să nu te duci la întâlnire! exclamă ea.

— Sunt obligat, răspunse Malko.

Se ridică şi se îmbrăcă. Timpul avea să se scurgă foarte

repede în acea seară.

*

* *

Chipul Sopiei Sen părea cioplit în marmură. Numai pupilele negre păreau vii.

— Este o ocazie unică! spuse ea, tărăgănat. Îl voi anunţa pe căpitanul Sarin. Are destui oameni de încredere ca să nu riscăm nimic. Nu se pune problema să-l lăsăm pe Ta-Mok să părăsească viu Phnom Penh-ul.

Era, evident, soluţia cea mai seducătoare şi cea mai simplă, dar Malko căpătase uşor, uşor, certitudinea că eliminarea fizică a lui Ta-Mok era o răzbunare personală a Sopiei Sen, impusă aliaţilor ei. Sigur că bătrânul şef khmer ura Occidentul şi că luptase prin ideologie împotriva planului american. Cu toate acestea, dacă nu putea fi eliminat, era mult mai bine să se ajungă la o soluţie cu el, decât deloc. Fiind în minoritate, avea să-şi piardă mult din capacitatea de a face rău.

— Să ne păstrăm cumpătul, sugeră Malko. Deoarece sunteţi şi dumneavoastră convocată, vă veţi putea da seama de realitate. În cazul în care ne întinde o cursă, vom face totul pentru a-l lichida.

Sopia Sen păru îmbunată, gata să se ralieze acestui argument.

— De acord, spuse ea. Iată cum vom face. Nici unul dintre oamenii noştri nu se va afla pe *Tong-Kea.* Îi vom regrupa pe vasele eşuate în amonte, în spatele incintei Palatului regal, de cealaltă parte a bulevardului Lenin. Eu voi rămâne aici, aşteptând un eventual semnal din partea dumneavoastră. Dacă lucrurile merg bine, îl trimiteţi la mine pe Chieng. Vom avea spioni pe chei, echipaţi cu aparate de radio-emisie. Dacă sunteţi în pericol, aprindeţi o ţigară. În acest caz, oamenii căpitanului Sarin vor asedia imediat restaurantul *Tong-Kea.*

Malko stătu pe gânduri câteva clipe. Era de ajuns să se aşeze la o masă cu faţa spre chei, pentru a fi perfect vizibil din exterior. Avea să fie înarmat şi în defensivă. În acest fel, o surpriză prea brutală ar fi fost evitată.

— De acord, dar îmi promiteţi să vă respectaţi angajamentele?

— Vă promit.

Sopia Sen se ridică şi veni spre el.

— Dacă îmi daţi ocazia să mă răzbun pe Ta-Mok, într-un fel sau altul, vă voi fi recunoscătoare în veci, murmură ea.

Toată duritatea trăsăturilor dispăruse, lăsând locul aerului

senzual obişnuit al trupeşei văduve. El îi simţi mişcarea amplă a pântecului şi înţelese că intenţiona să-l răsplătească înainte. De altfel, mâinile care îi pipăiau corpul erau şi mai elocvente. După câteva mângâieri scurte, ea îl conduse spre patul-maşă. Fără să se dezbrace, se întinse şi îşi ridică fusta lungă, descoperind pântecul gol. Când Malko o penetră, descoperi că ideea de răzbunare o excitase. O posedă fără reţinere, în timp ce ea gemea, cu coapsele desfăcute şi cu braţele petrecute în jurul lui. Avu orgasm mai repede decât el, apoi se ridică şi îşi aranjă fusta, cu ochii strălucind de satisfacţie.

— Îmi place să fac dragoste pe nepregătite, spuse ea, când nu-mi mai pot stăpâni dorinţa. Astă seară, dacă lucrurile merg bine, o vom face pe îndelete şi veţi avea o surpriză.

— Care?

Sopia Sen surâse parşiv.

— Am o nepoată foarte frumoasă şi foarte docilă. Îi veţi face tot ce veţi dori şi eu am să privesc. Acum să trecem la treabă.

*

* *

Malko alese o masă lângă chei, în faţa Palatului regal. *Tong-Kea* era practic gol, ca în mai toate zilele săptămânii. Restaurantul era aşezat pe o barjă mare, accesul făcându-se pe două pasarele vopsite în culori stridente. Bucătăria şi camerele personalului se aflau pe puntea inferioară, aproape la nivelul apei. Sala restaurantului era mai sus decât cheiul. Undeva în fund, un aparat de radio transmitea muzică tradiţională cambodgiană. Cu o bere prea caldă în faţă, Malko aştepta, cu toate simţurile în alertă.

Doar două mese mai erau ocupate de nişte perechi de cambodgieni. Cei ce se plimbau pe chei nu păreau nici ei periculoşi. Câţiva biciclişti aşteptau cu privirile pironite în gol, în faţa Palatului regal, aidoma personalului înşirat în fundul restaurantului. Ghirlandele multicolore de becuri cu care era decorat *Tong-Kea* nu-i dădeau defel un aer mai vesel...

Înnebunită de nelinişte, Sherry aştepta la *Cambodiana.* Pentru a o linişti, apelase la prima metodă: o sticlă mare de Johnny Walker Black Map. Dispozitivul pus la punct de căpitanul Sarin era absolut invizibil. Malko îşi turnă puţină bere. Nouă fără douăzeci. Şi dacă era un bluff al lui Ta-Mok?

Sopia Sen aştepta acasă la ea un eventual semnal de la Malko... După ce îşi termină berea, comandă încă una. Încercând

să-şi domine neliniştea, începu să scruteze malul drept. Avu o senzaţie bizară. Pentru o fracţiune de secundă i se păruse că Palatul regal se deplasase! Nu mai vedea din el decât jumătate. Pentru o clipă crezu că imaginaţia îi joacă feste, dar realitatea crudă îl convinse de contrariu: barja pe care era instalat *Tong-Kea* îşi desprinsese legăturile şi plutea în derivă spre sud. Se ridică brusc, alergând spre bastingaj. Între el şi barja înclinată se întindeau vreo zece metri de apă întunecată!

*

* *

— Domnule Linge!

Se întoarse cu tot corpul. La fel de calm, khmerul cu părul cărunt apăruse ca din neant. Dintr-o privire, Malko remarcă feţele încremenite ale casieriţei şi ale ospătarilor. Erau nemişcaţi ca nişte manechine.

Mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi cu mitraliere Kalaşnikov apărură în spatele mesagerului lui Ta-Mok. Doi dintre ei forţară cele două perechi de cambodgieni să plece de la mese, conducându-i spre puntea inferioară. Fără un cuvânt, ceilalţi se postară în colţurile sălii.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko.

Cambodgianul surâse rezervat.

— Tovarăşul Ta-Mok este foarte prudent. Are deplină încredere în dumneavoastră, dar nu şi în cei din anturaj.

Malko privea barja îndepărtându-se. Ce credeau oamenii căpitanului Sarin? Prevăzuseră un dispozitiv pe fluviu? Curentul foarte puternic antrena restaurantul spre ieşirea din oraş. Palatul regal se distingea cu greu. Ca şi când ar fi citit gândurile lui Malko, bărbatul cărunt preciză cu un glas suav:

— Douăzeci dintre oamenii noştri au urcat la bord şi au neutralizat elementele ostile pe care le-au găsit, înainte de a tăia legăturile care ţineau restaurantul *Tong-Kea* la chei. Acum putem sporovăi în linişte.

Se aşeză în faţa lui Malko. Unul dintre soldaţi ocărî ospătarii ca să coboare pe puntea inferioară. În restaurantul pustiu, dar luminat de ghirlandele multicolore de becuri, nu mai rămaseră decât soldaţii tăcuţi şi aproape invizibili în penumbră. Tăcerea era deplină: barja plutea în derivă pe apele mâloase ale Mekongului. Un sampan cu un felinar gălbui la prova trecu prin apropiere. Malko încercă să-şi aducă aminte de topografia locurilor. Cam după patru, cinci kilometri, depăşind *Cambodiana,*

Mekongul trecea pe sub unicul pod aflat pe o distanţă de 2 000 de kilometri, ducând la şoseaua Nr. 1 şi mai departe, în Vietnam.

— Unde este Ta-Mok? întrebă Malko.

— Îl veţi întâlni în curând.

Tensiunea şi curiozitatea îl animau în aceeaşi măsură. Se aşteptase la o viclenie din partea bătrânului khmer şi ceea ce se petrecea nu-l uimea peste măsură. Ta-Mok nu voise să cadă în capcana pe care o bănuia, dar asta nu schimba cu nimic adevăratele lui intenţii. Perfect calm, bărbatul cărunt nu avea o atitudine ostilă. Dacă ar fi vrut să-l ucidă pe Malko, ar fi putut să o facă acum un sfert de oră. Coltul 45 din buzunar nu era o armă pe măsura mitralierelor Kalaşnikov ale soldaţilor îmbrăcaţi în negru.

— Unde mergem?

Cel din faţa lui surâse enigmatic.

— Unde ne duce curentul. Nişte oameni de ai noştri ne conduc cu cângile.

Oamenii căpitanului Sarin aveau să reacţioneze. Unul dintre drumurile aflate de a lungul Mekongului şi întreaga regiune erau controlate de guvern. Oare ce altă şiretenie avea să mai inventeze Ta-Mok pentru a evita pericolul? Cu toate că armata nu avea decât elicoptere grele Ml 26, poliţiştii puteau desfăşura o operaţiune cu vedetele fluviale pe care le văzuse legate la cheiuri. Luminile de la *Cambodiana* apărură în depărtare, undeva în dreapta. În acel loc, Mekongul avea mai bine de doi kilometri lăţime şi barja se îndreptă spre malul celălalt.

Malko îşi încrucişă privirile cu interlocutorul lui. Cambodgianul clătină amuzat din cap.

— Văd că nu mai aveţi răbdare! Şi atunci am să vă dau imediat un cadou din partea tovarăşului Ta-Mok, în semn de reconciliere.

Se întoarse şi strigă ceva în direcţia unui soldat. Acesta dispăru imediat pe scara ce ducea la puntea inferioară. Intrigat, Malko aşteptă. Liniştea nu era tulburată decât de clipocitul apei ce lovea coca. Nişte paşi făcură să tremure scara metalică şi soldatul reapăru. Ducea în mână un sac de iută, pe care îl puse fără o vorbă lângă cel din faţa lui Malko. La fel de impasibil, acesta îl ridică de jos, punându-l pe genunchi şi îl deschise.

Malko îi pândea mişcările, cuprins de o neliniştе subită. Prea era politicos, prea linguşitor... Cambodgianul băgă mâna în sac. Apăru mai întâi părul, împletit într-o coadă, apoi chipul înţepenit

şi cu ochii deschişi al Sopiei Sen. Capul îi fusese retezat chiar sub bărbie.

— Iată cadoul tovarăşului Ta-Mok! îl auzi Malko, ca prin ceaţă. Sper că e o surpriză plăcută.

*

* *

Malko se forţa să privească oribila rămăşiţă pe care bărbatul cărunt o pusese pe masă în faţa lui, reţinându-şi cu greu greaţa de nestăpânit. Cu câteva ore în urmă, acea gură inertă şi rece îl sărutase, iar acei ochi sclipiseră cândva de inteligenţă. Simţea cum tot universul lui interior se revoltă în faţa unei asemenea cruzimi făcute cu sânge rece. Asia avea să-i rezerve întotdeauna surprize.

— Este îngrozitor! spuse el cu o voce pierită.

Khmerul roşu îl observa cu o privire de gheaţă, în care lucea o urmă de amuzament.

— Doamna Sen era o imbecilă, spuse el pe un ton muşcător. A trădat pe toată lumea şi se considera mai tare ca noi. A fost foarte surprinsă să mă vadă.

— Dumneavoastră aţi...

Interlocutorul său dădu afirmativ din cap.

— Am ascultat cu stricteţe instrucţiunile tovarăşului Ta-Mok. A fost uşor să intru la ea în casă. A făcut prostia să rămână singură şi n-a avut timp să opună rezistenţă, dar pe urmă m-a tot implorat... Mi-a propus chiar un schimb, viaţa ei contra celei a dumneavoastră...

— Sunteţi josnic, spuse Malko, întorcând privirea de la macabrele rămăşiţe din faţa lui.

Sopia Sen voia şi ea capul bătrânului Ta-Mok, dar să o vadă aşa, proaspăt decapitată, asta îi întorcea inima pe dos. Latră că în timp ce căpitanul Sarin îşi amplasa dispozitivul, oamenii lui Ta-Mok o asasinau pe cambodgiană.

Urmarea era clară. După Sopia Sen, urma el. Privirea sa cercetă rapid soldaţii stând la pândă pe punte: erau cu ochii pe el, gata să-l împuşte la cea mai mică mişcare.

Ridicând capul, întâlni privirea plină de ironie şi de dispreţ a bărbatului cărunt. Acesta aştepta ca Malko să facă o mişcare, ca să-l împuşte pe loc. Trebuia să câştige timp, să facă apel la cinism şi să profite de o eventuală relaxare a celor care îl păzeau. În caz contrar, avea să împărtăşească soarta Sopiei Sen. Exista o singură soluţie: să-şi convingă interlocutorul că încă mai

credea în negociere…

Aplecându-se, luă sacul de iută şi, înfrângându-şi dezgustul, apucă de părul gras şi rece capul fără trup. Îi dădu drumul înăuntru, închise sacul şi îl puse pe podea. Bărbatul cărunt îl observa aşa cum cobra pândeşte un iepure pe care se pregăteşte să-l înghită.

— Apreciez cadoul şefului dumneavoastră la justa lui valoare, zise Malko pe un ton muşcător, dar când ne vom întâlni cu Ta-Mok?

În ochii interlocutorului său luci surpriza. Cambodgianul nu se aştepta să vadă atâta stăpânire de sine la Malko. Acesta din urmă auzi în aceeaşi clipă, undeva în spatele lor, un zgomot îndepărtat de motor. Oare erau oamenii lui Jan Sarin, care se mişcau în sfârşit? Bărbatul cărunt părea să nu fi auzit nimic. Revenindu-şi din surpriză, îi răspunse, surâzând glacial:

— A apărut o mică nepotrivire, spuse el. Tovarăşul Ta-Mok n-a vrut să rişte o deplasare şi atunci vă vom duce pe dumneavoastră la el.

— Nici nu se pune problema, spuse Malko.

Khmerul roşu făcu un gest dispreţuitor.

— Oh, dar nici nu se pune problema să călătoriţi, ar fi prea complicat. Este mai uşor să ducem doar capul dumneavoastră. Mai e loc destul în sac.

Trăsăturile i se aspriră, emanând o cruzime îngrozitoare, în ciuda vocii prea mieroase. Malko ridică privirea şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Un bărbat dezbrăcat până la brâu, cu o sabie în mână, înainta tăcut în direcţia lui.

Avea să împărtăşească soarta Sopiei Sen: se pregăteau să-l decapiteze.

Capitolul XVIII

Privirea lui Malko mătură puntea. Soldaţii în negru nu mai erau atât de atenţi, văzând că nu se întâmpla nimic. Toţi se uitau acum la cel cu sabia. Malko simţi că avea la dispoziţie câteva secunde, pentru a încerca ceva. Cu Coltul 45 putea împuşca câţiva, dar nu pe toţi. Clipa de graţie nu avea să mai dureze mult.

Îi surâdea încă bărbatului cărunt, când, dintr-un singur salt, se ridică şi plonjă pe sub bastingajul lui *Tong-Kea*. Luaţi de val, soldaţii nu avură nici măcar timp să tragă. Malko văzu cum se apropie de el apa neagră a Mekongului, apoi lovi suprafaţa apei cu un «pleosc» sonor. Auzi foarte vag o detunătură, apoi se cufundă în apa călduţă. În câteva clipe ajunse din nou la suprafaţă şi chipul i se lovi de o masă vegetală: unul dintre nenumăraţii nuferi duşi de curent. Zări luminile de pe Tong-Kea îndepărtându-se şi câteva puncte luminoase apărându-i în faţa ochilor. Un mic gheizer ţâşni în apropierea lui. Un glonţ lovise suprafaţa apei. Se scufundă imediat, silindu-se să rămână aproape de suprafaţă. Când ieşi din nou, restaurantul se îndepărtase şi mai tare. O ultimă rafală sparse tăcerea nopţii.

Era mult prea departe ca să-l poată ochi cum trebuie. Începu să înoate spre mal, luptând împotriva curentului puternic. În aceeaşi clipă, auzi urletul unei sirene şi zări o vedetă, cu puntea plină de oameni: căpitanul Sarin pornise în sfârşit în urmărirea lui Ta-Mok... dar asta nu-l mai privea pe Malko. Cu Coltul la brâu, continuă să înoate, încercând să-şi şteargă de pe retină imaginea capului Sopiei Sen. Peste câteva clipe se auzi un violent schimb de focuri, undeva în josul fluviului, chiar în dreptul podului. Fulgere luminoase, o minge roşie de foc şi o violentă explozie înfundată.

O rachetă antitanc. Nu se putea şti cine trăsese. Amărât şi epuizat, începu să înoate din nou. Misiunea sa era definitiv compromisă. Din cauza curentului, îi trebuiră mai bine de douăzeci de minute ca să ajungă la malul mlăştinos. Epuizat şi amărât, se căţără pe drumul pustiu, mergând ca un automat spre *Cambodiana.*

*

* *

Soarele radios nu reuşea să şteargă de pe retina lui Malko viziunea oribilă din noaptea precedentă. Capul fără trup al Sopiei Sen se suprapunea prin sticla ferestrei peste sampanele croinduşi drum prin apele gălbui ale Mekongului. Se întorcea de la o întrevedere cu căpitanul Sarin, care îl crezuse pe Malko înecat. Printre resturile restaurantului *Tong-Kea,* care arsese, nu fusese găsit decât capul Sopiei Sen. Toţi khmerii roşii ai comandoului fuseseră exterminaţi de patrula fluvială, care, în furia ei, lichidase şi personalul restaurantului, bănuit de complicitate pasivă.

Căpitanului Jan Sarin nu-i trecuse furia pe oamenii săi, care nu fuseseră în stare să descopere infiltrarea «polpotiştilor».

Aceştia acţionaseră cu o viclenie diabolică. Unul de al lor, venind ca din partea lui Malko, îi ceruse lui Chieng să se ducă să o aducă pe Sopia Sen de acasă. Pătrunseseră apoi în vilă şi o executaseră prin decapitare pe loc, în timp ce Chieng alerga după ajutor. Când îi adusese pe poliţiştii vietnamezi, era prea târziu şi *Tong-Kea* plutea deja pe apele Mekongului. Atunci când coborî ca să se ducă la Jan Sarin, Malko îl văzu pentru prima dată pe Chieng fără eternul surâs pe buze.

Muncit de gânduri negre, Malko privea apele Mekongului, în timp ce Sherry făcea duş. Evenimentele din ajun anunţau sfârşitul misiunii sale. Ta-Mok câştigase pe toată linia. Lovise cu o precizie care dovedea că fusese extrem de bine informat, aşa cum fusese Palin Yukanthor, care reuşise să-l identifice pe Malko, în timp ce acesta credea că o poate prinde în cursă.

Cine putuse să-i informeze în ambele cazuri?

Telefonul sună, întrerupându-i reflecţiile.

— Ce mai faceţi *gospodine* Linge?

Era vocea plăcută şi cu un uşor accent a lui Vladimir Kartoff.

— Nu prea rău, răspunse Malko. Ce vânt bun vă aduce?

— M-am gândit că ar fi drăguţ să luăm masa împreună, propuse diplomatul sovietic.

— Cu plăcere.

— Atunci, la ora unu, la restaurantul Facultăţii.

După ce închise, Malko se gândi că Vladimir Kartoff auzise probabil despre evenimentele din seara trecută şi dorea amănunte. Sherry ieşi din baie înfăşurată într-un prosop.

— Mergem să luăm masa cu un prieten, o anunţă el.

Ea se posomorî.

— Alt «spook»…

— Da, confirmă Malko şi în plus este sovietic…

Sherry îşi scutură pletele roşcate cu un aer descurajat.

— Când plecăm? Până la urmă or să te ucidă. Nu mai ai nimic de făcut aici.

De când Malko venise de la întâlnire, ud leoarcă şi şocat, ea nu-şi mai găsea liniştea.

— Vom trece pe la Air Kampuchia, spuse el.

Se hotărâse să ia cursa de a doua zi spre Ho Şi Min-Ville, de unde putea prinde un «747» al companiei Air France, întorcându-se în sfârşit la civilizaţie şi la bunăstare. Venise timpul să îşi ia tălpăşiţa. Dacă Sopia Sen dispăruse, legăturile cu guvernul lui Hun Sen erau întrerupte şi oricum khmerii roşii de la Pailin n-aveau să mai dea un semn de viaţă.

Ducându-se spre restaurant, se opri la biroul companiei Air Kampuchia, aflat pe bulevardul Acharmean. O funcţionară foarte politicoasă examină biletul de întoarcere pentru Saigon şi biletul Air France şi apoi se închise într-un birou. Reveni puţin mai târziu, afişând un aer dezolat.

— Nu mai e nici un loc pentru Ho Şi Min-Ville până săptămâna viitoare, anunţă ea.

— Chiar dacă plătesc în dolari?

— Nu mai e nici un loc, repetă ea cu o uşoară răceală în glas, trecând la clientul următor. Şi vă trebuie şi o autorizaţie de ieşire…

Îngrozită, Sherry se uită la Malko. Mai aveau zece zile de aşteptat, dar el nu vedea nici o modalitate de a ieşi din acest viespar… Nu-i trecuse enervarea atunci când ajunse la restaurant. O clădire modestă şi boltită, aflată în piaţa gării cu porţile încuiate. Trenurile care plecau spre Battambang sau care soseau erau foarte rare şi autorităţile voiau să evite ca gara să fie devastată de vagabonzi.

Vladimir Kartoff îl primi cu căldură şi sărută mâna lui Sherry, foarte uimită de acest gest plin de atenţie. Nu văzuse asta decât în filmele de epocă… Dejunul frugal ţinu foarte puţin. Ca în toate restaurantele din Phnom Penh, mâncarea era infectă. Sovieticul nu scosese o vorbă.

— Putem schimba o vorbă la mine în maşină? îl întrebă el pe Malko, după ce plătise.

Malko îl urmă, lăsând-o pe Sherry în faţa unei cafele semănând a noroi fiert.

Sovieticul se instală la volanul maşinii sale Volga şi, cu un aer grav, spuse:

— Am aflat ce s-a întâmplat aseară. Extrem de neplăcut.

— Mai mult decât atât! oftă Malko. Plec înapoi la Saigon. Din păcate, doar peste zece zile, pentru că nu mai sunt locuri.

Vladimir Kartoff îi aruncă o privire pătrunzătoare şi îi spuse calm:

— Nu veţi reuşi.

— De ce?

— Azi dimineaţă a avut loc o reuniune importantă la Ministerul de Interne, cu directorul de cabinet al lui Hun Sen. Subiectul a fost persoana dumneavoastră. Atitudinea lui Ta-Mok face ca soluţia să devină imposibilă şi atunci Hun Sen se vede obligat să renunţe la atitudinea sa «moderată» şi să se supună dezideratelor Hanoiului. Problema e că nu vrea să lase în urmă martori ai acestei tentative, de conciliere.

Malko simţi o uşoară furnicătură în stomac.

— Vor să scape de mine, conchise el.

— Da, fu de acord Vladimir Kartoff. Acesta este motivul pentru care nu veţi găsi loc la avion. Vi se va propune să părăsiţi Phnom Penh-ul în direcţia Ho Şi Min-Ville pe şoseaua Nr. 1. Veţi cădea într-o ambuscadă şi vor pune totul pe seama khmerilor roşii…

— Şi dacă aş lua-o pe alt drum, fără să anunţ pe nimeni?

— Imposibil. Pentru a trece de postul de frontieră dintre Cambodgia şi Vietnam, vă trebuie o viză specială, acordată de Ministerul de Interne.

Cercul se închidea.

— Care ar fi alternativele mele în acest caz? întrebă Malko.

Sovieticul nu se întâlnise cu el doar ca să-l avertizeze.

— Din nefericire, nu vă pot oferi adăpost la ambasada noastră, spuse Vladimir Kartoff.

Malko stătea pe gânduri. Frontiera cu Laosul nu intra în discuţie. Aceea cu Thailanda era inaccesibilă din cauza khmerilor roşii. La Phnom Penh nu erau avioane, în afară de câteva Antonov 24 ale companiei Air Kampuchia.

Era prins în cursă. CIA nu putea veni să-l caute cu un elicopter sau cu un avion uşor.

— Ar fi poate o cale să puteţi pleca, sugeră sovieticul, dacă obţineţi o autorizaţie ca să mergeţi la Kompong Som. Toată contrabanda cu Thailanda trece printr-o insuliţă a portului, aflată în larg. Cu dolari, veţi găsi pe cineva să vă călăuzească şi puteţi

pleca apoi cu un vapor care transportă marfă pentru Cambodgia, dar e foarte periculos.

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Malko.

Diplomatul îi întinse mâna.

— Noroc, tovarăşe. Nu ne vom revedea prea curând.

Malko îl privi îndepărtându-se şi se întoarse la masă. Sherry îl privea neliniştită.

— Altă problemă?

— Da, spuse Malko, trebuie să ne despărţim.

Tânăra americană se întunecă la faţă.

— De ce?

— Lucrurile devin din ce în ce mai periculoase aici pentru mine, spuse el. Cred că doresc să mă împiedice să părăsesc ţara. Tu, însă, nu ai nici o problemă. Cel mai bine ar fi să pleci la Saigon şi de acolo să prinzi cursa Air France pentru Bangkok. Poţi să mă aştepţi la *Oriental.* Dacă nu vin într-o săptămână, înseamnă că totul s-a terminat...

Ochii verzi ai lui Sherry se umplură brusc de lacrimi. Îl luă pe Malko de mână şi i-o strânse să-i rupă falangele.

— Nu vreau să te părăsesc. Mi-e teamă că n-am să te mai văd niciodată.

— Dacă rămâi, viaţa ta va fi în pericol.

Ea dădu din cap a negaţie.

— Cu atât mai rău. Trebuie să fie o cale să putem ieşi din Cambodgia. Dacă tu o foloseşti, atunci pot veni şi eu cu tine.

În privirea limpede se citea o hotărâre de neclintit. Sherry nu voia într-adevăr să-l părăsească.

— Bine, zise el, eşti formidabilă. Ai putea, prin intermediul ONG-ului tău, să obţii un permis pentru Kompong Som?

— Am să încerc, spuse ea.

— Atunci, ocupă-te de asta imediat.

Se întoarseră la *Cambodiana,* de unde Sherry îşi recuperă maşina.

Din nou surâzător, Chieng se îndreptă spre el.

— Domnul pleacă Vietnam? întrebă el.

— Nu ştiu, spuse Malko, nu există o cursă pentru moment.

Chieng dădu din cap.

— Poate merge Ho Şi Min-Ville pe şosea Nr. 1. Şase-şapte ore, din cauză bac de la Neak-Loeung. Drum bun este. Cer trei sute dolari, dacă domnul vrea.

Malko avu impresia că ceva îl loveşte în moalele capului, lată

că şi «surâzătorul» Chieng fusese cumpărat de Ministerul de Interne!

— Nu sunt polpotişti pe drum? întrebă el.

Chieng râse.

— Nu, nu, nu polpotişti…

Malko simţi cum îi îngheaţă inima. Acuma chiar că era un *fiasco!* Până şi informatorul CIA trădase. Instinctul de supravieţuire fu mai tare decât descurajarea. Arta războiului era să-ţi învingi adversarul cu propriile metode.

— Domnul iese? întrebă Chieng.

— Da, spuse Malko, am chef să fac puţin turism. Duceţi-mă la Choeung Ek.

Choeung Ek, un fost lagăr de exterminare al khmerilor roşii, la cincisprezece kilometri sud-vest de Phnom Penh, devenise un Memorial al Genocidului. Zeci de mii de cambodgieni fuseseră asasinaţi şi îngropaţi acolo.

— Choeung Ek, foarte bine, fu de acord Chieng, urcându-se la volan.

*

* *

Aşezat pe bancheta din spate a Toyotei, Malko privea defilarea orezăriilor care alternau cu pâlcuri de cocotieri. Până în zare, un peisaj plat şi monoton, de un verde ciudat. Din când în când, se zărea şi câte un cătun. Ajunseră la Memorialul a cărui piesă principală era o piramidă de douăzeci de mii de cranii umane, aşezate după vârstă, o amintire oribilă a masacrelor lui Pol Pot. În jur, săpăturile efectuate în orezării descopereau în continuare gropi comune.

Malko dădu ocol monumentului şi se întoarse la maşină.

— Aş vrea să merg puţin mai departe, spuse el, pe această potecă ce traversează orezăriile.

Chieng se supuse şi se îndepărtară hurducăind de mausoleu. Locul era complet pustiu. Superstiţioşi, ţăranii din împrejurimi abandonaseră orezăriile unde găseau câteodată un craniu sau o tibie. În cele încă exploatate, orezul creştea mai înalt ca în alte părţi, ajutat de îngrăşământul uman pus de polpotişti…

Poteca se termina într-o fundătură mlăştinoasă. Chieng se împotmoli. Se pregătea să redreseze maşina, când simţi ceva rece în ceafă. Se întoarse pe jumătate şi îl zări pe Malko, care îi proptise ţeava Coltului 45 în gât. Expresia de pe chipul său nu se schimbă prea tare, dar în ochii negri luci panica.

— Chieng, spuse Malko, călătoria s-a terminat.

Cambodgianul schiţă un surâs.

— Ce… Doar nu vreţi ucideţi la mine? întrebă el, incredul.

— Ba da, răspunse Malko, vreau să vă ucid.

— De ce? De ce?

Ridicase atât de tare tonul, încât vocea i se sugrumă. Malko îi surâse feroce.

— Nu ştiţi de ce?

Chieng dădu energic din cap.

— Nu, nu, nu înţelege…

Soarele se reflecta în orezăria din apropiere; căldura era copleşitoare în Toyota fără climatizare şi singurul zgomot era bâzâitul insectelor. Malko apăsă mai tare ţeava pistolului în ceafa lui Chieng.

— Nu face nimic! Ieşiţi din maşină.

Chieng se supuse şi Malko îl urmă, îndemnându-l cu pistolul spre o groapă deja golită. Îl apăsă uşor pe umăr, făcându-l să îngenuncheze. Ridică piedica şi îi înfipse pistolul în frunte, înăbuşindu-şi suspinele, cu capul plecat, Chieng îl implora pe Malko cu mâinile împreunate în dreptul pieptului, amestecând cambodgiana cu engleza.

— Chiar nu ştiţi de ce vreau să vă ucid? întrebă Malko.

Tremurând din toate încheieturile, Chieng nu scoase un cuvânt.

Sufocat de furie, Malko nu se mai putu abţine.

— Ştiţi prea bine, Chieng, că propunându-mi să plec pe şoseaua spre Ho Şi Min-Ville, mă făceaţi să cad într-o ambuscadă… Dumneavoastră, care lucraţi pentru CIA…

După câteva clipe de tăcere, Chieng începu să tremure şi mai tare şi ridică spre Malko chipul descompus de frică.

— *Please,* iertaţi! Nu putut face altfel. Polpotişti foarte răi! Ameninţat ucid toată familia de la Puok, dacă nu ajut. Eu nu putut face altfel. Dacă nu, ucis şi pe mine. Făcut *tiet*[33]*.*

În panica lui, amesteca engleza, cambodgiana şi vietnameza. Malko nu-şi putea crede urechilor. Îl ameninţase pe Chieng în speranţa de a afla de la el detaliile ambuscadei organizate de căpitanul Sarin. Insistă, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

— Ta-Mok v-a cerut să mă atrageţi într-o ambuscadă pe şoseaua Nr. 1?

— Da, da, Ta-Mok, repetă docil Chieng, smiorcăindu-se.

[33] A omorî (n.a.).

Dintr-o dată, totul devenea clar.

— Dumneavoastră i-aţi spus cine eram lui Palin Yukanthor?

— Da, da, eu.

— Dumneavoastră i-aţi ajutat pe oamenii lui Ta-Mok să intre în casa Sopiei Sen?

— Da, eu. Dacă nu, ucis imediat.

Malko tăcu, încremenit. Era mai rău decât îşi imaginase, dar voia să se lămurească până la capăt...

— Îl informaţi şi pe căpitanul Sarin!

Chieng scutură cu putere din cap.

— Nu, nu, nu căpitan Sarin. *Please,* nu ucideţi!

Încolăcise picioarele lui Malko ca un şarpe.

— De când lucraţi pentru khmerii roşii?

— Din lagăr, bolborosi Chieng. Polpotiştii descoperit eu fost şofer Lon Noi. Vrut ucidă imediat. Nu făcut, dacă denunţ duşmani Angkar...

Altfel spus, informatorul CIA fusese mai întâi spion pentru khmerii roşii şi consecinţa pentru victimele sale fusese moartea.

— Şi apoi? întrebă Malko, stăpânit de dezgust. Khmerii roşii au plecat în 1979...

— Polpotiştii avut în continuare reţea la Phnom Penh, bolborosi Chieng. Venit să mă caute. Ameninţat denunţă la familiile celor din lagăre şi la vietnamezi, dacă nu lucrez pentru ei. Eu foarte mulţumit lucrez din nou pentru americani.

Povestea era veche de când lumea, dar cine îi putea judeca pe cei ce trecuseră prin infernul genocidului polpotist?

Trupul firav al lui Chieng tremura din toate încheieturile. Buzele întredeschise într-un rictus disperat lăsau să se vadă dinţii de aur. Părea că îmbătrânise într-o clipă. Malko simţea sudoarea curgându-i pe ceafă. Avea un chef nebun să apese pe trăgaciul Coltului şi să-i facă lui Chieng capul ţăndări.

Din nefericire, asta nu ar fi înviat-o pe Sopia Sen, nici pe Jane Baron. Îi veni brusc o idee nebunească.

— Cum se gândeşte Ta-Mok să mă suprime?

Simţind că pericolul se mai îndepărtează, Chieng începu să vorbească mai normal.

— La douăzeci de kilometri de Phnom Penh, pe şoseaua Nr. 1, este un loc care se cheamă Koki, pe malul Mekongului. Duminica vine multă lume acolo, să se odihnească în bungalouri, dar în cursul săptămânii nu e nimeni. Eu trebuie să vă duc acolo.

— Va fi şi Ta-Mok acolo? întrebă Malko, neîncrezător.

Chieng îşi înghiţi cu greu saliva.

— Da, da, Ta-Mok! Refugiat acolo de la atacul Tong-Kea. Pentru binele lui s-ar fi putut salva pe fluviu, cu un vas rapid, dar acolo nu sunt soldaţi.

— Foarte bine, spuse Malko, veţi face ca şi când eu n-aş şti nimic şi poimâine. Vom pleca pe şosea.

— Nu oprit?

— Ba da, ne oprim la Koki.

— Dar…

— V-ar plăcea să deveniţi îngrăşământ chiar aici?

— Nu, nu, afirmă Chieng.

— Atunci, e simplu. Nu-i spuneţi nimic lui Ta-Mok. Dacă mă trădaţi, vă voi preda căpitanului Sarin.

— Promit nu vorbesc cu nimeni, jură Chieng.

— Ne întoarcem la Phnom Penh.

După un marşarier în zig-zag, ajunseră la drumul îngust care şerpuia printre orezării. Malko elabora febril în minte planul complet nebunesc, în stare să-i salveze şi viaţa şi misiunea.

Evident, în afară de riscul «obişnuit», totul se sprijinea pe un om care trăda aşa cum respira. Plecând pe şoseaua Nr. 1 spre Ho Şi Min-Ville, Malko ştia prea bine că risca să facă ultima călătorie din viaţa sa.

Capitolul XIX

Sherry aştepta în camera de la *Cambodiana,* fumând nervoasă.

— Drumul spre Kampong Som e închis până la noi ordine, îl anunţă ea, din cauza atacurilor polpotiştilor.

Malko nu era uimit peste măsură. Dacă ceea ce-i spusese Vladimir Kartoff era adevărat, Ministerul de Interne strângea cercul, pentru a-l prinde pe Malko în capcană.

— Nu face nimic, spuse el, cred că am găsit altă soluţie. Mi-ar trebui cineva *absolut* de încredere care vorbeşte cambodgiana, pentru a-mi servi drept interpret.

— Dar Chieng?

— Prefer să nu-l folosesc.

Tânăra americană reflectă câteva clipe.

— Ar fi cineva, pe care noi îl folosim uneori. Este vorba despre un profesor englez, Ian Hogg. Locuieşte la *Samaki.*

— Îl vom folosi pe Ian Hogg, spuse Malko. Unde îl putem găsi?

— La această oră e la el în cameră.

— Să mergem.

Abandonând Toyota, luară Land Cruiserul. Pe drum, Malko coti spre piaţă. Îl găsiră uşor pe Sam, aflat în plină activitate, în dreptul arcadelor. Când îl zări pe Malko, fugi spre el. Acesta îi făcu semn să se urce în Land Cruiser şi plecară spre *Samaki*. Începea să se lase noaptea.

Luându-i pe băiat cu ei, traversară hotelul, îndreptându-se spre bungalouri. Sherry apăsă pe o sonerie. Un bărbat înalt, cu ochi mari şi albaştri şi cu alură de atlet, deschise uşa. Recunoscând-o pe Sherry, chipul i se lumină.

— Intraţi! zise el. Ce surpriză plăcută!

Sherry îi explică lui Ian Hogg ce doreau de la el. Intimidat, Sam rămăsese lângă piscină. Profesorul nu se lăsă rugat şi ieşi împreună cu Malko. Înainte de a ajunge în dreptul lui Sam, acesta îl avertiză pe profesor.

— Totul trebuie să rămână strict între noi. Cea mai mică indiscreţie poate aduce moartea acestui puşti şi mie.

— Nici o problemă, afirmă Ian Hogg, fără să mai pună alte întrebări.

Ghemuit în carapacea lui, Sam ascultă ceea ce îi spuse Malko. Acceptă fără urmă de ezitare, adresându-i lui Malko o privire lungă plină de recunoştinţă. Acesta îi dădu un teanc de riali şi intră cu Ian Hogg în bungalou. Primul angrenaj fusese pus în mişcare.

Pentru ceea ce avea să urmeze, nu mai avea nici un minut de pierdut. După ce se despărţi de interpret, se opri la biroul hotelului, sunând la Ambasada sovietică. Cu inima bătând, aşteptă ca Vladimir Kartoff să vină la telefon.

— Aş vrea să vă întorc invitaţia, îl anunţă el. Ce-aţi spune să luăm masa astă seară la *Boeng Kak?*

— Cu plăcere, acceptă sovieticul, fără să-şi arate surpriza.

*

* *

Vladimir Kartoff era deja aşezat la o masă pe malul lacului care dăduse numele restaurantului, atunci când sosiră Sherry şi Malko. Un roi de ţânţari năvăli imediat asupra lor. Restaurantul era aproape gol. Comandară creveţi, orez şi pui. În afară de sosul creveţilor, totul era scârbos. Braţele lui Sherry se acoperiră cu pete roşii, ţânţarii părând să o aprecieze în mod deosebit...

Doar atunci când îşi conduse invitatul la maşină, Malko îi explică ce dorea. Lui Vladimir Kartoff era obligat să-i spună tot adevărul. Sovieticul îl ascultă cu atenţie, apoi clătină din cap şi spuse, surâzând uşor:

— În mod normal ar trebui să cer aprobare de la Moscova pentru aşa ceva, dar ar dura destul. Am să trec peste ei. Veniţi la ambasadă mâine seară, pe la şapte.

Malko privi luminile roşii ale automobilului Volga îndepărtându-se. Al doilea angrenaj fusese şi el pus în mişcare.

*

* *

Aşteptând lângă Toyota parcată în faţă la *Cambodiana,* Chieng îşi muta greutatea de pe un picior pe altul. Cu toate că nu era decât opt dimineaţa, soarele ardea deja cu putere. Malko aşteptă să se urce în maşină, apoi îl întrebă pe un ton egal:

— Aţi transmis mesajul?

Văzu în retrovizor cum mărul lui Adam i se mişcă nervos în sus şi în jos.

— Da, spuse Chieng, dintr-o suflare.

— Bănuie ceva?

— Nu.

— Sper să fie aşa, pentru binele dumneavoastră, zise Malko.

Pusese în mişcare şi cel de al treilea angrenaj, dar nu avea să afle cum funcţionase, decât în ultima secundă... Peste zece minute, Toyota îl lăsă în faţa Ministerului de Interne, pe bulevardul Tousamuth. Fu condus imediat la căpitanul Jan Sarin. Chiar înainte să ajungă în dreptul biroului, poliţistul se ridică, agitând nişte hârtii.

— Iată autorizaţia dumneavoastră pentru intrarea în Vietnam! îl anunţă el. Puteţi pleca mâine dimineaţă, aşa cum aţi dorit.

Malko puse documentul în buzunar. Mai discutară amical câteva clipe, apoi poliţistul, dând vina pe programul încărcat, îl conduse spre ieşire, strângându-i călduros mâna.

— Drum bun! spuse el. Veţi ajunge la Ho Şi Min-Ville la ora cinei. Vă mai aşteptăm în Cambodgia.

Dacă s-ar fi organizat o olimpiadă de ipocrizie, ar fi meritat medalia de aur. Malko se trezi că brusc nu mai avea nimic de făcut. Numărătoarea inversă începuse. Până a doua zi nu mai risca nimic, atâta vreme cât cei pe care intenţiona să-i ucidă erau siguri că ei o vor face primii, în decurs de câteva ore.

*

* *

— Sunteţi sigur că nu faceţi o prostie?

Privirea lui Vladimir Kartoff exprima o îngrijorare reală. Malko îl linişti cu un surâs.

— Poate, dar dacă nu încerc, nu am altă ieşire. Ştiţi...

Sovieticul îi zâmbi călduros.

— *Rezidentul* vă trimite cele mai bune urări, spuse el, dezvăluindu-şi pentru prima oară apartenenţa la KGB. Îi urăşte pe polpotişti, care au ciopârţit cu sabia trei dintre oamenii săi şi ai mei. Regret că nu pot face nimic mai mult.

— Este deja prea mult! îl asigură Malko, luând voluminosul pachet învelit în hârtie uleioasă şi întinzându-i-l lui Chieng, care îl puse în portbagaj.

Conţinea o puşcă cu lunetă sovietică, un Nagant, arma folosită frecvent de lunetişti în Liban, care putea ucide fără probleme la o distanţă de trei sute de metri. Patul decupat ca al unei carabine de concurs asigura o priză perfectă trăgătorului. Malko strânse îndelung mâna sovieticului. Hotărât lucru, relaţiile cu KGB-ul se ameliorau. Cu toate acestea, nu-şi făcea iluzii; avea să vină o zi când, dacă interesele CIA şi KGB n-aveau să mai concorde, avea să-i întâlnească în drumul lui pe cei din piaţa Dzerjinski.

— *Dosvidania, gospodine* Linge[34], spuse cu vocea lui plăcută Vladimir Kartoff. Sfintele Icoane să vă aibă în pază.

Aşteptă ca Toyota să iasă pe poarta ambasadei, apoi intră înăuntru. Malko era sigur că se afla sub supraveghere: Hun Sen şi prietenii lui se întrebau probabil ce punea la cale cu sovieticii. Chieng îl lăsă la *Cambodiana* – unde îşi petrecu restul zilei punând planul la punct. Avea să afle în câteva ore cine era mai rău, el sau Ta-Mok, sau cine avea mai mult noroc... Ajuns în faţa hotelului, scoase din portbagaj pachetul dat de Vladimir Kartoff şi îl luă cu el. Sherry îl aştepta în cameră. Privirea îi era sticloasă. Încercând să-şi potolească neliniştea, amestecase coniacul cu whisky-ul şi cu tranchilizantele. Se aruncă în braţele lui Malko.

— Eşti sigur că vrei să plecăm mâine?

— Nu avem de ales, spuse Malko. Pornim la şapte dimineaţa. Totul va fi în regulă.

— Mi-e frică, murmură ea. Vino.

Îşi freca pântecul cu putere de Malko. Într-o clipă fu în genunchi. Trecuseră doar câteva zile şi căpătase aptitudini de vestală, depăşind cu mult dorinţele sexuale ale lui Malko. Toate inhibiţiile fuseseră şterse de alcool. Malko se simţi minunat. Gura ei părea şi mai primitoare. Furia cu care cuprindea membrul lui Malko, scuturându-şi în acelaşi timp pletele roşcate, îi provoca partenerului o plăcere de nedescris.

Când fu pe punctul să explodeze, ea îl atrase spre pat, întrebându-l în ce mod voia să o posede. Cum el manifesta o preferinţă pentru zona şalelor, ea se supuse cu docilitate. El pătrunse fără dificultate între fesele somptuoase, smulgându-i un geamăt în care durerea şi plăcerea erau amestecate, apoi juisă în interiorul pântecului primitor.

Sherry îl lăsă să-şi regăsească liniştea, apoi îi spuse cu timiditate:

— Sunt atât de nervoasă că nu pot juisa. Ajută-mă.

Cu un gest îndrăzneţ, îi luă mâna şi i-o puse pe sexul întredeschis. Un gest de neconceput pentru cea care era acum o săptămână.

— Mângâie-mă, îi ceru ea.

Era greu de refuzat... Timp de mai bine de o oră, Malko se străduí să-i provoace orgasm după orgasm, în timp ce ea se răsucea pe pat, ciufulită şi scuturată de spasme. De fiecare dată când el încerca să se oprească, ea îi arunca o privire rugătoare.

[34] La revedere, domnule Linge, (n.a.).

Până la urmă căzu într-o toropeală binefăcătoare… Malko începu să revadă mintal etapele planului său. Această sărbătoare sexuală putea fi ultima din viaţa lui. Soarta Cambodgiei pentru anii următori avea să se hotărască peste câteva ore. Dacă dădea greş, ţara avea toate şansele ca Soluţia Roşie să se aplice.

Se ridică din pat, se îmbrăcă şi coborî, lăsând-o pe Sherry să se refacă după multiplele orgasme. În parcarea pustie, Chieng fuma nervos o ţigară, aşteptând lângă Toyota. Ochii ascunşi de lentilele groase îi înfruntară privirea. De când fusese demascat, nu mai era acelaşi om: temător, nervos, pândea înfricoşat fiecare reacţie a lui Malko. Acesta din urmă îl suspecta. Acum, că demontase toate resorturile cambodgianului, ştia că acesta era capabil să se răzgândească. Cine trădează o dată… Doar frica de moarte îl putea opri.

— Sunteţi sigur că nu aţi vorbit prea multe? întrebă Malko.

Chieng dădu din cap.

— Da, da. Sigur.

Era singura şi cea mai neînsemnată precauţie pe care şi-o putea lua.

*

* *

Soarele se ridicase în înalt la nici şapte dimineaţa şi circulaţia ciclo-taxiurilor era deja intensă.

Luminozitatea orbitoare îl făcu pe Malko să închidă ochii pe jumătate. Escortat de Sherry, se îndreptă spre parcare, cu pachetul în mână. Chieng îi aştepta, de data aceasta fără ţigară, cu un surâs cam îngheţat. Malko îi văzu mărul lui Adam urcând şi coborând foarte repede. Cambodgianul nu se simţea în largul lui…

— Mergem după dumneavoastră, zise Malko, instalându-se împreună cu pachetul în Land Cruiser.

Sherry se urcase la volan.

Ieşind din parcarea de la *Cambodiana,* cele două vehicule cotiră la stânga. Malko se întrebă dacă era urmărit, pentru că astfel lucrurile s-ar fi complicat. Motocicletele Honda nu ieşeau niciodată din perimetrul Phnom Penh-ului. Cu trăsăturile descompuse, Sherry strângea atât de tare volanul, încât încheieturile i se albiseră.

— Suntem nebuni! şuşoti ea, au să ne ucidă.

Malko îi puse o mână pe genunchi.

— Nu avem de ales.

Ea fu nevoită să încetinească: circulaţia pe podul peste Mekong era îngreunată. Şoseaua Nr. 1 era singurul drum spre Vietnam. Malko privea cum se fofilează Toyota printre motociclete, biciclete, autobuze şi camioane încărcate până la refuz, fără a mai pomeni de pietoni... Drumurile înguste mărginite de orezării şi de case erau pline de gropi. Circulaţia se mai descongestionă de abia după vreo zece kilometri.

Erau puţine şanse ca ambuscada căpitanului Sarin să fie montată înainte de bac: regiunea era prea populată.

Malko desfăcu hârtia uleioasă şi examină Nagantul. Era impresionant. Încărcătorul conţinea cartuşe cu viteză iniţială mare. Totul cântărea în jur de trei kilograme. Sherry îi aruncă o privire neliniştită şi îşi muşcă buzele.

După ce băgă cartuş pe ţeavă, Malko puse arma la picior, contemplând peisajul fără forme de relief. Se simţea mai calm, cu cât acţiunea devenea mai iminentă.

Peste o jumătate de oră, stopurile Toyotei pâlpâiră. Se apropiau. Maşina din faţă parcă în şanţul drumului, lăsând Land Cruiserul să o depăşească, în timp ce Chieng adresa ocupanţilor un surâs crispat. Peste cinci minute, pe partea dreaptă apăru un portal de piatră: intrarea în parcul de distracţii de la Koki. Chieng îi explicase lui Malko topografia locurilor. Se strecură pe un planşeu invizibil de la exterior. La intrare, câţiva bonzi înarmaţi cu megafoane îndemnau lumea să doneze bani pentru reconstrucţia pagodei lor. Sherry parcurse două sute de metri până la o răspântie; o luă la dreapta, pe drumul care ducea la o parcare pe malul Mekongului. Coborî din maşină şi Malko făcu la fel, luând cu el carabina.

— Îndepărtează-te, spuse el. Întoarce-te la drumul principal. Am să vin după tine după ce se termină totul.

Se îndepărtă în direcţia Mekongului, cu carabina în mână. Găsi uşor un promontoriu acoperit cu o vegetaţie destul de stufoasă, înaintă târâş până în dreptul crestei şi aruncă o privire. Din acel loc putea vedea bungalourile pe piloni folosite doar în week-end, aflate la o distanţă de două sute de metri.

Aveau un aer foarte rustic: un planşeu de lemn, pereţi făcuţi din rogojini şi un acoperiş de frunze. Erau legate cu nişte scăriţe de debarcaderele rudimentare, unde erau amarate nişte bărci cu fundul plat. Erau cam douăzeci, dominate de celelalte construcţii uşoare răspândite prin parcul pagodei şi adăposteau la sfârşit de săptămână negustorii de pui fripţi, de melci uriaşi, de peşti şi de

gândaci prăjiţi.

Malko examină malul râpos. Nici picior de om. Undeva departe, pe celălalt mal, nişte femei pliveau orezul într-o orezărie. Se uită la ceas: opt fix. Nu avea altceva de făcut decât să aştepte…

*

* *

Sam apăru fără ca Malko să-l vadă venind. Pulsul îi urcă brusc la 150: dacă în locul lui ar fi fost un khmer roşu, era mort de mult… Tânărul amputat se trânti lângă el şi surâse uşurat.

— OK? întrebă Malko.

— OK, OK, zise Sam. Ta-Mok aici.

Malko îl trimisese în ajun pe post de iscoadă. Tânărul pretinsese că fusese nevoit să fugă din Phnom Penh ca să nu fie deportat pe insula de pe Mekong, unde noul primar îi trimitea pe amputaţi. Îşi dăduseră întâlnire la ora opt, pe acest promontoriu. Sam se căţără lângă el şi întinse braţul, arătând spre unul dintre bungalouri, în faţa căruia se afla amarată o joncă destul de mare, propulsată de un motor puternic, al cărui arbore cu transmisie orientabilă îi dădea o mare manevrabilitate.

Barca era legată la un mic ponton, în aval de bungalou.

— Ta-Mok, murmură Sam, arătând prin gesturi că acesta se afla înăuntru.

*

* *

În timp ce Malko supraveghea bungaloul, din el ieşi un bărbat în uniformă verzuie, cu caschetă şi bocanci. Sări în joncă, luă ceva de acolo şi se întoarse în casă.

Un khmer roşu. Malko se uită la ceas: mai avea cinci minute de aşteptat. Dacă raţionamentul lui era corect, totul avea să se petreacă foarte repede, chiar dacă Chieng trăda încă o dată. Cu Nagantul sprijinit de antebraţ, aştepta lungit în iarbă, cu Sam lângă el. Se auzi un zgomot de motor. Sosea Chieng.

În momentul în care trecu pe sub portalul vechii pagode, lui Chieng i se strânse stomacul atât de tare, încât n-ar fi putut înghiţi nici măcar un bob de orez. Era atât de nervos, încât se oprise de două ori ca să-şi golească vezica. Strângând volanul cu ambele mâini, îşi umezi buzele uscate. De la plecarea din Phnom Penh, îşi bătea capul să găsească o cale de scăpare. Să mărturisească tot încă de la sosire şi să îi trimită pe Ta-Mok şi pe oamenii în locul unde Malko îşi întinsese capcana. Îi cunoştea

însă bine pe polpotişti: trădarea, chiar răscumpărată, era tot trădare. Nu renunţau ei la codul lor etic, pentru o râmă ca el... Cealaltă metodă era să folosească planul stabilit înainte, rugându-se ca Ta-Mok să-l creadă...

Nu mai avu timp să reflecteze; ajunsese în parcarea care domina Mekongul. Opri motorul şi aşteptă. Tăcerea era absolută şi locul părea pustiu. Îşi auzea bătăile inimii. Pentru a-şi face curaj, aprinse o ţigară. De ce nu-şi făceau apariţia? Plecaseră? Dacă bănuiau ceva?

O siluetă îmbrăcată în verde apăru pe neaşteptate de după un copac, apoi o alta şi în sfârşit un al treilea polpotist ţâşni din ascunzătoare. Toţi trei aveau mitraliere Kalaşnikov. Unul dintre ei deschise cu violenţă portiera şi îl apostrofă:

— Unde e?

Era mâna dreaptă a lui Ta-Mok, un tip înalt şi slab, purtând pe chip urmele unor arsuri provocate de un aruncător de flăcări.

— A avut... Nu este... N-a putut să vină, reuşi să spună Chieng.

Avu senzaţia că face pe el.

— În acest caz, tu de ce ai venit?

— Ca să vă spun, ca să vă previn.

Timp ce câteva secunde interminabile, khmerul roşu îl măsură din priviri, apoi îi ordonă:

— Ieşi din maşină şi vino.

Cu picioarele tremurânde, Chieng se supuse. Acum, planul i se părea complet nebunesc. Coborî pe potecă, cu un Kalaşnikov în spate şi intră în micul bungalou a cărui uşă dădea spre fluviu.

Ta-Mok era acolo, sprijinit de o stănoagă; doi dintre oamenii lui stăteau pe vine lângă uşă. Îi explicară ce se întâmplase şi el îşi pironi privirea rece asupra lui Chieng. Cambodgianul avu impresia că se topeşte. Tremura din toate mădularele. Bătrânul şef khmer îl lăsă să fiarbă în zeama lui aproape trei minute, apoi îl întrebă cu o voce suspect de dulce:

— De ce minţi?

Chieng protestă cu o voce ascuţită. Era acolo, ca dovadă a bunei lui credinţe. Dacă ar fi trădat, ar fi putut inventa un pretext. Nimeni nu putea sili un «farang»[35] să se deplaseze... Ta-Mok îl asculta, tulburat. Adevărat, ceva îi scăpa. În definitiv, putea fi şi aşa. Deschise gura ca să-l alunge pe Chieng, dar unul dintre oamenii lui intră ca o furtună în bungalou.

[35] Străin (n.a.).

— Am văzut o maşină mare şi albă parcată puţin mai încolo, anunţă el, ca cele utilizate de străini. Nu e nimeni înăuntru.

Obişnuit cu capcanele subtile, Ta-Mok înţelese totul într-o fracţiune de secundă. Fără o vorbă, se ridică şi îşi scoase baioneta, proptind-o în pântecul lui Chieng.

— Unde sunt?

Era convins că oamenii căpitanului Sarin mişunau peste tot. Cheng se dădu înapoi, lovindu-se de ţeava unui Kalaşnikov.

— Nu e nimeni, nu, nu, afirmă el, cu o voce tremurată.

Cu o mişcare lină, Ta-Mok împinse braţul înainte şi lama se înfipse de-a curmezişul în abdomenul lui Chieng, al cărui chip încremeni într-o mască a durerii. Cu un gest hotărât, Ta-Mok împinse lama în sus încă douăzeci de centimetri, tăind peritoneul. Îngrozit, Chieng îşi văzu intestinele gălbui ţâşnind afară din pântec, apoi căzu în genunchi.

— Să plecăm, repede, ordonă Ta-Mok, fără urmă de ezitare.

La ce bun să mai piardă timpul? Când era vorba de capcane şi o singură secundă era preţioasă. Chieng nu conta. Dacă l-ar fi interogat, ar fi aflat doar amănuntele unei curse pe care o simţea cu fiecare fibră.

Important era să se îndepărteze cât mai repede de locul periculos. Cu jonca lui foarte rapidă, putea să scape. Un detaşament de recuperare îl aştepta în amonte, la câţiva kilometri. Oamenii săi se precipitau deja pe pasarela de lemn ca să pornească jonca. Alţii, desfăşuraţi în evantai, protejau retragerea şefului lor. Ta-Mok ieşi din bungalou fără să se grăbească, sprijinindu-se în cârje. Pentru că scândurile se mişcau, nu putea merge mai repede.

Povestea îl sâcâia şi îl intriga în acelaşi timp. Înainte de a se urca în joncă se întoarse, dar zona împădurită din spate i se păru complet pustie. Poate că de această dată intuiţia îl înşelase. Poate că Chieng spusese adevărul şi maşina nu avea nici o legătură cu problemele lui. Nu putea ignora faptul că adversarul lui ar fi putut avea legături cu un ONG folosind vehicule de acest tip.

Întinse una dintre cârje unuia dintre oamenii săi şi se pregăti să sară în joncă.

*

* *

Sudoarea se prelingea pe ceafa lui Malko şi toţi muşchii îi erau anchilozaţi de atâta încordare. De fiecare dată când privirea

unuia dintre oamenii lui Ta-Mok se fixa pe locul unde se afla, avea impresia că era la fel de vizibil ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Atunci când îi văzu pe soldaţi precipitându-se spre joncă şi pornind motorul puternic, pulsul îi crescu vertiginos. Fixase patul carabinei în falcă şi arătătorul de pe trăgaci nu tremura... Se simţea ca un jucător care priveşte bila ruletei, neştiind dacă se va opri la numărul ales de el. Nu mai vedea decât pasarela îngustă, aşteptându-se în fiecare clipă să audă strigăte de alarmă.

Atunci apăru Ta-Mok. Chiar şi fără cârje era uşor de recunoscut după ţinută. Mult mai înalt decât ceilalţi, cu părul tuns perie, uscăţiv şi lat în umeri. La brâu avea atârnate o grenadă şi un pistol. Malko îşi lipi ochiul drept de lunetă şi îşi ţinu răsuflarea. Aşteptă ca pieptul khmerului să ajungă la intersecţia celor două semne de pe vizor.

Încă o fracţiune de secundă. Sentimentele care îl încercau erau de dezgust şi tristeţe. Nu era un ucigaş. Chipul Sopiei Sen, cu ochii ficşi şi buzele moarte, îi reveni în minte şi apăsă pe trăgaciul Nagantului.

O detunătură surdă ca explozia unei grenade, şocul patului în umăr, reculul armei care îi zdruncină oasele şi acolo, departe, silueta secerată ca o ţintă de bâlci. Imediat veni şi riposta: strigăte, chemări, rafale seci de arme automate trăgând în toate direcţiile.

Malko rămase ascuns şi nemişcat. Omorât fulgerător, Ta-Mok se prăbuşi de-a curmezişul pasarelei, cu una dintre cârje înţepenită între scânduri. Unul dintre oameni încercă să-l târască spre joncă. Malko nu avu de ales. Cadavrul lui Ta-Mok nu trebuia să dispară. Pentru a doua oară, puse arma la umăr şi trase. Omul căzu în apă cu ţeasta făcută zob şi acesta fu semnalul debandadei. Toţi supravieţuitorii se repeziră la joncă. Aceasta demară, ocupanţii ei continuând să împroaşte malurile râpoase cu rafale oarbe... Aşteptă până se îndepărtară la un kilometru de el, apoi ieşi din ascunzătoare.

*

* *

Ca mai toţi morţii, Ta-Mok avea pe chip o expresie calmă. Nu avusese timp nici să sufere, nici să-i fie frică. Avea mâna încă încleştată pe cârjă şi pântecul nu mai era decât o masă sângerândă.

Malko îl contemplă cu un amestec de uşurare şi de repulsie. Reuşise probabil să salveze Cambodgia de o altă epocă a ororilor.

Sam venise şontâc, şontâc după el. Privi îndelung cadavrul, cu dezgust şi compătimire, poate dintr-o solidaritate a amputaţilor.

Malko urcă spre bungalou şi îl zări pe Chieng, ghemuit pe podea, cu ochelarii căzuţi lângă el şi cu pântecul căscat. O dată, măcar, nu trădase... Malko se îndreptă spre şosea, ca să o caute pe Sherry. Niciodată Nagantul din mână nu i se păruse mai greu.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....13
Capitolul III.....23
Capitolul IV.....30
Capitolul V.....39
Capitolul VI.....48
Capitolul VII.....55
Capitolul VIII.....62
Capitolul IX.....70
Capitolul X.....77
Capitolul XI.....87
Capitolul XII.....99
Capitolul XIII.....109
Capitolul XIV.....121
Capitolul XV.....130
Capitolul XVI.....138
Capitolul XVII.....146
Capitolul XVIII.....153
Capitolul XIX.....162
Cuprins.....173

Malko îl contemplă cu un amestec de ușurare și de repulsie. Reușise probabil să salveze Cambodgia de o altă epocă a ororilor.

Urcă spre bungalou și îl zări pe Chieng, ghemuit pe podea, cu ochelarii căzuți lângă el și cu pântecul căscat. O dată, măcar, nu trădase... Malko se îndreptă spre șosea, ca să o caute pe Sherry. Niciodată Nagantul din mână nu i se păruse mai greu.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor
- Adio Zair, Adio Mobutu
- Vânați-l pe Radovan Karadzici
- Aventură în Afganistan
- Joc periculos în Sierra Leone
- Capcana Cecenă
- Scrisoare pentru Clinton

PREȚ 7 000

ISBN 973-9138-35-7